

ÅRGÅNG 128 • NUMMER 4 • JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • APRIL 2004

Liahona

Liahona

PÅ OMSLAGET
Kristus och Maria vid graven, av Joseph Brickey.

LILLA STJÄRNAN OMSLAGET
Ljusets barn, av Anne Marie Oborn, med tillstånd av kyrkans museum för historia och konst, sjätte internationella konstartävlingen.

SE "PRÄSTADÖMET ÅTERSTÄLLT", S 30

FÖR VUXNA

- 2 Budskap från första presidentskapet: Att få en härlighetskrona
James E Faust
- 10 Det dyrbara löftet *Neal A Maxwell*
- 16 Principer i Mormons bok: Andligen född av Gud *Aleksandr N Manzjos*
- 20 Sista dagars heliga berättar
Christamaes mod *Christine Zimpel*
Jag hade aldrig känt sådan glädje *Daniel S Hidalgo*
Brödet räcker inte *Evelyn B Caesar*
De barmhärtiga samariterna i Coutts
Alan P Kingston
- 25 Besökslärarnas budskap: Att känna Herrens kärlek genom omvändelse
- 30 Prästadömet återställt: Melkisedekska prästadömet
- 41 Liahonaklassiker: Rikets nycklar *Wilford Woodruff*
- 48 Brev till redaktionen

SE "DE BARMHÄRTIGA SAMARITERNA I COUTTS", S 23

FÖR UNGDOMAR

- 8 Vad hade jag missat? *Rosalyn Collings Eves*
- 26 Prästadömet under
- 30 Prästadömet återställt: Aronska prästadömet
- 44 Frågor och svar: Hur kan jag känna frid när det händer så mycket skrämmande i världen, till och med i min egen skola?
- 47 Visste du det här?

SE "ÄR INTE DU MORMON?" S LS8

LILLA STJÄRNAN: FÖR BARN

- LS2 Kom lyssna till en profets röst: Vid vägskalet *Thomas S Monson*
- LS4 För små vänner: Påskberättelsen
- LS6 Samlingsstunden: Om jag väljer att lyda, är jag glad hela dagen!
Sheila E Wilson
- LS8 "Är inte du mormon?" *Lisa Passey Boynton*
- LS11 Sång: Familjen *Mabel Jones och Richard Clinger*
- LS12 Från president Heber J Grants liv: Finaste handstilen
- LS14 Nya vänner: Feleti Vimahi från Pangai i Tonga *Annaka Vimahi*

Första presidentskapet: Gordon B Hinckley, Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum: Boyd K Packard, L Tom Perry, David B Haight, Neal A Maxwell, Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales, Jeffrey R Holland, Henry B Eyring

Chefredaktör: Dennis B Neuenschwander

Rådgivande: E Ray Bateman, Monte J Brough, Jay E Jensen, Stephen A West

Verkställande direktör: David Frischknecht

Planerings- och redigeringschef: Victor D Cave

Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redigeringschef för tidskrifter: Richard M Romney

Redaktionschef: Marvin K Gardner

Redaktionspersonal: Collette Nebeker Aune, Susan Barrett, Ryan Carr, Linda Stahle Cooper, LaRene Porter Gaunt, Shanna Ghaznavi, Jennifer L Greenwood, Lisa Ann Jackson, Carrie Kasten, Melvin Leavitt, Sally J Odekir, Adam C Olson, Judith M Paller, Rebecca M Taylor, Roger Terry, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell, Kimberly Webb, Monica Weeks

Grafikansvarig: M M Kawasaki

Bildredaktör: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design- och produktionspersonal: Kelli Allen-Pratt, Fay P Andrus, C Kimball Bott, Howard G Brown, Thomas S Child, Reginald J Christensen, Brent Christison, Kerry Lynn C Herrin, Kathleen Howard, Denise Kirby, Tadd R Peterson, Randall J Pixton, Mark W Robison, Brad Teare, Kari A Todd, Claudia E Warner

Marknadschef: Larry Hiller

Tryckerichef: Craig K Sedgwick

Distributionschef: Kris T Christensen

Ansvarig utgivare för Kyrkorytt: Gösta Kärlov

Redaktör: Birgitta Karlfeldt

Stora Hundens gata 618

136 64 Haninge

Tfn/Fax 08-745 0726

E-post: hunden618@telia.com

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din enhets tidskriftsombud eller direkt till Göteborg Sweden Service Center, Utlandsgatan 24, 412 80 Göteborg. Tel: 031-77 88 976, fax 031-16 55 29. Priset för en helårsprenumeration är SEK 150:00 och betalas till pg 260353-8. Skriv: "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona, Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; eller e-mail till cur-liahona-imag@ldschurch.org

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass" eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska, franska, haitiska, holländska, indonesiska, isländska, italienska, japanska, kambodjanska, kinesiska, kiribat, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagasy, marshallesiska, mongoliska, norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, singalesiska, slovenska, spanska, svenska, tagalog, tahitiska, tamil, telugu, thailändska, tjeckiska, tonga, tyska, ukrainska, ungerska, och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer varierar för olika språk.)

© 2004 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.

Tryckt i Förenta staterna.

Liahona finns på Internet på många språk på **www.lds.org**. Klicka på "Gospel Library" och välj sedan svenska i menyn i övre högra hörnet på sidan.

For Readers in the United States and Canada:

April 2004 Vol. 128 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480)

Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$16.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Förslag till familjens hemafton

"De barmhärtiga samariterna i Coutts", s 23: Läs tillsammans denna berättelse

av Alan P Kingston, som är medlem i ett annat samfund. Fråga familjemedlemmarna hur de kan vara barmhärtiga samariter för andra på arbetet, i skolan och i grannskapet.

"Rikets nycklar", s 41: Fråga familjen varför det är viktigt att kyrkan har den rätta myndigheten att handla i Guds namn. Efter att ha diskuterat några av dessa skäl, läser ni tillsammans president Wilford Woodruffs berättelse om hur profeten Joseph Smith gav prästadömetts nycklar till de tolv apostlarna.

"Vad hade jag missat?" s 8: Fråga familjen om de någon gång försökt göra sig fullkomliga. Lyckades de? Läs den här berättelsen tillsammans och betona den vers i Ethers bok som gjorde så stort intryck på författaren. Tala om Jesu Kristi nåd och hur den hjälper oss övervinna synd och svaghet.

"Prästadömetts under", s 26: Det har gått 175 år sedan Johannes döparen visade sig för Joseph Smith och Oliver Cowdery och återgav aronska prästadömet. Diskutera med familjen betydelsen av denna återställelse och de välsignelser som varje familjemedlem regelbundet får tack vare att aronska prästadömet finns på jorden igen.

"Vid vägskalet", s LS2: Läs med familjen berättelsen om Alice möte med Cheshire-katten och hans svar till henne. Fråga

barnen vart de vill komma i livet. Spelar det någon roll vilken väg de väljer? Tala om några av de milstolpar och faror som kan möta dem på vägen.

"Är inte du mormon?" s LS8: Fråga barnen om de någonsin gjort något som de senare skämts för, för att de ville imponera på sina vänner. Prata om deras känslor och vad de gjorde för att omvända sig. Förklara att de flesta respekterar dem mer om de håller fast vid sin tro än om de bara följer med strömmen.

ÄMNEN I DETTA NUMMER

LS=Lilla stjärnan	Lydnad, 44, LS2, LS6
Besöksverksamhet, 25	Missionsarbete, 8, 20
Exempel, 20, LS6, LS8	Mod, 20, LS2
Familjen, LS6, LS11, LS14	Mormons bok, 16, 47
Familjens hemafton, 1, LS11	Målsättningar, LS12
Frid 8, 44	Omvändelse 2, 16, 20, 25, LS8
Förberedelse, 26, 30	Primär, LS6
Försoningen, 2, 8, 16	Prästadömet, 26, 30, 41
Glädje, 16, 20, LS6	
Handikapp, 20	Påsk, LS4
Handlingsfrihet, LS2	Sakramentet, 20
Hemundervisning, 7	Svordomar, LS8
Jesus Kristus, 2, 8, 10, 25, 44, LS4, LS6	Tjänande, 2, 20
Joseph Smith, 41	Tålmod, 10
Karaktär, 10	Undervisning, 1
Kyrkans historia, 30, 41, 47	Uthållighet, 20, LS12
Kärlek, 10, 25	Världsomfattande kyrka, 30, LS14
Ledarskap, 47	Ödmjukhet, 10

Att få en härlighetskrona

PRESIDENT JAMES E FAUST

andre rådgivare i första presidentskapet

Livet ger oss alla prövningar som plågar oss liksom törnen, hagtorn, stickor eller en törnekrona. Vår Frälsare led, bärande en törnekrona. Ändå finns i livet även utsökt skönhet och väldoft — och en härlighetens krona.

Jag önskar jag bättre förstod alla de gudomliga avsikterna bakom kampen mot så många smärtsamma motgångar i livet. Lehi förklarade en orsak: för att vi ska uppskatta och njuta av godheten och sötman i världen.¹

Adam fick veta att marken förbannats med törne och tistel för vår skull.² Likaså är jordelivet "förbannat" med världsliga frestelsers törnen och syndens stickor så att

vi kan provas och visa oss värdiga. Detta är nödvändigt för vår eviga utveckling. Aposteln Paulus förklarade: "Och för att jag inte skall bli högmodig ... har jag fått en törntag i köttet."³

Förnekandet av våra egna synder, vår egen själviskhet, våra egna svagheter är som en krona av törnen som hindrar oss från att komma ett steg längre upp i vår personliga tillväxt. Om vi förnekar att vi är syndare, hur kan vi då någonsin bli förlåtna? Hur kan Jesu försoning verka i vårt liv om det inte finns någon omvändelse? Om vi inte raskt avlägsnar syndens stickor och köttsliga frestelsers törnen, hur kan då Herren någonsin läka våra sår? Frälsaren sade: "Bättren eder från edra synder samt bliven omvända, på det jag må kunna hela eder."⁴

Det är mycket svårt för oss att be för dem som hatar oss, som förörrättar oss och som förföljer oss. Men om vi inte tar detta viktiga extra steg, underlåter vi att ta bort vissa av de infekterande törnena i vår egen själ. Om

Hur kan Jesu försoning verka i vårt liv om det inte finns någon omvändelse? Om vi inte raskt avlägsnar syndens stickor och köttsliga frestelsers törnen, hur kan då Herren någonsin läka våra sår?

vi visar förlåtelse, kärlek och förståelse för brister och svagheter hos hustrur, män, barn och bekanta, blir det mycket lättare att säga: "Gud, var nådig mot mig, syndare."⁵

Hur försiktigt vi än vandrar på livets stig, fastnar en del törnen, hagtorn och stickor på oss. När jag var pojke och skolan var slut för sommaren, gick vi till gården och tog av oss skorna. I en vecka eller två, när fötterna var ömma, blev minsta sten eller pinne smärtsam. Men alltefter som veckorna gick, hårdnade våra fotsulor så att de motstod nästan vad som helst på vägen utom tistlar, av vilka det tycktes finnas mer än av något annat ogräs. Likadant är det med livet: medan vi tillväxer och mognar och håller oss nära honom som kröntes med törnen, tycks vår själ få större styrka att stå emot svårigheter, vår beslutsamhet hårdnar, vår vilja blir fastare och vår självdisciplin stärks och skyddar oss från världens ondska. Detta onda är emellertid så vanligt att vi alltid måste vandra de stigar som är mest fria från jordiska frestelsers tistlar.

Som barn var det en förtjusning i att vifta med tistelstjälkar och se fröna blåsa med vinden. Först senare förstod vi den inverkan som detta hade på vår egen och grannarnas trädgårdar. Många av oss tycker om att leka med elden endast för att senare finna att vi och andra sått fröet till vår egen olycka samt att vi också kan påverka vår nästas glädje.

Samvetets försvar

Det finns en försvarsmekanism som skiljer mellan gott och ont. Den kallas samvetet. Det är andens naturliga försvar mot syndens smärta, liksom smärtan i vår kropp är

den naturliga reaktionen på en skada — till och med en liten sticka. Samvetet stärks genom användning. Paulus sade till hebréerna: "Den fasta födan är till för vuxna, för dem som genom övning har fått sinnet skärpt till att skilja mellan gott och ont."⁶ Ett känsligt samvete är ett tecken på en frisk ande.

Som barn var det en förtjusning i att vifta med tistelstjälkar och se fröna blåsa med vinden. Först senare förstod vi den inverkan som detta hade. Många av oss tycker om att leka med elden endast för att senare finna att vi och andra sått fröet till vår egen olycka.

Hur tas törnen och stickor bort? Förmågan att ta bort törnen i vårt liv och i andras börjar hos oss själva. Moroni skriver att om vi förnekar oss all ogudaktighet, så är Kristi nåd nog för oss.⁷

Alltför ofta söker vi bandage för att täcka skulden hellre än att ta bort det törne som orsakar smärtan. Vi gör motstånd mot den tillfälliga smärtan när en sticka tas bort, trots att detta lindrar den långvariga smärtan hos ett infekterat sår! Alla vet att om törnen och stickor inte tas bort, så orsakar de sår som varar sig och inte vill läka.

För några år sedan hade en i vår familj en märklig hund som hette Ben. En vacker höstdag var några

av oss ute och gick på ängarna. Ben sprang fram och tillbaka framför oss och sniffade på marken och viftade på svansen. Han njöt uppenbarligen. Efter en stund kom Ben linkande fram till sin herre, och med ett plågat uttryck i ögonen höll han upp ena framtassen. Mellan två av Bens tår satt en törntagg. Taggen togs försiktigt bort och Ben sprang iväg. Han varken linkade eller tycktes besvärat av smärta. Jag förundrades över att Ben instinktivt tycktes veta att taggen måste tas bort för att lindra smärtan och veta vart han skulle gå för att få den borttagen. Liksom Ben tycks vi instinktivt söka hjälp för de syndens törnen som plågar oss. Däremot söker vi inte alltid vår Herres hjälp, och många vet inte ens vem deras Herre är.

Vår Frälsares gåva

När Jesus misshandlades användes törnen:
”Därefter tog landshövdingens soldater Jesus med sig in i pretoriet och samlade hela vaktstyrkan kring honom.

De tog av honom kläderna och klädde honom i en röd mantel,

vred ihop en krona av törne och satte den på hans huvud, och i hans högra hand satte de en käpp. Sedan böjde de knä inför honom och hånade honom och sade: 'Leve judarnas konung!'

Och de spottade på honom och tog käppen och slog honom i huvudet.”⁸

Den grymma handlingen var kanske ett försök att härma placerandet av en kejsares lagerkrans på huvudet. Han utstod törnekronans smärta som en del av den stora gåva han lovat att ge. Detta får en djupare innebörd när vi betänker att törnen var en symbol för Guds misshag då han förbannade jorden för Adams skull. Men genom att bära kronan förvandlade Jesus törnena till en symbol för hans härlighet. Som Emily Dickinson så passande beskriver det:

*En krona som ingen
söker
dock åstundad
och förhärligad
av den högste av alla.⁹*

Frälsaren känner ”enligt köttet” varje lidandes dimension. Det finns ingen skröplighet

som han inte känner till. I sin vanda blev han bekant med alla de törnen, stickor och tistlar som kan plåga oss:

”Han skall gå ut och lida plågor, bedrövelse och frestelser av alla slag, och detta på det ordet skall uppfyllas, vilket säger: Han skall påtaga sig sitt folks plågor och sjukdomar.

Han skall påtaga sig döden, på det han må lossa dödens bojar, vilka fjättra hans folk. Han skall påtaga sig deras skröpligheter, på det hans inre må bli fyllt med barmhärtighet enligt köttet, så att han enligt köttet må kunna bistå sitt folk i deras skröpligheter.”¹⁰

Allt som kan skada köttet och själen bör avlägsnas innan det blir varbildning. Men även om det blir sår och dessa blir plågsamma, kan de avlägsnas och den helande processen kan äga rum. Det är inte lätt att få bort stolthetens törnen, själviskhetens tistlar,

Det är inte lätt att få bort stolthetens törnen, själviskhetens tistlar, jagets stickor eller lustans bagtorn. Men när infektionen botats, försvinner såren. Den här processen kallas omvändelse. Omvändelse och förlåtelse är bland försoningens främsta frukter.

Jag vill
uppmåna
alla att sätta
in de törnen, stickor
och tistlar vi möter i
livet i det rätta per-
spektivet. Vi bör ta
hand om dem, men
sedan koncentrera
oss på livets blom-
mor, inte törnena.

**Genom att avlägsna syndens stickor och de världsliga
frestelsernas törnen i vårt liv och genom att förneka
oss själva och ta upp vårt kors och följa Frälsaren, kan
vi förvandla en törnekrona till en härlighetens krona.**

jagets stickor eller lustans hagtorn. Men när infektionen botats, försvinner såren. Den här processen kallas omvändelse. Omvändelse och förlåtelse är bland försoningens främsta frukter.

I Roselândia i Brasilien, utanför den stora staden São Paulo, finns många hektar med vackra rosor. När man står på en liten kulle ovanför rosenodlingarna är aromen behaglig och skönheten upplivande. Törnena på buskarna finns där, men de förminskar på intet sätt njutningen av synen och doften. Jag vill uppmåna alla att sätta in de törnen, stickor och tistlar vi möter i livet i det rätta perspektivet. Vi bör ta hand om dem, men

sedan koncentrera oss på livets blommor, inte törnena. Vi bör njuta av doften och skönheten hos rosens och kaktusens blommor. För att njuta av blommornas ljuva arom behöver vi leva rättfärdiga och disciplinerade liv vari skrif-

plinerade liv vari skrif-
terna, böner, rätt
prioritering och rätt
inställning införlivas
med vårt liv. För kyr-
kans medlemmar
skärps denna foku-
sering i våra tempel. Vi
möter alla säkert en del
av törnena, men de är
bisaker jämfört med
blommornas utsökta
skönhet. Sade inte
Frälsaren: "På deras
frukt skall ni känna
igen dem. Inte plockar
man väl vindruvor från
törnbuskar eller fikon
från tistlar?"¹¹

Följ honom

Den brittiske författaren Thomas Carlyle sade: "Varje ädel krona är, och skall på jorden evigt vara, en krona av törnen."¹² Det gamla latinska *sic transit gloria mundi* betyder "så förgår världens härlighet". Jordiska belöningar kan vara svåra frestelser. Men de som är trofasta och är hängivna tjänare har fått löftet att de ska "bliva krönta med ära och härlighet, odödlighet och evigt liv".¹³ Alltså kan varken ära eller prövningar besegra de trofasta. Paulus talar om en segerkrans som aldrig vissnar,¹⁴ och Jakob säger att de trofasta ska få en "livets krona".¹⁵

Jag tror att jordiska kronor såsom makt, kärleken till pengar, upptagenhet med materiella ting och ära av människor är törnekronor eftersom de grundar sig på att få i stället för att ge. Alltså kan själviskheten göra det vi ser som en fin krona till en outhärdlig törnekrona.

Kristi kallelse till oss alla är: "Om någon vill följa mig, skall han förneka sig själv och ta sitt kors på sig och följa mig."¹⁶ Är det inte dags att vi börjar förneka oss själva, som Frälsaren rådde oss, och underkasta oss och behärska oss i stället för att skämma bort oss själva i en självisk liten värld med mottot "jag gör som jag vill"? Frågan är inte så mycket vad vi kan göra, utan vad Gud kan göra genom oss. Paulus sade: "Den som därför renar sig ... blir ett kär till heder, helgat, användbart för sin herre och förberett för allt gott arbete."¹⁷

Att ta upp sitt kors och följa Frälsaren innebär alltid att ägna sig åt att tjäna andra. När jag gick i skolan var jag mycket fattig. Jag arbetade långa pass i en konservfabrik och plockade ångande heta burkar för 25 cent i timmen. Jag har förstått att själviskhet har mer att göra med vad vi känner för det vi äger än med hur mycket vi har. En fattig man kan vara självisk och en rik man givmild, men den som är helt upptagen med att skaffa mer får svårt att finna Gud. Jag har lärt mig att varje förmån åtföljs av ett ansvar — vanligtvis ansvaret att tjäna, att ge, att välsigna. Gud kan återkalla vilken förmån som helst, om den inte används enligt hans allsmåktiga vilja. Att följa uppmaningen att ge, att tjäna, att välsigna i trofasthet och hängivenhet är enda sättet att få njuta den härlighetens krona som de första apostlarna talade om. Det är det enda sättet på vilket livet ges en verklig mening. Vi kan då ta emot jordisk ära och hån med samma upphöjda lugn.

Jag avslutar med Hesekiels ord: "Och du människobarn, ... fastän du omges av tistlar och törnen och bor bland skorpioner. Frukta inte."¹⁸ Må vi, i vår ständigt föränderliga värld, hela tiden hålla oss till det som inte förändras: bönen, tron, de frälsande förbunden, familjens kärlek och broderskapet. Genom att avlägsna syndens stickor och de

världsliga frestelsernas törnen i vårt liv och genom att förneka oss själva och ta upp vårt kors och följa Frälsaren, kan vi förändra en törnekrona till en härlighetens krona. Jag betygar som en av hans enkla tjänare som kallats att vara hans särskilda vittnen, att han lever. Jag betygar ur djupet av min själ att vi är engagerade i hans heliga verk genom vilket vi, om vi är trofasta, kan krönas med ära, härlighet och evigt liv. ■

SLUTNOTER

1. Se Andra Nephi 2:8–13.
2. Se Första Moseboken 3:17–18.
3. Andra Korintierbrevet 12:7.
4. Tredje Nephi 9:13.
5. Lukas 18:13.
6. Hebreerbrevet 5:14.
7. Se Moroni 10:32.
8. Matteus 27:27–30.
9. "One crown that no one seeks",
The Complete Poems of Emily Dickinson, red Thomas H Johnson (1960), s 703–704.
10. Alma 7:11–12.
11. Matteus 7:16.
12. *Förr och nu* (1912), s 173.
13. L&F 75:5.
14. Se Första Korintierbrevet 9:25.
15. Jakobs brev 1:12.
16. Matteus 16:24.
17. Andra Timoteusbrevet 2:21.
18. Hesekiel 2:6.

FÖRSLAG TILL HEMLÄRARE

Efter att ha förberett er under bön återger ni detta budskap med hjälp av någon metod som uppmuntrar till medverkan hos dem ni undervisar. Här följer några exempel:

1. Läs berättelsen om hunden Ben. Be familjen för sig själva utvärdera sina liv och avgöra huruvida de bär på taggar som de vill att Mästaren ska ta bort.

2. Läs fjärde stycket. Be familjen tänka efter om det finns några som de behöver förlåta innan de ber om barmhärtighet.

3. Läs näst sista stycket. Be familjen nämna några sätt på vilka de redan åtagit sig att tjäna i Guds rike. Hur uppfyller de dessa åtaganden?

4. Läs sista stycket. Fråga familjen hur vi kan förvandla en törnekrona till en härlighetens krona. Hur förvandlade Frälsaren sin törnekrona till en härlighetens krona?

VAD HADE JAG *missat*?

ROSALYN COLLINGS EVES

Jag kastade mig på det sjabbiga gröna överkastet och stirrade i taket. Strupen snördes ihop av kampen mot tårarna. Jag kunde inte förstå vad som var på tok med mig. Det hade varit en vacker vårdag. Min kamrat och jag undervisade några underbara människor i Kecskemét i Ungern. Jag tjänade Herren och borde vara glad. Varför hade då denna överväldigande känsla av misslyckande kommit över mig?

Jag kände många missionärer som då och då kämpade med en känsla av otillräcklighet. På sista tiden tycktes denna känsla vara hos mig hela tiden. Men gjorde jag inte allt rätt — bad regelbundet, läste skrifterna, arbetade hårt, följde missionsreglerna? Ändå kände jag mig så ofullkomlig. Det kändes som om mina fel hindrade Herren från att nå de människor som behövde höra evangeliet.

Min kamrat låg på sin säng och läste ett brev hemifrån. Jag ville prata med henne, men hon var ny i landet och kämpade för att anpassa sig till missionärlivet och lära sig

ungerska. Hon skulle inte behöva lyssna på mina problem.

Jag öppnade mina skrifter och började läsa i Ether 12:27: "Om människorna komma till mig, så vill jag visa dem deras svaghet. Jag giver människorna svaghet, så att de må bliva ödmjuka, och min nåd är tillräcklig för alla människor, om de ödmjuka sig för mig ..."

Jag stannade upp. Detta var ett av mina älsklingskriftställen. Jag hade läst det många gånger och till och med bett över det på missionärsskolan och bett Gud ge mig ödmjukhet och hjälpa mig bli stark. Jag visste att Herren ofta lär oss ödmjukhet genom våra svagheter. Hade inte Alma sagt detta till de fattiga som stötts ut ur synagogorna? (Se Alma 32:6–16.) Jag visste att om jag kunde lära mig ödmjukhet så skulle Herren göra mig stark. Men jag kände mig inte stark, och mina svagheter märktes tydligare för var dag som gick. Vad var det då jag hade missat?

Jag bestämde mig för att läsa versen igen. Den här gången var det annorlunda. Det var som om jag missat

något vid tidigare genomläsningar. "Min nåd är tillräcklig för alla människor, om de ödmjuka sig för mig." När jag läste raden igen, överväldigades jag av Anden. "Kristi nåd är tillräcklig!" Med insikt från Anden kände jag att allt började falla på plats.

Jag gick till slutet av Mormons bok och läste Moronis vackra inbjudan: "Ja, kommen till Kristus och varden fullkomnade i honom och förneken eder all ogudaktighet, och om I förneken eder all ogudaktighet och älsken Gud av all eder makt, själ och styrka, då är hans nåd eder nog, så att I genom hans nåd kunnen bli fullkomliga i Kristus." (Moroni 10:32)

Anden försökte nå mig. Mitt problem var inte att jag gjort något fel, utan att jag underlåtit att göra en sak som var rätt. I min stolthet försökte jag göra mig fullkomlig i stället för att ödmjuka mig inför Jesus Kristus och be om hans hjälp med att övervinna mina svagheter. Naturligtvis misslyckades jag! Ingen av oss kan göra det själv — vi kan

bli fullkomnade endast *i* Kristus, med *hans* hjälp. Vi måste naturligtvis göra vår del. Men om vi inte i sanning kommer till Kristus kan vi inte bli frälsta, och inte heller kan försoningens kraft verka i vårt liv. Men om vi kommer till Kristus är hans nåd tillräcklig för oss — inte för lite, utan tillräcklig.

Det blev ingen omedelbar förändring, men jag började känna frid i hjärtat. Även om jag fick fortsätta kämpa då och då, hjälpte mig det jag lärt om försoningen att bibehålla ett evigt perspektiv och påminde mig om att jag inte behövde uthärda allt ensam.

Jag kommer alltid att vara tacksam för möjligheten att verka som missionär. Och jag är särskilt tacksam över den stilla kväll i Kecschemét när jag lärde förstå försoningens makt att bota och hela. ■

Rosalyn Collings Eves är medlem i State College University församling, Altoona stav, Pennsylvania.

Det dyrbara löftet

**Ska vi bygga på
Kristi fasta grund
måste vi efterlikna
hans karaktär.**

ÄLDSTE NEAL A. MAXWELL
i de tolv apostlarnas kворum

När så många dödliga faller och dras ner, är det svårt att tänka sig en uppmaning och ett löfte mer passande än Helamans ord: "Kommen ihåg, att det är på vår Återlösares klippa, hans, som är Kristus, Guds Son, som I måsten lägga eder grundval ... på vilken människorna, om de bygga därpå, icke kunna misslyckas." (Helaman 5:12) Den store Befriaren, Jesus Kristus, kan uppfylla såväl detta dyrbara löfte som alla andra löften han gett oss.

Att bygga på hans fasta klippa kräver att vi efterliknar Kristi egenskaper. Det finns ingen glädje eller trygghet i att tjäna honom med våra läppar. Att efterlikna honom är nyckeln och vår framträdande karaktär är våra själars luttrade struktur. När omständigheternas byggnadsställning tagits ner, är det detta som finns kvar.

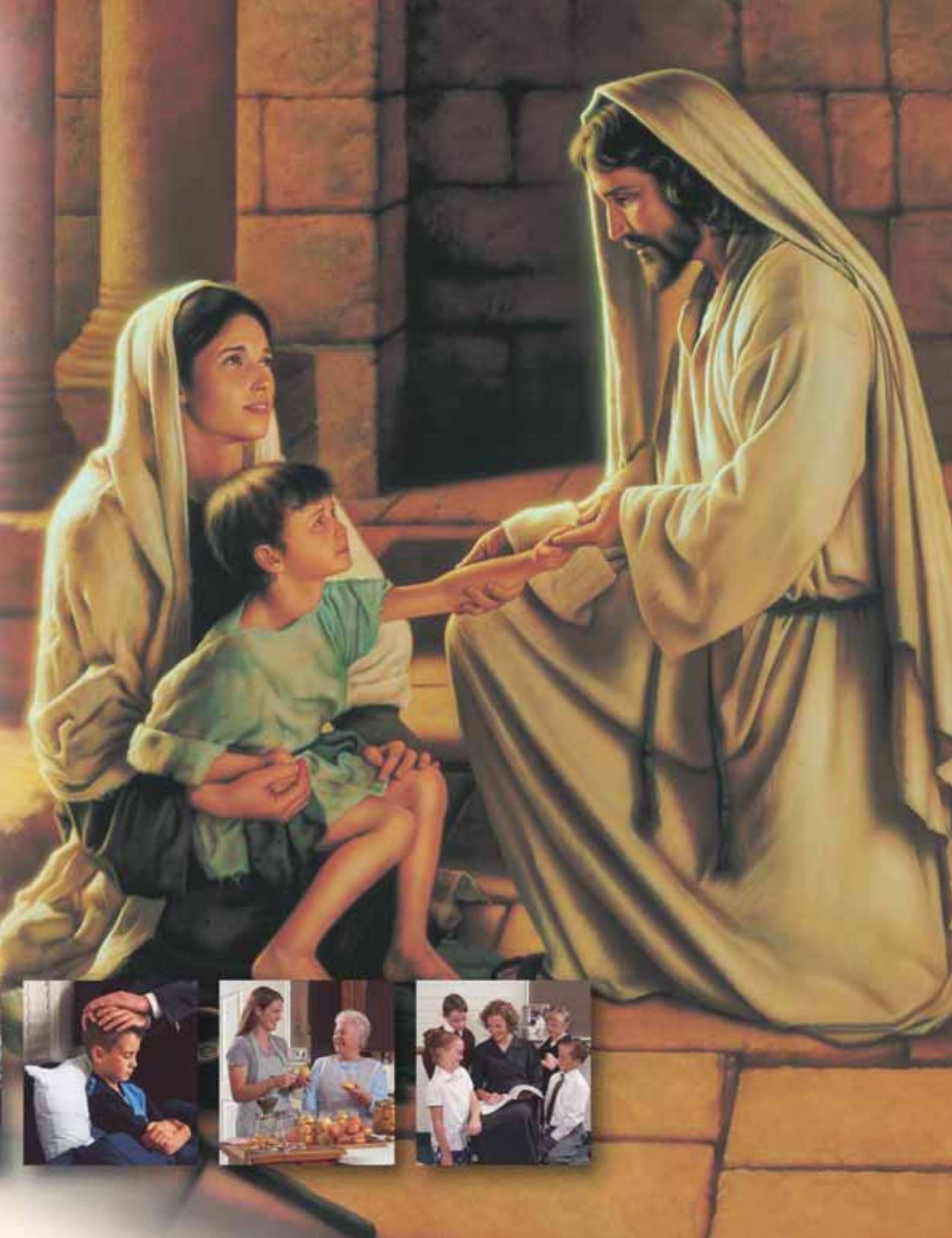
Processen att bygga karaktären

De karaktärsegenskaper vi bör koncentrera oss på i denna dyrbara process är alla samspelade och de påskyndar varandras utveckling. Det går antagligen mycket bättre för er än ni inser. Paulus fastställer en andlig följdföreteelse när han säger: "Lidandet ger

tålmod, tålmodet fasthet och fastheten hopp" (Rom 5:3–4), och hoppet ger oss mer av Guds kärlek. Om ni och jag saktmodigt underkastar oss "vår nöd som väger lätt", vad den nu kan vara, leder detta oss senare till en långt större "härlighet som väger tungt". (2 Kor 4:17)

Sålunda är det så att även om "allt vad vi i detta liv uppnå på intelligensens område skall följa med oss i uppståndelsen" (L&F 130:18), definierar evangeliet inte intelligens som vår skolastiska intelligenskvot. I stället betecknar intelligens själen i dess helhet och återspeglar "gudomlig natur". (2 Petr 1:4) Om vi är strävsamma, kan vi utveckla tro, tålmod, gudsfruktan, vänlighet och kristlig kärlek i rikare mått i vårt liv. I sin tur skänker oss dessa egenskaper frukt "när det gäller kunskapen om vår Herre Jesus Kristus." (2 Petr 1:8)

Han var
och är
Universums
Herre, som under
Faderns vägledning
skapade "otaliga
världar". Dock var
han villig att kallas
Jesus från Nasaret,
snickarens son. Han
visste vem han var!

Utvecklandet av en Kristuslik karaktär är verkligen att "ägna [oss] åt det som tillhör [vår] Fader". (Luk 2:49.) Och det underbara med detta förlopp är att mitt i det dagliga livets bestyr kan vi ägna oss åt det som tillhör vår Fader och dag efter dag arbeta på de oförstörbara ting som vi kan ta med oss genom dödens slöja och som skall uppstå med oss i uppståndelsen.

Jakob skrev om att "rikta våra blickar bortom målet" genom att inte sätta Kristus i centrum, och han tillade att sådana blinda och distraherade människor "måste falla".

(Se MB Jakob 4:14.) Om vi
visar likgiltighet för
Frälsaren, innebär

detta att vi inte bygger Kristuslika karaktärer för att själva bli mer fasta som klippan.

Naturligtvis kan omvändelse till evangeliet och kyrkan ske på en gång genom plötslig insikt och genom den Helige Andens vittnesbörd. Men den efterföljande undervisningen för att vidareutveckla till exempel en egen-skap som tålmod, tar tid. Ja, tålmodet kommer inte med en gång! Förvänta er inte därför att världen ska förstå eller hjälpa er i det dyrbara förlopp jag försöker beskriva.

Barmhärtigt nog hjälper oss Andens viskningar framåt under en mycket personlig process. Hela tiden behöver vi vara starka nog för egen del, men också starka nog att hjälpa andra, eftersom det finns immigranter från Babylon — det finns även avhoppare från den "stora och rymliga byggnaden" (se 1 Nephi 8:26) — och de behöver möta människor som ni.

Exempel på Kristi karaktär

Några exempel på Kristi egenskaper får illustrera vad det är vi bör efterlikna, även för de redan samvetsgranna. Eftersom vi ser Kristus som Världens Ljus, borde vi se på allt annat med Kristi ljus. Lärjungar är de verkliga realisterna, vad religionsmotståndarna än må säga eller tänka.

Till skillnad från Gud och Jesus, som är allvetande, står ni och jag ofta villrådig. Det oväntade kan bringa oss ur balans och det okända kan göra oss ängsliga. Vi behöver förvisso hela detta ytterligare perspektiv! Vidare har Jesus betalat hela priset för att köpa oss fria, medan ni och jag kanske tvekar något inför att betala hela priset för lärjungeskapet, bland annat att utveckla en lärjunges sanna egenskaper.

Likaledes förspiller vi fortfarande tid och kanske sneglar på en del frestelser medan

Kristus motstod alla frestelser. Det är inte att undra på att hans värtaliga exempel är så mäktigt, ty i skrifterna står det att han "icke gav efter för" frestelser. (Se L&F 20:22.)

Vi är också benägna att skaka av oss de ständiga påminnelserna om våra underlåtenhetssynder, som om det räckte med att inte begå några av de verkligt stora överträdelserna. Det är min uppfattning att det är i fråga om underlåtenhetssynder, mer än på något annat område, som vi kan göra våra största framsteg, om än i det tysta. Det är särskilt sant i fråga om samvetsgranna människor.

Kärlek

Jesus var, liksom sin Fader, ett föredöme i fullkomlig kärlek. Han älskade Fadern och oss så mycket att han med saktmod och underkastelse fullständigt lät sin vilja uppgå i Faderns vilja för att genomföra försoningen och välsigna miljarder och åter miljarder människor med en oförtjänt och universell uppståndelse. Det han gjorde är överväldigande att betänka. Det är inte att undra på att han kan hjälpa oss på vägen. Han känner vägen.

Så djup och så allomfattande är Kristi kärlek att han till och med under sitt oändliga lidande lade märke till och tog hand om människor som led så mycket mindre ångest än han. Till exempel: Han lade märke till och återställde soldatens öra som blivit avhugget i Getsemane. På korset uppmanade han Johannes att ta hand om hans mor, Maria. Han tröstade en brottsling på korset bredvid sig.

Men när ni och jag låter oss själva fastna i självömkans gyttja, lägger vi inte märke till andras behov. Med lite mer ansträngning kan vi bli lite mer uppmärksamma och lite mer omtänksamma. Låt oss se på vår kärleks kretsar. Ökar de i omfång eller är de statiska? Hurdan är vår omsorg för människorna inom dessa kretsar? Undviker vi att lättvindigt kategorisera människor? Det är så lätt att se på människor som funktioner eller stereotyper istället för individer. Är vi kärleksfullt tålmodiga mot andra som också strävar efter att utvecklas? Eller rycker vi kritiskt och otåligt ständigt upp blommorna för att se om rötterna har växt till sig?

President Brigham Young (1801–1877) sade om kärleken som är så fundamental för allt annat: "Det finns en dygd, egenskap eller princip som, om den hyllades och tillämpades av de heliga, skulle visa sig ge frälsning åt tusentals och åter tusentals. Jag syftar på kristlig kärlek eller kärlek varifrån förlåtelse, långmodighet, godhet och tålmod kommer."¹ Alla andra dygder härleds från och återspeglar kärleken!

Kan vi tömma våra små bittra kalkar utan att bli bittra? Vilket underbart sätt det är att bära vittne, särskilt för dem vi älskar mest!

Tålmod och långmodighet

Jesus är likaledes ett exempel på fullkomligt tålmod och långmodighet. Tänk på innebörden i Herrens ord, vars bana, säger han, är "ett evigt kretslopp". (L&F 3:2) Rutin och upprepning kan besvära oss och tråka ut oss. Men Gud och hans Son Jesus är aldrig uttråkade av sitt "eviga kretslopp" tack vare sin fullkomliga kärlek. Gud har tålmod med oss under tidens gång. Han hjälper oss också genom att pröva vårt tålmod och vår tro. (Se 2 Tess 1:4, Jak 1:3.)

Om vi inte provades skulle dessa egenskaper, som vi kan bära med oss för evigt, förbli outvecklade. Det kan vara ansträng-

ande att avkläda oss den naturliga människan medan vi strävar efter att bli Kristi män och kvinnor. Dessa ansträngningar är förklädda välsignelser, även om jag håller med om att de ibland är *väl* förklädda.

Är vi således, som strävsamma efterföljare, villiga att bli undervisade på detta sätt? Herren sade följande i undervisningssyfte: "I kunnen ännu ej bära allt ... jag skall leda eder." (L&F 78:18) Han vet hur mycket vi förmår bära. Fastän vi själva kanske tycker att vi nått bristningsgränsen, kommer dessa utmaningar som en gång skrämde oss, snart att bli passerade milstolpar, tack vare honom.

Till och med den framstående och modige Jeremia var en gång modfälld. Då han hånades och förföljdes funderade han ett kort tag på att aldrig mer predika. Men då sade han att Guds ord "blev som en brinnande eld, instängd i mitt innersta ... Jag kunde inte uthärda den." (Se Jer 20:9.) Jeremia nådde bristningsgränsen men brast inte!

Saktmod och ödmjukhet

Jesus är också ett exempel på saktmod och ödmjukhet. Fastän Kristus var överjordisk i allt, gav han alltid, alltid äran åt Fadern, vare sig det var i det första, det andra eller nu i det tredje tillståndet. Han var och är universums Herre, som under Faderns vägledning skapade "otaliga världar". (Moses 1:33) Dock var han villig att kallas Jesus från Nasaret, snickarens son. Han visste alltid vem han var! Han tömde saktmodigt den bittraste kalken i historien utan att bli bitter!

Kan vi i vår tur tömma våra små bittra kalkar utan att bli bittra? Vilket underbart sätt det är att bära vittne, särskilt för dem vi älskar mest! Kan vi övervinna vår strävan efter status och företräde eller vår världsliga önskan att lyckas bättre än andra?

Kan vi i livets ebb och flod med saktmod säga som Johannes Döparen, han som beredde vägen? Osjälviskt sade han: "[Jesus] måste bli större och jag mindre." (Joh 3:30)

Hur är det med saktmodet i vårt äktenskap? Ersätts pronomenet *jag* allt oftare av pronomenet *vi*? Pronomenet *jag* passar bäst i sådana situationer som "jag älskar dig", "jag bryr mig om dig", "jag hör dig". Annars kan ordet *jag* dränkas i egoism: "jag kräver", "jag vill", "jag behöver".

Till synes små, positiva justeringar kan få stor inverkan med tiden. Kan vi i våra familjer, i kyrkan och i andra relationer, sluta låta gårdagen hålla morgondagen som gisslan? Kan vi tänka om och komma ihåg att förlåtelse också innebär att glömma?

En svår process

Alltså ser vi att karaktärsbyggandet är den svåraste byggnadskonsten. Det kräver tro, tålamod och att rätta sig efter gudomligt givna ritningar. Det händer också att överbelastade känslor svämmar över. Det är inte lätt att vara saktmodigt okuvlig när vi drabbas av misslyckanden. Det är inte lätt att rätta till det genom omvändelse, särskilt när vi tycker att vi gör riktigt bra ifrån oss.

Likaså är det frestande att använda sig av billiga och jordiska surrogat istället för att bygga upp en Kristuslik karaktär. Surrogaten — såsom skicklighet istället för godhet, smidighet i stället för fasthet — överlever inte när vind och regn slår mot söndervittrande grundvalar. Vidare riskerar vi att sjunka när vi tar genvägar. Härav följer att vi kan falla! Om vi menar allvar med vårt lärjungeskap måste vi på allvar göra om oss.

Kristus kallas "klippan" av många anledningar. Vi finner inga sprickor i hans grundval. Han gör oss aldrig besvikna. Han sviker aldrig. Hans kärlek är orubblig. Han misslyckas aldrig i sina avsikter

Bröder och systrar, ni kan följa Petrus råd: "Kasta alla era bekymmer på [Kristus], ty han har omsorg om er." (1 Pet 5:7)

Tveka inte att göra det. Ni kanske behöver göra det gång på gång. Kristus sade till sina lärjungar att fånga en viss fisk med ett visst mynt i gapet för att kunna betala tull eller skatt. (Se Matt 17:27.) Efter att ha funnit fisken, gjorde lärjungarna detta! En sådan otrolig medvetenhet om en enda fisk och ett enda mynt borde lugna oss i

fråga om Mästarens totala medvetenhet om detaljerna i allas våra liv.

Således: "Vi tala om Kristus, vi fröjda oss i Kristus, vi predika om Kristus, vi profetera om Kristus." Varför? Så att de vi älskar mest "må veta på vilken källa de måste rikta sina blickar för att få förlåtelse för sina synder". (2 Nephi 25:26)

Ta vara på de avgörande ögonblicken

Och så ett ord om vår egen familj. Somliga av oss här är äldre, somliga är i medelåldern och andra har inte börjat än. En del av oss är föräldrar och andra är mor- och farföräldrar. Mor- och farföräldrar har tomma bon. En sådan evakuerings hör naturligtvis till planen. Men eftersom våra små har lämnat boet minns vi och njuter av de dyrbara dagar som nu oåterkalleligen förflunnit. Vi lyssnar förgäves med ivriga öron efter barnaröster som vi en gång tyckte var för

Med lite mer ansträngning kan vi bli lite mer uppmärksamma och lite mer omtänksamma. Låt oss se på vår kärleks kretsar. Ökar de i omfång eller är de statiska?

Så djup och så allomfattande är Kristi kärlek att han till och med under sitt oändliga lidande lade märke till och tog hand om människor som led så mycket mindre ångest än han.

gälla, för ihållande — till och med irriterande. Ändå var barnens kakofoni, som vi brukade kalla oljud, egentligen härliga ljud, ljud som vi längtar efter att få höra igen, om det bara gick.

Till er andra som nu befinner sig mitt i denna kakofoni: Ta vara på och värdesätt dessa stunder. Välj mer som Maria och visa mindre Marta-lik ångslan. Vad betyder egentligen kalorier jämfört med härliga samtal? Naturligtvis måste måltider serveras och ätas, men de lärorika minnena skall inte tas ifrån er.

Hans kärlek är omätbar

Vare sig vi är gamla eller unga, gifta eller ogifta, och vare sig boet är fullt eller tomt, är Jesu försonande kärlek helt enkelt omätbar! Barmhärtigt säger Herren till oss: "Min arm är utträckt hela dagen." (2 Nephi 28:32) Han väntar med öppna armar på att omfamna oss och en dag, säger profeten Moroni, kan vi bli "omgivna av Jesu armar". (Mormon 5:11)

Hur långt avståndet än är mellan oss och honom, är det vi som måste avverka det! De inbjudande klivstenarna finns på plats. Ni har kommit så här långt genom er tro på honom, även om ni har "lång väg att gå innan skymningen djupnar",² och er tro kommer att föra er ännu längre.

Begrunda denna värtaliga vädjan till Fadern. Den kom från samme Jesus som erbjöd sig frivilligt i den förjordiska världen genom att saktnodigt och enkelt säga: "Här är jag, sänd mig." (Abraham 3:27) Här är de vädjande orden:

"Lyssnen till honom som är eders förespråkare hos Fadern och som talar eders sak inför honom,

sägande: "Fader, se hans lidande och död, som ingen synd begick, i vilken du hade välbehag. Se din Sons utgjutna blod, hans

blod, vilken du utgav, på det du skulle bliva förhärligad.

Därför Fader, skona dessa mina bröder, som tro på mitt namn, på det de må komma till mig och hava evigt liv." (L&F 45:3–5)

Han tänker alltid på oss! Om detta vittnar jag, som en av hans apostlar. ■

Ur ett tal hållet den 3 maj 2002 under Brigham Young-universitetets kvinnokonferens i Provo.

SLUTNOTER

1. *Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young*, s 218
2. Robert Frost, "Stopping by Woods on a Snowy Evening", ur *The Poetry of Robert Frost*, red Edward Connery Lathem (1969), s 225.

Andligen född av Gud

ÄLDSTE ALEKSANDR N MANZJOS

områdesauktoritetssjuttio
Området Europa Öst

En kall vinterdag för några år sedan besökte jag grenarna i Dnjepropetrovsk i Ukraina. Det var fastesöndag, och vi värmdes av de vittnesbörd som bars i den dåligt uppvärmda hyrda lokal där vi hade mötet.

Jag minns särskilt vittnesbördet från en syster vars inspirerade ansikte jag fortfarande kan se framför mig. Det var en ensamstående mor. Hon och hennes ettåriga barn bodde i sovsalen till den fabrik där hon arbetade. Ekonomin var inte så bra. Hennes lön var liten och betalades ut oregelbundet. Förtvivlan och slutligen ett hopp om Gud förde henne till evangeliet.

Strax efter hennes dop höll hon på att laga mat till sig själv och sitt barn, när en ung kvinna som bodde i samma byggnad sade:

Fastän hon ställts inför många prövningar bar en ensamstående mor inspirerat vittnesbörd om hur dopet och tron på Jesus Kristus förändrat hennes liv och gett henne en förvisning om en lugn och lycklig framtid för hennes lilla familj.

”Jag vet att du har det svårt. Liksom jag är du ensam mor med låg lön och utan ett eget hem. Det finns inte mycket hopp om en bra framtid för dig och ditt barn. Liksom jag lever du ett grått och dystert liv. Liksom jag oroar du dig för ditt barn och morgondagens otrygghet. Men varför ler du alltid och varför lyser alltid dina ögon? Varför lyser glädje upp ditt ansikte?”

Frågorna fick denna syster att stanna upp och tänka på de förändringar som skett efter hennes dop. Då hon börjat tro på Jesus Kristus hade den fruktan som förstört hennes liv försvunnit. Vägen tillbaka till Fadern som öppnats framför henne hade låtit henne känna hopp, vilket lett till dopet och inom henne utvecklat en förvisning om en lugn och lycklig framtid för hennes lilla familj. Genom att ta emot den Helige Anden hade hon fått ett fast vittnesbörd. Världens falska värderingar gav gradvis vika för evangeliets högre värden, och dessa högre värden blev en fast grund för både tanke och handling. Hon insåg att det var just dessa förändringar som hade gett henne en ny syn på världen. Efterlängtat glädje och frid hade kommit in i hennes liv.

Genom Almas uppenbarelse i Mosiah 27 lär vi att vi, för att ärva evigt liv, måste vara andligen födda av Gud.

Jag frågade besökaren: "Varför gick du din väg?" Han förklarade att han var en fattig man och kände att han inte passade in bland medlemmarna eftersom de verkade vara rika. "Fattiga människor kan inte se så glada och nöjda ut i detta glädjelösa liv." Jag inbjöd honom att besöka oss igen och lovade att i evangeliet fanns det han sökte.

Andligen född på nytt

Jag drar mig ofta till minnes detta enkla vittnesbörd, fyllt av Anden och av glädje över sanningen. Detta får mig att tänka att sedan vi omvänt oss och gått ner i dopets vatten, glömmer vi ibland att vi börjat gå den väg som utstakats åt oss i vår himmelske Faders plan och möjliggjorts genom Frälsarens stora offer. Detta val är startpunkten, inte bara för oss utan också för framtida generationer. Sålunda börjar återfödelsen och vår tillvaros förändring i detta liv, vilket öppnar vägen till evigt liv.

Herren sade till Alma att hela människosläktet "måste födas på nytt, ja, måste födas av Gud, förvandlas från sitt köttliga och fallna tillstånd till ett rättfärdigt tillstånd, ja, måste återlösas av Gud och bli hans

söner och döttrar. Sålunda bli de nya skapelser, och om icke detta sker, kunna de på intet sätt ärva Guds rike." (Mosiah 27:25–26)

Att känna Herrens ande och känna den mäktiga förvandlingen i hjärtat — till den grad att vi inte längre vill göra ont utan i stället strävar mot det goda — låter oss förstå vad det innebär att födas på nytt, att bli andligen född av Gud. Ju djupare vi förstår denna princip, desto noggrannare aktar vi på Almas varning: "Med mindre detta inträffar, måste de bli förkastade, och detta vet jag, emedan jag själv var nära att bli förkastad." (Mosiah 27:27)

Det är viktigt för var och en att inse faran av att falla under inflytandet av köttliga lustar, önskningar och känslor mer än under den

Helige Andens inflytande, för människan "måste ... falla och ådraga sig en rättfärdig Guds hämnd, om hon berömer sig av sin egen styrka och ringaktar Guds råd samt följer efter sin egen viljas och sina köttsliga lustars drift." (L&F 3:4)

Frukta inte

Liksom så många i denna värld begrundar vi ofta livets mening, vårt mål, vår framtid och våra barns framtid. Vi söker svar på de frågor som oroar oss. Och vi gläds när vi får reda på Herrens plan för oss! Vi kan bli andligt pånyttfödda när vi tar på oss hans namn, lyder hans bud och påverkas av den Helige Andens kraft och inflytande. (Se Mosiah 5:7.)

Förvånansvärt nog kan vi ibland, under våra strävanden i livet, onödigtvis komplicera hans evangeliums kärleksrika enkelhet. Det är därför som han befaller oss att vara som barn i öppenhet, uppriktighet och enkelhet i vår världsuppfattning. Herren säger oss: "Frukten icke, små barn, ty I ären mina." (L&F 50:41) Frälsaren kallar oss att tro på evangeliets ljus så att vi kan bli ljusets barn. (Se Joh 12:36.) Mormon lär oss att "om I viljen fasthålla vid allt som är gott och icke förkasta det, skolen I visserligen vara Kristi barn". (Moroni 7:19) Att bli som ett barn skänker vila åt livet och frid i hjärtat.

En rik glädje

Nyligen under ett sakramentsmöte kom en man in i kapellet och satte sig nära ingången. Hans kläder var ovärdade, han var orakad. Han verkade en smula illa till mods, och jag antog att detta var hans första besök i vår gren. Han verkade mer intresserad av möblerna omkring sig än

av mötet. Det gjorde mig besviken, eftersom talen den dagen var särskilt upplyftande. När han gick före mötets slut, följde jag honom ut. Efter en kort hälsning frågade jag helt enkelt: "Varför gick du din väg?"

Herren sade till Alma att hela människosläktet "måste födas på nytt, ja, måste födas av Gud, förvandlas från sitt köttsliga och fallna tillstånd till ett rättfärdigt tillstånd, ja, måste återlösas av Gud och bliva hans söner och döttrar."

Efter ett ögonblick svarade han: "Jag är en mycket fattig man, och mitt livs omständigheter orsakar en hel del lidande. Jag söker sympati och medkänsla, och när jag hörde att goda människor kommer till er kyrka, beslöt jag mig för att titta in. Men jag ser att er kyrka är för de rika och att jag troligen inte finner det jag söker bland dessa människor."

Jag blev mycket förvånad över hans svar. Människorna i vår gren är långt från rika, och en del av dem har länge kämpat mot nöd och fattigdom. "Varför tror du det?" frågade jag.

Hans svar gjorde mig först modfärd. "De är så prydligt klädda. De är tysta, och deras barn ler hela tiden. Fattiga människor kan inte se så glada och nöjda ut i detta glädjelösa liv." Då inbjöd jag honom

att besöka oss igen och lovade att om han ville undersöka det återställda evangeliet, så skulle han finna det han sökte.

När jag senare funderade över vår gren, insåg jag att mannen hade rätt. Vi är i själva verket inte fattiga, för vi känner oss inte sådana. Och även om nöden ibland knackar på, så har vi frid. Vi är verkligen rika tack vare vår tro på Jesus Kristus, vår kunskap, våra familjer och vår kyrka. Herren har välsignat oss med de eviga rikedomar som utgörs av en andlig pånyttfödelse och löftet om en framtid hos honom: "Mina ögon skåda eder, och himlarna och jorden äro i mina händer och evighetens skatter kan jag utdela." (L&F 67:2) ■

Christamaes mod

Christine Zimpel

Christamae, min äldsta dotter, lider av muskeldystrofi. I flera år kunde hon gå omkring utan gåstol eller rullstol, men hon rörde sig klumpigt och föll ofta.

När hon var åtta år deltog hon i barnens medverkan på sakramentsmötet. Christamae älskar uppmärksamhet och var mycket glad över det hon hade fått att säga. Jag hade hjälpt henne med talet, och jag minns att jag hade en stark känsla av att det hon sade skulle bli mycket betydelsefullt. Hon talade om vad Kristi offer betydde för henne. "Täck vare att han älskade mig så, och var så modig", övade hon, "kan jag bli förlåten om jag omvänder mig. Och en dag när jag uppstått, har jag en stark och frisk kropp."

När det var dags, såg jag ängsligt på när hon ställde sig för att gå fram till talarstolen, med leende mun och glittande ögon. Men på väg fram till förhöjningen föll Christamae framlänges. Jag visste att hon inte kunde resa sig utan hjälp, men en kärleksfull primärlärare kom snabbt till hennes hjälp. Då hon lyfte upp min

dotter mot sin egen axel och tröstade henne, var jag tacksam över dessa kärleksfulla armar om

Christamae. Jag var nära att gå fram

och ta ner henne, men Anden påminde mig om betydelsen av det budskap hon skulle ge. Jag visste också att hon skulle bli besviken på sig själv om hon inte ställde sig och gjorde sin del.

Då hennes tårfyllda blick mötte min tvärsöver kapellet, såg jag att hon

skändes, men hon verkade oskadd. I det ögonblicket kunde jag, fastän endast svagt, förstå vår himmelske Faders lidande medan hans Son genomförde sitt offer. Medan jag svalde tårarna, mimade jag åt henne att fortsätta och hålla sitt tal. Allt skulle gå bra.

Hennes mod var nästan otroligt där hon stod vid mikrofonen och höll sitt tal med tydlig röst. Nästan allas ögon fylldes av tårar när hon talade om sin tacksamhet mot Frälsaren för den starka kropp hon en dag skulle få. Jag lärde av den upplevelsen att det är vissa uppdrag som inte kan genomföras i en frisk kropp. Budskapet hon gav den dagen skulle inte ha fått samma inverkan om det hade hållits av någon annan.

Den här lärdomen var speciellt viktig för mig, eftersom Christamae har en syster med samma sjukdom och jag själv också har en mild form av muskeldystrofi. Just den dagen lärde oss Christamaes mod något om det förunderliga miraklet med Jesu Kristi försoning och uppståndelse. ■

Christine Zimpel är medlem i Ceres andra församling, Turlocks stav i Kalifornien.

På väg fram till förbörjningen föll Christamae framlänges. En kärleksfull primärlärare kom snabbt till hennes hjälp.

Jag hade aldrig känt sådan glädje

Daniel S Hidalgo

För en tid sedan gick jag in i en blomsterhandel och började prata med ägaren om de växter han sålde, och vi utbytte tankar om olika sätt att odla dem. Efter det gick jag, varje gång jag arbetade i det området, in i den affären och pratade med ägaren om hans och mitt arbete, tills jag så småningom började tala med honom om Jesu Kristi evangelium.

Jag började tala om Gud och berätta om mina känslor för honom. Diego, blomsterhandelns ägare, berättade att han inte trodde på Jesus Kristus. Han trodde bara på någon eller något som hade makt att skapa allt. Detta förvånade mig, och jag sade att jag ville ge honom något som var mycket viktigt för mig — Mormons bok. Jag sade också att jag ville presentera honom för missionärer från Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Diego gick med på detta. Vi kom överens om en tid, och senare gick missionärerna till hans affär. Efter tre diskussioner inbjöd han missionärerna till sitt hem.

Vid den tiden hade jag bytt arbetsdistrikt, men en dag råkade jag stöta på de missionärer som undervisade Diego. Jag frågade om honom och försökte få reda på hurdana framsteg han gjorde. De berättade att han skulle

döpas, men att de inte visste när. En vecka senare fick jag veta att Diegos familj blivit döpta, utom dottern Carla. Jag var glad att få höra talas om deras beslut. Min kontakt hade burit frukt.

Två veckor senare vid ett stavs-möte, hörde jag talas om en nyomvänd som hette Diego Páez, som nyligen döpts och som var mycket entusiastisk. Senare berättade missionspresidenten för mig att de skulle konfirmera honom påföljande söndag.

Den söndagen gick jag till Diegos församling och såg honom sitta med sin familj på en av bänkraderna. Jag satte mig bredvid honom, och han log och sade: "Tack, Daniel."

När Diego satte sig på stolen där äldsternas kvorumpresident skulle konfirmera honom som medlem i kyrkan, inbjöds jag att stå med i ringen. Jag gjorde så, och när äldstevorumets president sade orden "mottag den Helige Anden", kände också jag Andens inflytande. Mitt hjärta slog hårt, och jag överväldigades av en känsla av frid.

Jag hade aldrig känt sådan glädje. När Diego ställde sig upp, omfamnade jag honom. Jag fick tårar i ögonen. Jag kände mig stärkt på det sätt som beskrivs i Lärnan och förbunden 50:22:

”Därför förstår den som predikar och den som mottager varandra, och båda känna sig uppbyggda och glädjas med varandra.”

Och Diegos dotter Carla döptes veckan därpå av sin far. Familjen Páez har fortsatt gå framåt. Milagros, som var tre år när familjen döptes, knäböjer och ber tillsammans med föräldrarna och ber sin himmelske Fader välsigna hennes familj. Diego och hans fru Gabriela arbetar på att sprida evangeliet till andra.

Det finns många familjer som familjen Páez över hela världen — som bara väntar på att någon ska föra in sanningens ljus i deras liv. Vilken glädje det är att berätta om hur vi känner för Jesu Kristi evangelium och kunna hjälpa andra känna som vi. ■

Daniel S Hidalgo är medlem i Trapiche församling, Godoy Cruz stav, Argentina.

Brödet räcker inte

Evelyn B Caesar

Jag minns fortfarande stormen den där första söndagen i september 1989. Jag bodde i Cadiz församling i Cadiz stav i Filippinerna. Himlen täcktes av stora svarta moln, och regnet öste ner.

Sakramentsmötet började punktligt klockan 09:00. Jag såg mig om i kapellet och såg att de flesta bänkarna var tomma. Det var faktiskt bara fem personer där. Det var svårt för medlemmarna att komma till kyrkan i regnet, särskilt för dem som bodde långt borta.

Några fler droppade in medan vi sjöng inledningspsalmen. Fler fortsatte

Medlemmarna började strömma in. De två männen vid sakramentsbordet visste att hur de än bröt brödet, så skulle det inte räcka.

att komma medan namnen på nya församlingsmedlemmar lästes upp.

När vi började sjunga sakramentspsalmen, såg jag mig om igen. Till min förvåning såg jag nu en ovanligt stor församling, omkring 100 människor. Jag såg på de två bröderna som bröt brödet till sakramentet. Något bekymrade dem — det syntes på deras ansiktsuttryck. Psalmen tog slut och den ene knäböjde för att uttala välsignelsen över brödet.

Till min förvåning började männen vid sakramentsbordet inte att dela ut brödet genast efter bönen. De stod med böjda huvuden ett ögonblick. Sedan började de dela ut brickorna till aronska prästadömet bröder. De unga männen såg också mycket allvarliga ut när de tog emot brickorna. Jag visste inte vad som stod på, men jag blundade också och bad tyst.

Sedan sakramentet delats ut, gav biskopen medlemmarna tid att bära sina vittnesbörd. Den förste som gick fram till talarstolen var en av de män som välsignat sakramentet. Han talade om den stora kärlek som Gud har till alla sina barn. Jag kände mitt bröst bli brinnande medan jag lyssnade. Jag fylldes av glädje och tacksamhet för mitt vittnesbörd om att Gud lever och att han älskar oss.

Denne talare följdes av sin kamrat vid sakramentsbordet. Med rörd stämma berättade han för oss att han bevittnat ett under den dagen. Han förklarade att biskopen tagit med bara två små brödbullar till sakramentet. Eftersom det regnade så, väntade han sig troligen att församlingen skulle vara mindre än vanligt.

Så började medlemmarna strömma in. De två männen visste att hur de än bröt brödet, så skulle det inte räcka. Så efter sakramentsbönen bad de en bön till och sade till Herren att det bara fanns omkring 40 bitar bröd till 100 människor eller mer. De bad om gudomligt ingripande.

Så delades brödet ut till de församlade. De två bröderna tittade

uppmärksamt då var och en som ville tog del av sakramentet. Det räckte till alla.

Då vi fick veta vad som hänt, var församlingen tyst en stund. Anden kändes så starkt att ingen ville bryta tystnaden. Tårar fyllde våra ögon.

Tystnaden bröts slutligen av biskopen, som stod upp och talade om för oss hur välsignade vi var som hade Guds prästadöme. För Gud, sade han, är ingenting omöjligt. Vår himmelske Fader gör ofta sådant vi inte förstår för att välsigna sina barn. Om vi ber i tro, hör han våra böner och besvarar dem. ■

Evelyn B Caesar är medlem i Lopez Jaena gren, Sagays distrikt, Filippinerna.

De barmhärtiga samari-terna i Coutts

Alan P Kingston

Min hustru och jag är pensionärer från Portsmouth i England. Vi har varit gifta i 48 år och tillhör anglikanska kyrkan. Före en minnesvärd resa till Canada hade vi uppfattningen om medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga att de var påflugna, överdrivet religiösa och fast beslutna att omvända alla som inte delade deras tro. Men en snöstorm i Canada började förändra vårt intryck av dem.

Vi ingick i en grupp äldre brittiska turister som färdades genom Banff i Canada, Yellowstones nationalpark och Klippiga bergen. Olyckligtvis hade vår grupp inte särskilt stor tur med vädret. Efter att ha övernattat i Lethbridge i Canada, vaknade vi och fann att det snöat på natten. Senare den morgonen, när vi reste mot gränsen till Förenta staterna, övergick regnet till snö, och vid gränsen upptäckte vi att vägen var stängd till den amerikanska sidan. Det fanns inget annat att göra än att vända tillbaka. Åtta kilometer senare stötte vi på en långtradare med släp som vikt sig och blockerade landsvägen. Vi kunde inte komma framåt och vi kunde inte komma bakåt.

Vi var strandsatta i bussen och började med gissningslekar, allsång och allmän underhållning, övertygade om att hjälpen skulle komma och att vi var säkra i bussen tills dess. Mer än fem timmar senare kom hjälpen äntligen.

En kanadensisk polis på snöskoter fann oss, och en brandbil lyckades skapa en vändslinga i snön, så bussen kunde vända. Trötta och hungriga tog vi oss till närmaste samhälle och bromsade in framför den kyrka som flera av brandmännen tillhörde — Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas möteshus i Coutts i Alberta, Canada.

Den anglikanska kyrka vi går till är 150 år gammal, med en liten samlings-sal och begränsade utrymmen i

övrigt, så tanken på en kyrkoförsamling som tog sig an 40 främmande tycktes knappast realistisk. Men inom en timme hade kvinnor och ungdomar i församlingen serverat oss en ordentlig måltid med bakad potatis och chili.

Det gjorde särskilt stort intryck när vi upptäckte att våra räddare hade egna problem. En ung mor hade fått elavbrott hemma, men hon lämnade de mindre barnen hos en god vän och kom med sina äldre barn för att hjälpa oss. En rådgivare till biskopen visade oss runt i byggnaden

och tog sig tid att se till att vi var omhändertagna innan han gick till sitt arbete den kvällen.

Innan vi gick och lade oss gav ungdomarna i Coutts församling en improviserad föreställning av en pjäs som de höll på att repetera. Och till sist vreds centralvärmen på, så att vi hade det skönt på natten.

Nästa morgon var vägarna i bättre skick, så att vi kunde fortsätta vår resa. Sedan församlingsmedlemmarna bjudit på frukost, fortsatte vi vår trevliga resa. Men vi förblev överväldigade av den gästfrihet

som visats oss av de sista dagars heliga. De öppnade villigt sin kyrka och ordnade mat, sängplatser och framför allt vänskap åt strandsatta främlingar.

Vi hade trott att sista dagars heliga var en smula påträngande, men såg i stället ett vänligt, omtänksamt folk som visade sin tro i sitt dagliga liv. Tillbaka i England bevarar vi vår semester i klart minne, och vi tackar Gud för våra sista dagars heliga vänner och samariter. ■

Alan P Kingston bor i Portsmouth, England.

En kanadensisk polis på snöskoter fann oss, en brandbil lyckades skapa en vändslinga i snön, och vi tog oss till närmaste sambälle.

Att känna Herrens kärlek genom omvändelse

Välj under bön ut och läs från det här budskapet de skriftställen och lärdomar som tillgodoser behoven hos de systrar som ni besöker. Berätta om era erfarenheter och bär vittnesbörd. Inbjud dem ni undervisar att göra samma sak.

Äldste Joseph B Wirthlin i de tolv apostlarnas kворum: "Vi väver in det mönster i vårt livs väv som vi ska visa upp som vår färdiga produkt. Våra jordiska liv vävs varje dag när vi med våra handlingar bidrar till något sinnrikt vackert, som följer Mästerformgivarens plan. När vi gör fel val, måste vi ... gå samma väg tillbaka, genom omvändelse, och ta bort bristfälliga trådar som vi vävt in i vår karaktär och ersätta dem med bättre trådar som vår Skapare avsåg att vi skulle använda." (*Nordstjärnan*, juli 1998, s 15)

President Spencer W Kimball (1895–1985): "Omvändelse kan aldrig ske förrän man blottat sin själ och tillstått sina handlingar utan ursäkter eller rationaliseringar ... De personer som väljer att se verkligheten som den är och förändrar sina liv kanske finner omvändelse vara den svåraste vägen först, men då de sedan smakar dess frukter, finner de att den vägen är oändligt mera önskvärd ...

Miljontals heliga har funnit frid längs denna väg och levt vackra, givande och rika liv med omvändelsens evangelium som ledstjärna till personlig förbättring och harmoni med Gud." ("Omvändelsens evangelium", *Nordstjärnan*, mars 1983, s 3, 5–6.)

Sydney S Reynolds, första rådgivare i Primärföreningens generalpresidentskap: "Vi måste omvända oss från allt som vi gör som stöter bort oss från Herrens Ande och vi måste visa vår kärlek till Gud genom att hålla hans bud och älska hans barn, så att Herren kan förlåta oss våra synder och göra oss rena genom sin nåd ... Vi har en Frälsare som betalade priset för alla de synder, misstag eller ofullkomligheter som vi är villiga att omvända oss från." (Ur ett tal på BYU:s kvinnokonferens 2002.)

Äldste Richard G Scott i de tolv apostlarnas kворum: "Jag vittnar om att Jesus Kristus betalade priset och tillfredsställer rättvisans krav för alla som lyder hans lärdomar. På så sätt ges fullständig förlåtelse, och syndens plågsamma följder behöver inte längre finnas i vårt liv. I själva verket kan de inte finnas kvar om vi verkligen förstår innebörden av Kristi försoning ...

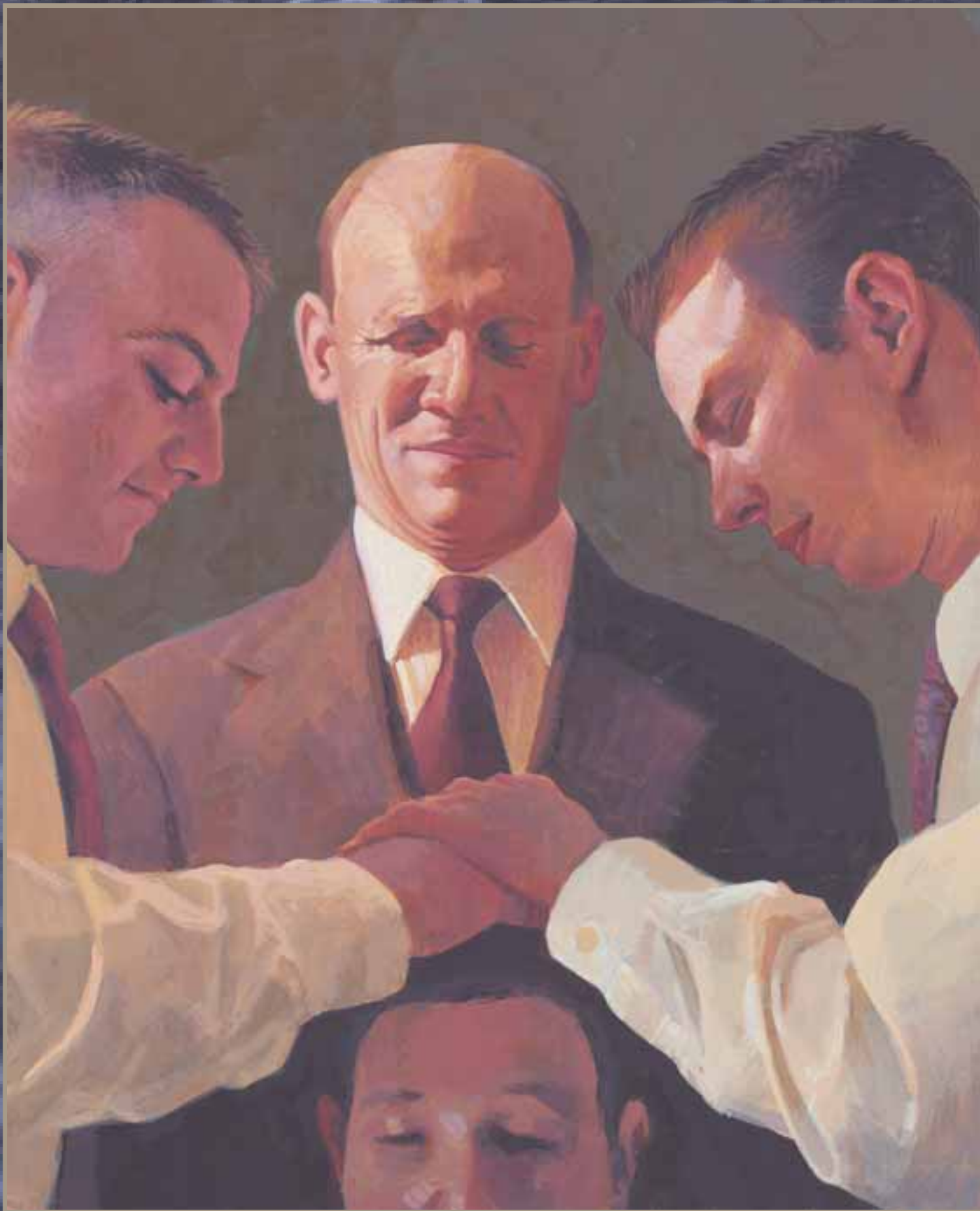
När minnet av tidigare misstag gör intrång på ditt

sinne, vänd då dina tankar till Återlösaren och till förlåtelsens under, med den förnyelse som kommer genom honom. Din nedstämdhet och ditt lidande kommer att ersättas av frid, glädje och tacksamhet för hans kärlek." (Se "Vägen till frid och glädje", *Liabona* jan 2001, s 33.)

Moroni 8:26: "Syndernas förlåtelse bringar ödmjukhet och mildhet i hjärtat, och till följd av ödmjukhet och mildhet i hjärtat kommer den Helige Andens besök, vilken Hugsvalare fyller människan med hopp och fullkomlig kärlek, och denna kärlek förbliver genom flitig bön allt intill änden, då alla de heliga skola bo hos Gud."

• Vilka är omvändelsens välsignelser?

• Hur kan omvändelsen hjälpa dig känna Frälsarens kärlek och tacksambet för hans försoning? ■

Prästadömet under

Aronska prästadömet återställdes för 175 år sedan. Till minne av detta tillfälle, har kyrkans tidskrifter bett presiderande biskopsrådet att säga några ord om aronska prästadömet och hur det välsignar ungdomars och alla kyrkans medlemmars liv.

Kan ni delge några tankar och känslor om hur aronska prästadömet spritts över världen sedan det återgavs den 15 maj 1829?

Biskop H David Burton, presiderande biskop: Jag skulle ha velat vara med när prästadömet återgavs. Det hade varit spännande att tvärsöver Susquehannafloden sitta vid en buske och se Johannes döparen ordinera profeten Joseph Smith och Oliver Cowdery. (Se L&F 13.)

Även om detta hade varit spännande, har jag kommit till insikt om att det som hänt sedan dess har varit ett underverk i sig. Först fick

Presiderande biskopsrådet: biskop H David Burton (mitten) och hans rådgivare, biskop Richard C Edgley (vänster) och biskop Keith B McMullin.

vuxna bröder prästadömet för att organisera kyrkan. Så småningom utvidgades så prästadömet till de yngre. Det var inte alla värdiga unga män som fick tillfälle att bära prästadömet.

Prästadömet's verkliga välsignelse, särskilt aronska prästadömet's, är den förberedelse så många unga män fått att gå ut som missionärer, komma till templet och ta hand om familjer. Det är glädjande att se vad dessa 175 år frambringat.

Kan ni nämna några av de viktigaste saker som aronska prästadömet har åstadkommit i den här hushållningen?

Biskop Keith B McMullin, andre rådgivare: Aronska prästadömet's vanliga verksamhet har störst betydelse, eftersom den är inspirerande och meningsfull i medlemmarnas liv. Aronska prästadömet innehar "nycklarna till betjäning av änglar och det förberedande evangeliet, vilket är evangeliet om omvändelse, dop och syndernas förlåtelse". (L&F 84:26–27)

Aronska prästadömet handhar timliga angelägenheter. Detta innefattar dop,

Biskop Edgley minns hur han satt kring en lägereld medan hans assisterande rådgivande till diakonernas kvorum vittnade om prästadömet kraft.

sakramentet och omsorg om människor som har det svårt. Unga prästadömsbärare utför dop för de döda så att dessa människor ska kunna få del av evangeliets välsignelser. De delar ut sakramentet för att ge varje medlem tillfälle till samvaro med den Helige Anden i evangeliets heliga förbund. De hälsar medlemmarna välkomna när de kommer till kyrkan och de går ut som hemlärare med sina kamrater som bär melkisedekska prästadömet.

Fungerar aronska prästadömet olika i olika delar av världen?

Biskop Burton: Det spelar ingen roll om man är diakon, lärare eller präst i Saltsjödalens eller Filippinerna. Man har samma myndighet och samma grundläggande ansvar.

Biskop McMullin: Kraften är densamma varhelst man är. Även om det bara finns en ungdom eller bärare av aronska prästadömet i hela församlingen eller grenen, så kan han göra sin plikt.

Varför ombes prästadömsbärare att samla in fasteoffer, dela ut sakramentet och utföra andra plikter?

Biskop Richard C Edgley, förste rådgivare: Herren har bätt de unga männen utföra dessa uppgifter. Prästadömet visar på ett enormt förtroende från honom.

Biskop McMullin: När en bärare av aronska prästadömet räcker fram sakramentsbrickan, delar han inte bara ut sakramentet. Han förmedlar symbolerna för den heliga försoningen och lyfter medlemmarna mot himlen. När han räcker fram handen med ett fasteofferkuvert, samlar han in fasteoffer med en inbjudan från Frälsaren själv att komma till honom och hjälpa andra genom att ge.

Prästadömet är evigt. Det kommer att för evigt välsigna vår himmelske Faders barn och lyfta dem på ett sätt som endast prästadömet kan.

Varför kallas aronska prästadömet "det ringare prästadömet"? Vad innebär det att det är en del av det förberedande evangeliet? (Se L&F 84:26; 107:14, 20.)

Biskop Burton: Tänk om aronska prästadömet inte fanns, utan vi gick igenom alla ungdomsåren och vi vid 19 års ålder plötsligt fick melkisedekska prästadömet och kallades som missionärer? Hur skulle de missionärerna känna sig? Vilken förberedelse skulle de få?

Det förberedande evangeliet får ny mening när man tänker på hur det skulle vara om ungdomarna inte hade förmånen att få del av aronska prästadömet. Jag tror våra missionärer är bättre kvalificerade tack vare sina upplevelser i aronska prästadömet.

Biskop Edgley: Det är fantastiskt att tänka på de tusentals heltidsmissionärer som bär melkisedekska prästadömet och förbereddes genom det förberedande prästadömet. Aronska prästadömet är början på det heligaste kallet inom prästadömet — melkisedekska prästadömet.

När jag döptes i kyrkan, döptes jag inte av min far. Jag döptes av en präst. När jag var präst, fick jag förmånen att döpa min syster. Och en av mina största upplevelser som far var när min son, som var präst, ordinerade sin bror till lärare.

Jag tror det är viktigt för de unga som bär aronska prästadömet att förstå de andliga krafter som åtföljer detta prästadöme. Jag anser också att det är önskvärt, om möjligt, att låta präster inom aronska prästadömet delta i de förordningar de har myndighet att delta i.

Biskop McMullin: Aronska prästadömet verkar under ledning av melkisedekska prästadömet. Det förbereder inte endast bäraren, utan hela kyrkan, för de upphöjelsens välsignelser som kommer genom det högre prästadömet. Bland villkoren för frälsning finns tro på Jesus Kristus, omvändelse och dop. Alla måste ta emot sakramentet. Alla behöver dessa förordningar, vilka förbereder oss för andra möjligheter.

Varför är de som bär aronska prästadömet organiserade i kvorum?

Biskop Burton: När man blir diakon, tar man inte bara emot prästadömet, utan blir också medlem i ett kvorum. Vilken kraft finns inte i ett kvorum!

Jag har många behagliga minnen från mina år inom aronska prästadömet. Det var en härlig tid. När jag var präst, ville vår biskop alltid att alla medlemmarna av prästernas kvorum skulle delta i ordinationen av nya präster i församlingen. Det var troligen första gången jag verkligen insåg vad ett kvorum var för något. Jag kände verkligen Anden när jag insåg att vi deltog i en helig förordning.

Biskop Edgley: En upplevelse som jag hade med mitt kvorum i aronska prästadömet var en scouthajk. Vi satt runt en eld med min underbare scoutledare, som också var assisterande rådgivande till diakonernas kvorum. Några killar som inte var aktiva i kyrkan tittade på pornografiska bilder.

Scoutledaren slutade tala till scouterna och frågade om han kunde få tidningen. Han vek igen den och berättade sedan hur sårad och bekymrad han var. Sedan vittnade han om kraften i prästadömet när vi hedrar det. Han gav tillbaka tidningen, och den unge mannen kastade den på elden.

Den scoutledaren undervisade oss med Andens kraft om prästadömet. Bland alla lektioner jag fått i kvorum och kapell, gör denna upplevelse fortfarande stort intryck på mig.

Vilka råd har ni till dem som bär aronska prästadömet?

Biskop McMullin: Läs kapitel 20 i Läran och förbunden om diakoners, lärares och prästers plikter. Och ställ er sedan frågan: "Hur kan detta tillämpas på mig?"

Biskop Edgley: Herren ger ett märkligt löfte till dem som bär prästadömet. Det kallas prästadörets ed och förbund och förklaras i kapitel 84 i Läran och förbunden:

"Ty de, som äro trofasta och erhålla dessa båda prästadömen, varom jag talat, och som ära sin kallelse, äro helgade genom Anden ...

De skola bliva Moses' och Arons söner och Abrahams säd och kyrkan och riket och Guds utvalda.

Vidare, alla de som mottaga detta prästadöme mottaga mig, säger Herren, ty den som mottager mina tjänare, mottager mig, och den som mottager mig, mottager min Fader, och den som mottager min Fader, mottager min Faders rike. Därför skall allt vad min Fader har givas åt honom.

Detta är överensstämmande med prästadörets ed och förbund.

Därför mottaga alla de som erhålla prästadömet denna min Faders ed och förbund, som han icke kan bryta eller upphäva." (V 33–40)

Prästadömet innebär mer än att vara diakon, lärare eller präst. Det är Guds makt, given till människan. Genom trofasthet kan man få den makten i dess fullhet. ■

Prästadömet återställt

Här är några exempel på prästadömet världsvida inflytande — genom vittnesbörd från några som bär det.

När Johannes Döparen visade sig för Joseph Smith och Oliver Cowdery på stranden till Susquehannaflo den 15 maj 1829, gav han dem aronska prästadömet. En kort tid senare visade sig Petrus, Jakob och Johannes — tre av Jesu Kristi apostlar i Nya testamentet — och förlänade Joseph och Oliver melkisedekska prästadömet.

Under de 175 år som gått sedan dess har prästadömet — makten och myndigheten att handla i Guds namn — på ett lagbundet sätt förlänats värdiga unga och vuxna män över hela jorden och gett dem myndighet att utföra heliga evangeliska handlingar som välsignat män, kvinnor och barn överallt.

Aronska prästadömet

Aronska prästadömet har fått namn efter Aron, Moses bror. Detta prästadöme verkar under ledning av melkisedekska prästadömet.

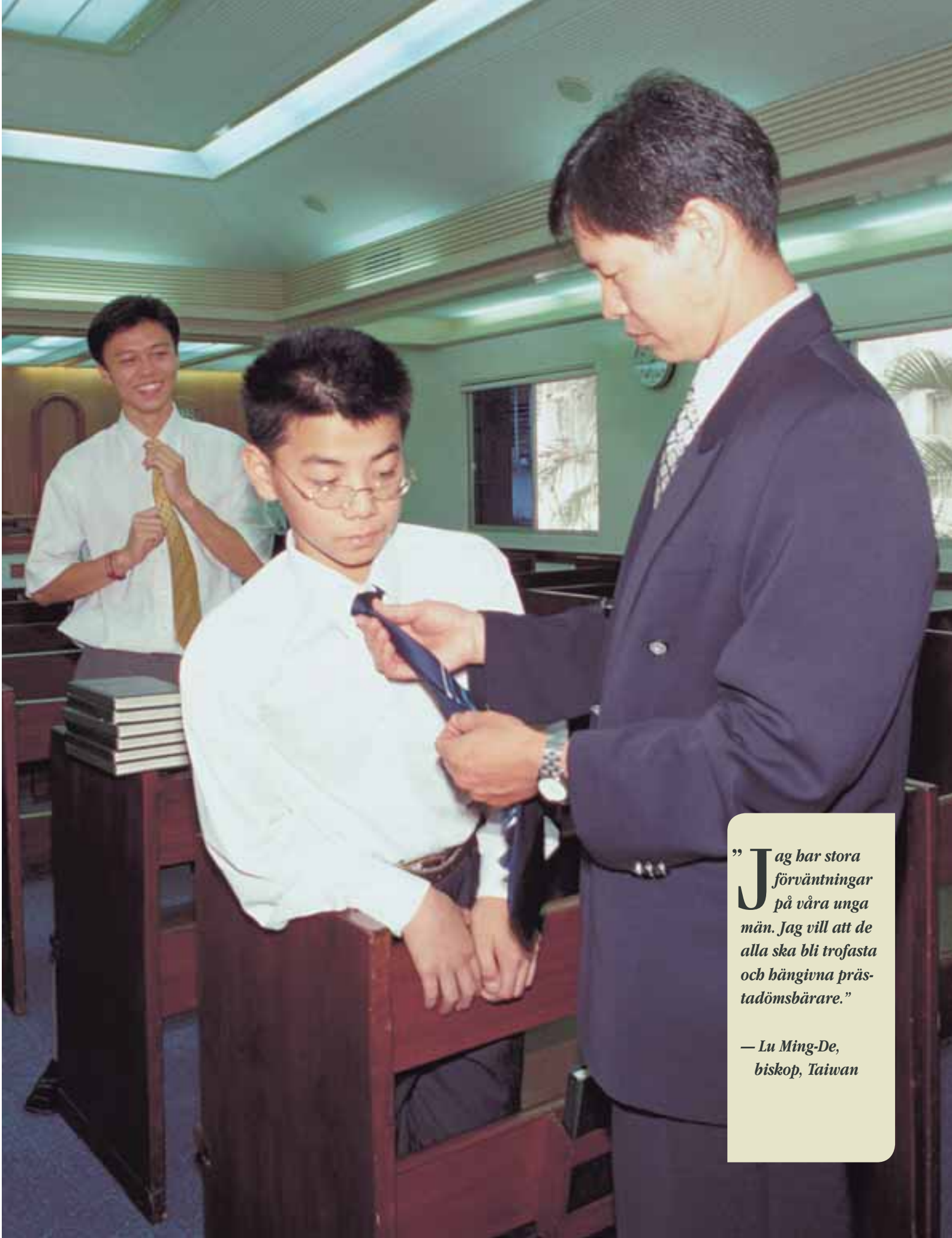
Johannes Döparen gav aronska prästadömet till profeten Joseph Smith och Oliver Cowdery för 175 år sedan, den 15 maj 1829.

De som bär det har myndighet att utföra vissa heliga handlingar som hjälper människor bereda sig för att ta emot den Helige Anden och återvända för att leva med vår himmelske Fader. Aronska prästadömet alla medlemmars främsta uppgift är att ”inbjuda alla att komma till Kristus”. (L&F 20:59) Aronska prästadömet hjälper dem som bär det att göra sig värdiga melkisedekska prästadömet. De fyra ämbetena inom aronska prästadömet är diakon, lärare, präst och biskop.

Diakon. *En värdig ung man kan ordinerar till diakon vid 12 års ålder. Han kan sedan utföra sådana prästadömsuppgifter som att dela ut sakramentet, samla in fasteoffer, vara mötesvärd, vara budbärare åt biskopen eller grenspresidenten samt hjälpa till att vårda kyrkans egendom.*

”När jag delar ut sakramentet tänker jag på hur Jesus Kristus offrade sig för oss. Han minns mig och jag minns honom”, säger Cornelius Williams, 13 år, från Abura församling, Cape Coast stav, Ghana.

Det är ett vördnadsbjudande ansvar att representera Frälsaren och ge ut sakramentets heliga emblem till de församlade

Jag har stora
förväntningar
på våra unga
män. Jag vill att de
alla ska bli trofasta
och hängivna präst-
tadömsbärare.”

— Lu Ming-De,
biskop, Taiwan

medlemmarna. Sådana tankar skapar vördnad. "Brödet föreställer Jesu Kristi kropp, och vattnet föreställer hans blod, säger Benjamin Opoku Gyewu, 12 år, också han från Abura församling. "När det är min tur att dela ut sakramentet", säger Jacob Abow Acquah, 12 år, från Cape Coasts andra församling, "tänker jag på hur Jesus gav sakramentet till sina apostlar."

Då diakonerna delar ut dessa symboler för Frälsarens offer, kan sakramentet få en personlig innebörd. Jorge Benjamín Cervantes Gutiérrez, 13 år, från Libertads församling, Guadalajara Reforma stav, Mexico säger: "Att ta del av sakramentet innebär att vi kan förnya våra förbund och omvända oss från våra synder." Han inser också att prästadömet är till välsignelse för hans familj. "Min mor är tacksam att ha två söner som bär prästadömet, eftersom hon vill ha prästadömet välsignelser i vårt hem. Det är mycket viktigt för henne", säger Jorge.

Många som bär aronska prästadömet inser att det är en förberedelse för ett liv av tjänande. Gerardo Emmanuel Bagnati, 12 år, från Floresta församling i Buenos Aires Liniers stav, Argentina, säger: "Jag har alltid sett fram emot att ta emot prästadömet. Jag frågade gärna min far och farfar om det och lyssnade till deras upplevelser. När dagen för min ordination äntligen kom, vaknade jag tidigt och tackade Herren för hans förtroende för mig och lovade honom att jag aldrig medvetet skulle göra honom besviken. När min far lade händerna på mitt huvud och ordinerade mig till diakon, kände jag att jag inte längre var något barn utan hade blivit vuxen. Jag ska aldrig glömma det."

Lärare. Vid 14 års ålder kan en värdig ung man ordineras till diakon. Han kan fortsätta utföra en diakons uppgifter, men har också ytterligare plikter som att göra i ordning sakramentet, verka som hemlärare, ta hand om

**Luka Pečnik, lärare,
Slovenien**

medlemmarna i församlingen eller grenen och hjälpa dem efterleva evangeliet. (Se L&F 20:53–59.)

Luka Pečnik, 15 år, från Celje gren i Ljubljana distrikt i Slovenien är "mycket glad att få hjälpa till med sakramentet". Luka är ivrig att lära mer om sina prästadömsansvar och säger att han inte vill missa några söndagsmöten. Och han ser sambandet mellan att hedra prästadömet och att hålla buden. "Jag försöker leva ett värdigt liv så att Herren blir nöjd med mig", säger han.

Joshua Adduru, 15 år, lärarnas kvorumpresident i Bagbaga församling i Quezon City stav, Filippina, kommer till kyrkan "tidigare än de flesta medlemmarna i församlingen för att se till att sakramentet är klart innan mötet börjar. Det känns bra att veta att Herren anförtrött mig att bistå

**Aleksandr Masenkov (höger), präst,
Ryssland**

honom i hans verk." För att förklara varför uppgiften är så meningsfull, citerar Joshua ett skriftställe: "Herren sade att hans 'lidande gjorde, att jag, Gud, den störste av alla, skalv av smärta och blödde ur varje por samt led till både kropp och själ och önskade, att jag icke skulle få

tömma den bittra kalken och rygga'. (L&F 19:18) Ingen annan kunde ha gjort det Jesus Kristus gjorde för oss. När vi värdigt tar del av sakramentet, kommer vi närmare honom."

Möjligheten att vara hemlärare är "ännu ett sätt att välsigna andra", säger Joshua. "Varje månad för vi budskapet från första presidentskapet till de familjer som tilldelats oss. Budskapen hjälper dem klara av sina prövningar varje dag. Våra besök hjälper oss komma närmare dem. Vi frågar hur de mår, vilka bekymmer de har och vilka problem vi kan hjälpa till med eller rapportera till biskopen. Vi får dem att känna sig älskade och välkomna. Finns det ungdomar i familjen, inbjuder vi dem till aktivitetskvällen och andra aktiviteter."

Präst. *En värdig ung man kan ordineras till präst vid 16 års ålder. Han kan fortsätta utföra en diakons och en lärares uppgifter, men utför också andra plikter såsom att döpa, välsigna sakramentet och ordinera andra präster, lärare och diakoner. (Se L&F 20:46–51.)*

Aleksandr Masenkov, 17 år, från Nevskij gren i S:t Petersburgs distrikt, Ryssland, var nervös första gången han välsignade sakramentet. "Jag förberedde mig hela veckan", minns han. "När jag välsignade sakramentet den där första gången, vidrörde Anden mitt hjärta. En gång utsågs min pappa och jag att gå med sakramentet hem till en man som var blind och förlamad. Det var första gången jag välsignat sakramentet utanför möteshuset. Jag kände att jag hade ansvaret att vara tjänare till och vittne om Jesus Kristus och att göra det han skulle göra om han var där."

Joel Bader, 16 år, från Prattelns församling i Berns stav i Schweiz, säger att han känner Anden "när jag förberett mig andligen. När jag under veckan verkligen tänker på vem jag egentligen är och vad jag bör göra, är det lättare att hålla buden och använda ett rent språk och vara ett gott exempel." Och han uppskattar möjligheten att vara medlem i ett prästadömskvorum. "När man är tillsammans i ett kvorum, kan man lära sig mycket om att umgås med andra och att planera och leda möten. Det viktigaste med prästadömet är att tjäna andra — och få välsignelser genom prästadömet." Joel döptes av sin äldre bror, som då var präst. Och när Joel ordinades till präst, bad han en vän som redan var präst att biträda vid ordinationen.

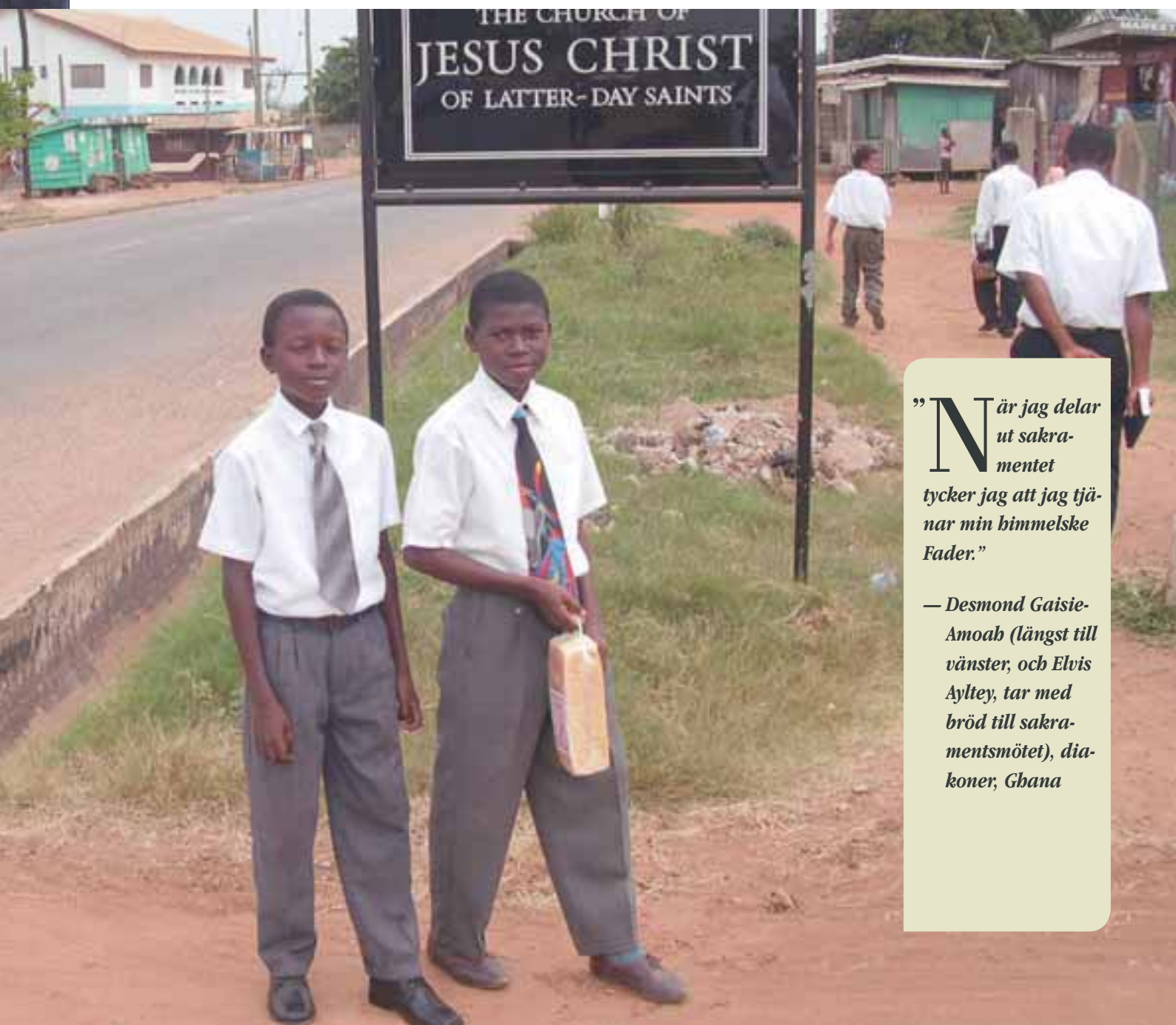
David Wichtermann, 17 år, som är medlem i Schwamendingens församling i Zürich stav i Schweiz, vet hur det känns att få ta emot prästadömet tjänande. "Jag var sjuk

När dagen för min ordination äntligen kom, vaknade jag tidigt och tackade Herren för hans förtroende för mig och lovade honom att jag aldrig medvetet skulle göra honom besviken."

— Gerardo Emmanuel Bagnati (längst till höger, med Norberto Hornos, Unga mäns president i församlingen, mitten), diakon, Argentina

och hade mycket ont”, säger han. ”När min pappa gav mig en välsignelse, försvann smärtan med en gång. Jag ser fram emot att också kunna använda prästadömet till att ge välsignelser.” Tills dess verkar David med den myndighet inom prästadömet han redan har. ”Jag fick hjälpa till att ordinera min yngre bror till diakon”, säger han. ”Att vara med och ge någon prästadömet är en skön känsla.”

Biskop. *I varje församling ordineras och avskiljs en högpräst som biskop — ett ämbete inom aronska prästadömet. Biskopen presiderar över aronska prästadömet i sin församling och är president för prästernas kvorum. Han leder också arbetet med omsorg om de fattiga och övervakar andra timliga frågor. Som presiderande högpräst har han myndighet att presidera över hela församlingen, vara domare i Israel och intervjua medlemmar*

”**N**är jag delar ut sakramentet tycker jag att jag tjänar min himmelske Fader.”

— Desmond Gaisie-Amoah (längst till vänster; och Elvis Ayltey, tar med bröd till sakramentsmötet), diakoner, Ghana

för tempelrekommendation, prästadömsordinationer och annat.

Lu Ming-De, 38 år, är biskop i Nei-hu församling, Taipeis östra stav i Taiwan. "Jag måste vara en ödmjuk tjänare", säger han, "så att jag kan tjäna andra som Frälsaren gjorde. Prästadömet ska användas till att välsigna andra, inte till att utöva makt. Det är till för att förhålliga Gud, inte den enskilde."

Som president för aronska prästadömet i församlingen har biskop Lu "stora förväntningar på våra unga män. Jag vill att de alla ska bli trofasta och hängivna prästadömsbärare. Den här processen tar tid och kräver stort tålamod och kärlek. Jag tror att det finns vissa steg som måste tas av de unga männen när de tillväxer inom prästadömet: närvaro vid seminariet, fullgjord mission och vigsel i templet."

En stor del i en biskops arbete består i rådgivande samtal med medlemmarna. "En intervju är ett tillfälle för medlemmen att uppleva Guds kärlek och få råd", säger biskop Lu. "Det är ett tillfälle att påminna medlemmarna om lärosatser och undervisning som kan hjälpa dem lösa sina problem och bli andligt helade."

Som biskop i Alberto González församling, i Conchalí stav i Santiago, Chile, strävar Luis Alberto Rodríguez Alarcón, 43 år, med att öka sakramentsmötesnärvaron och "hjälpa varje medlem i församlingen att bereda sig för att återvända till vår himmelske Faders närhet". Ett av hans främsta ansvar är hans kall som president för aronska prästadömet. "Mitt mål är att stärka de unga männen och hjälpa dem förbereda sig för heltidsmission", säger han. På söndagarna har han möte med prästernas kворum. "Jag försöker se till att varje ung man har innehaft någon kallelse innan han lämnar prästernas kворum. Vi ger alla unga män tillfällen att tjäna andra, så att de kan tillväxa."

Biskop Rodríguez säger att framgången med de unga männen och kvinnorna har kommit tack vare att "jag inte bara är deras biskop, utan också deras vän. Jag träffar dem, talar med dem, undervisar dem och älskar dem. Vare sig det är i klassrummet, i mitt kontor eller vid en aktivitet så samtalar vi, och jag uppmuntrar dem att säga vad de tänker. Min avsikt är att vara med dem så mycket jag kan. Jag upplevde samma slags ledarskap hos min biskop i Concepción i Chile", minns han. "Biskop Pascual Saavedra stödde mig alltid, och jag försöker göra samma sak för var och en av mina ungdomar."

Melkisedekska prästadömet

Det högre prästadömet kallades ursprungligen "det heliga prästadömet efter Guds Sons sätt, men av respekt eller vördnad för den Allrahögstes namn och för att undvika att alltför ofta nämna det", kallades det för melkisedekska prästadömet efter "en stor högpriest" som levde på Abrahams tid. (Se L&F 107:2–4.) Bärare av melkisedekska prästadömet kan utföra aronska prästadömetets uppgifter. Ämbetena inom melkisedekska prästadömet är äldste, högpräst, patriark, sjuttio och apostel.

Äldste. Äldsterna ska undervisa, förklara, döpa och vaka över kyrkan. De har myndighet att förläna den Helige Andens gåva genom handpåläggning, leda möten, smörja och välsigna de sjuka samt ge små barn ett namn och en välsignelse.

När Makoto Ishizaka, 26 år, från Senzokuike församling i Yokohama stav i Japan, fyllde 18, mottog han melkisedekska prästadömet och ordinerades till äldste av sin far. Även om Makoto fortfarande gick i skolan, behövde han verkligen betjäna sin familj som bärare av melkisedekska

Petrus, Jakob och Johannes — tre av Jesu Kristi apostlar i Nya testamentet — förlänade Joseph Smith och Oliver Cowdery melkisedekska prästadömet.

prästadömet. Hans 14-åriga bror Isamu hade en elaktad hjärntumör.

Då Isamu vaknade efter operationen var hans första ord "kan jag få en välsignelse?" I mer än ett år gav Makoto tillsammans med sin far prästadömsvälsignelser till Isamu. "Innan vi gav en välsignelse brukade jag be och begrunda i det lilla sjukhusrummet", säger Makoto. "När jag ger en välsignelse, känner jag att min himmelske Fader använder mig som sitt redskap."

Under tiden på sjukhuset studerade Isamu seminariet, klagade inte och uttryckte tacksamhet för sina välsignelser. När han plötsligt blev sämre, frågade Makoto förtvivlat i bön: "Varför händer detta?" Då kände han Herrens röst. "Den genomborrade hela min själ. Genom Anden visste jag att Isamu behövdes i himlen. Min ilska och oro försvann och förbyttes i frid och hopp. Fyrtioåtta timmar senare avled Isamu. Han var 16 år." Makoto invigde Isamus grav och tog emot templets förordningar på sin brors vägnar. Senare gick han ut som heltidsmissionär. "Genom prästadömet välsignas både den som ger och den som tar emot förordningar — båda kan renas därigenom", säger han.

Simione Sema, 29 år, är äldste i Suvas tredje församling i Suva stav i Fiji och är stavkamrer och president för Unga män i sin församling. "När jag ordinerades till melkisedekiska prästadömet", säger han, "var det nytt för mig, och ibland fick min hustru påminna mig om att jag kunde välsigna sjuka och utföra annat genom prästadömet." Sedan Simione, hans hustru och hans son beseglats i templet i Nuku'alofa, Tonga, föddes deras dotter, och han gav henne ett namn och en välsignelse. "Det var en förunderlig upplevelse", säger han. "Jag fyllde rollen som patriark i min familj! Det är underbart att välsigna min familj och andra genom prästadömet och veta att jag har tillgång till

himmelsk kraft som verkar genom lydnad och genom Jesu Kristi mäktiga namn."

Högpräst. *Högpräster har rätten och ansvaret att presidera. En broder ordineras till högpräst då han kallas till ett stavspresidentskap, högråd eller biskopsråd eller då stavspresidenten av annan anledning bestämmer det.*

Wolfgang Pilz, 50 år, är högpräst i Darmstadts församling och president för Mannheims stav i Tyskland. "Mitt liv har välsignats genom prästadöms makt många gånger", säger han, "till exempel när min far, farfar, biskop, stavspresident eller en Herrens apostel lagt händerna på mitt huvud för

**Gérald Jean Caussé (mit-
ten), högpräst, med sina
rådgivare i stavspresi-
dentskapet i Paris stav
med andra medlemmar.**

att förläna prästadömsmyndighet eller avskilja mig till något ämbete i kyrkan. De har talat i Herrens namn och nedkallat hans välsignelser över mig." President Pilz har i sin tur haft tillfälle att "nedkalla himlens välsignelser över mina kära. Det har blivit naturligt för mina barn att be mig om en välsig-

nelse när de står inför svårigheter."

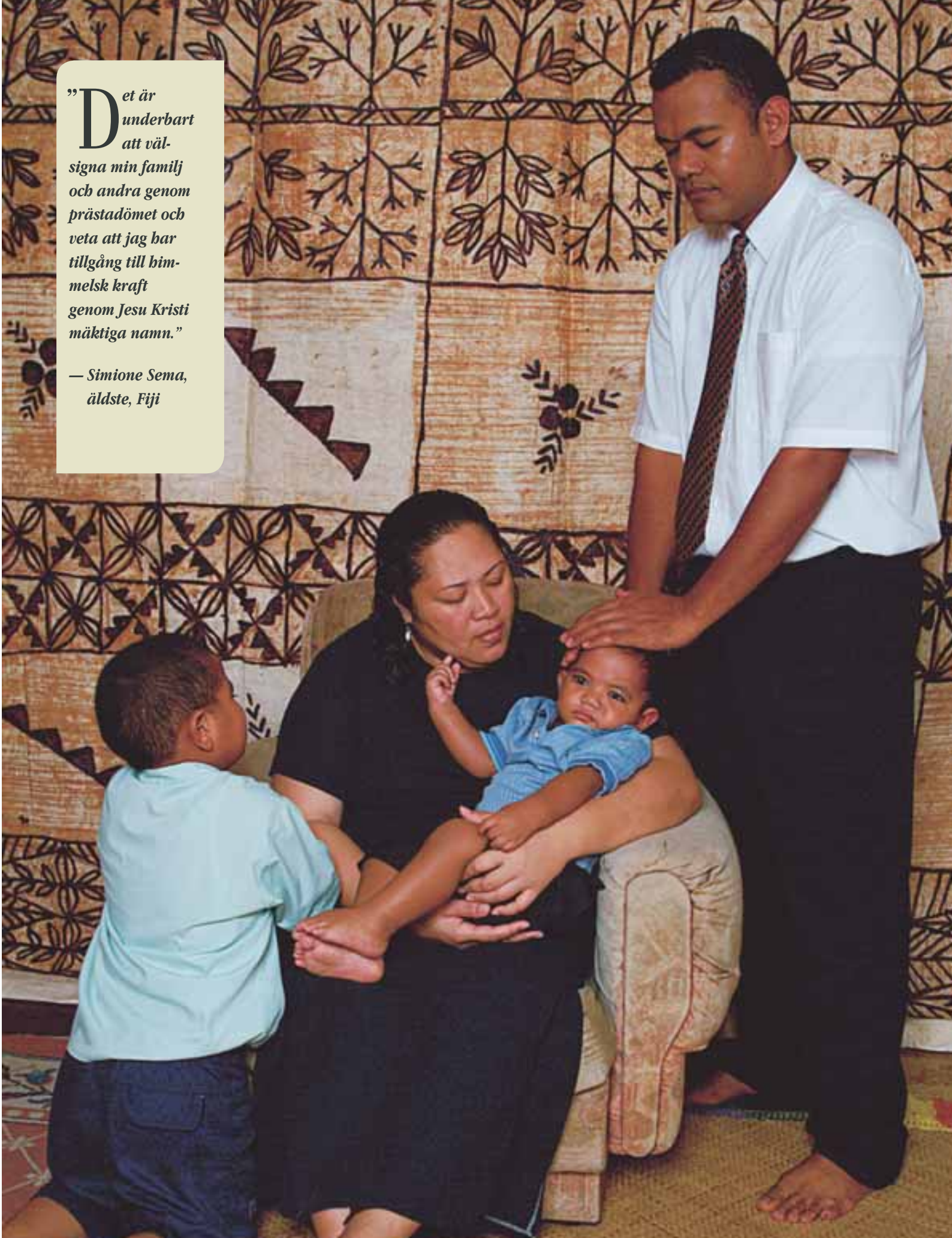
Att presidera över en stav "tynger ofta ner", säger han, "särskilt när jag tänker på de hundratusentals människor i vårt område som inte vet tillräckligt mycket om evangeliet. Genom prästadömet och direkt kontakt med himlarna känner jag bördan uthärdlig, oro och nervositet smälter bort och inre frid och trygghet tar över."

Några av de största upplevelserna i president Pilz kallelse har kommit medan han hjälpt medlemmar med omvändelseprocessen. "Ingenting ger större frid och tillfredsställelse än att tillsammans med andra uppleva den gudomliga förlåtelsens under", säger han.

Gérald Jean Caussé, 40 år, i Versailles församling, är president för Paris stav i Frankrike. Han försöker forma sin ledarstil efter "det föredöme vi fått av Jesus Kristus", säger han. "Den som presidrar måste vara en tjänare. Han får inte bara ge regler eller tala om för människor hur de ska se sina liv — utan i stället lära dem bli andligt oberoende. Jag når mitt mål när någon får förmågan att genom den Helige Anden söka och få inspiration att göra det rätta."

"Det är underbart att väl-signa min familj och andra genom prästadömet och veta att jag har tillgång till him-melsk kraft genom Jesu Kristi mäktiga namn."

— Simione Sema,
äldste, Fiji

"Ett särskilt vittne om Jesus Kristus vittnar om hans frälsningsverk som Skapare, uppståndelsens Herre, Återlösare, Frälsare och Domare samt världens ljus och liv."

— Äldste Dallin H Oaks, apostel, Filippinerna

Delegering ger andra möjligheter att hjälpa och tillväxa. "Jag uppskattar människor omkring mig som jag delar ansvaret med", säger president Caussé. "Mina rådgivare ger bra förslag och representerar Frälsaren i sitt arbete. Jag känner detsamma för medlemmarna i högrådet, biskoparna och alla ledarna i staven. Hjälpföreningens president i staven känner systrarna väl och ser mycket som jag inte skulle ha sett själv."

Den mest givande delen av hans kall är att intervjua stavens medlemmar. "När jag försöker hjälpa någon under en intervju känner jag mig ofta själv lika berikad och tröstad — även i de svåraste situationer", säger han.

Patriark. Patriarker ger kyrkans medlemmar patriarkaliska välsignelser. Dessa välsignelser spelas in och skrivs ut för att studeras hela livet. De ger mottagaren insikt om sina andliga möjligheter och tillfällen samt anger personens släktlinje och ger ord till råd och välsignelse.

Humberto Ardón Hernández, 77 år, är medlem i Victorias' församling och verkar som patriark i Las Victorias stav i Guatemala City i Guatemala. "Det är en unik förmån att vara ett redskap i Herrens hand för att välsigna hans barn", säger han. "Patriarkens kallelse är att välsigna, inte att handha administrativa angelägenheter. En patriark bör ägna sig helt åt sitt kall och se till att leva värdig att få Herrens andes inflytande." Till de som ännu inte fått sin patriarkaliska välsignelse, säger broder Ardón: "Jag uppmanar er att göra det som behövs för att få denna förunderliga välsignelse." Och till dem som har fått en patriarkalisk välsignelse säger han: "Läs den ofta. Du ska där finna budskap från en kärleksfull Fader som önskar välsigna dig."

Jack R Carver, 62 år, är medlem i Yuma fjärde församling och verkar som patriark i Yuma stav i Arizona. Som förberedelse inför att ge välsignelser, säger broder Carver, "söker jag med stort allvar leva enligt evangeliet efter

bästa förmåga varje dag. Jag tänker alltid på det.” Broder Carver har också funnit att Andens närvaro under en välsignelse ”till stor del beror på den som kommer för att få den. De måste också förbereda sig och komma med en bedjande inställning.”

José Humberto González Garza, 69 år, är medlem i Campestre församling och verkar som patriark i Roma stav i Monterrey i Mexico, och har sett patriarkaliska välsignelser förändra liv. Han minns en äldre kvinna som fick löftet att hon skulle kunna verka i templet. Hon trodde inte det var möjligt, på grund av hennes ålder och avståndet till templet. Men ett tempel byggdes senare i närheten, och hon fann glädje i sitt tjänande där.

”Jag känner glädje i att utföra min plikt”, säger broder González. Eftersom han är synskadad, använder han en käpp när han går. Han har också hörapparat. Och ibland känner han att han inte längre kan göra så mycket. Men, säger han, ”när mina barn frågar mig: ’Ger du välsignelser, pappa?’ så svarar jag: ’Nej, jag får välsignelser.’”

Sjuttio. Sjuttio är särskilda vittnen om Jesus Kristus. De hjälper till att bygga upp, styra och stärka kyrkan varhelst de kallas över hela världen. Medlemmarna i de sjuttios första och andra kворum inröstas som generalauktoriteter. Medlemmarna i det tredje, fjärde och femte kворumet inröstas som områdesauktoritetssjuttio.

”När de ordineras får medlemmarna i de sjuttio den apostoliska myndigheten att bära vittne om att Jesus är Kristus och att gå ut i världen, dit de Tolv sänder dem”, förklarar äldste Earl C Tingey i presidentskapet för de sjuttio.¹

Äldste Tan Su Kiong, 60 år, områdesauktoritetssjuttio i området Asien, är malajisk medborgare av kinesisk härkomst och bor i Singapore. ”Min kallelse låter mig uppleva

den världsomspännande kyrkan i verksamhet”, säger han. ”Mina uppdrag täcker Mongoliet, Kambodja, Indonesien, Indien, Pakistan, Malaysia, Sri Lanka, Singapore, Thailand, Taiwan och Hongkong.” Detta uppdrag har i stor utsträckning förändrat hans perspektiv. ”Det är som att bli upptagen på ’ett högt berg’ och tillsägas att ’se’.” (Se 1 Nephi 11:1, 8.) Jag är engagerad i missionsbesök, konferenser och stavsombildningar. De här upplevelserna kräver alla att jag litar till Anden i arbetet att bygga ledarskap, tro och förståelse.

Då jag deltar i möten i de här länderna och hör Sions psalmer sjungas, böner uppsändas och vittnesbörd bäras på

Jack R Carver,
patriark, Förenta
staterna

många språk”, säger han, ”och då jag ser missionärerna undervisa och vittna, inser jag att jag bevittnar uppfyllelsen av en profetia: ’Ty på den dagen skall det ske, att var och en skall höra fullheten av evangeliet på sitt eget tungomål, på sitt eget språk, av dem som äro därtill ordinerade förmedelst Hugswalaren.’ (L&F 90:11)”

Äldste Tan upprepar det många prästadömsledare säger om vikten av det stöd de får från sina familjer: ”Jag skulle inte ha denna förmån eller välsignelse om inte min hustru och mina barn stödde mig. Jag är så tacksam för min hustrus tro och vittnesbörd och för det underbara inflytande hon utövar på våra barn.”

Äldste Lindsay T Dil, 52 år, som är områdesauktoritetssjuttio i området Australien/Nya Zeeland, säger att ”som sjuttio lär man sig snabbt att älska människor man inte ens känner, eftersom Anden bekräftar att de är Guds söner

Humberto Ardón
Hernández, patriark,
Guatemala

och döttrar. Jag reser ofta, och överallt dit jag kommer träffar jag trofasta sista dagars heliga och underbara prästtadömsledare. Man blir ödmjuk av att känna att man är otillräcklig, men ändå, med Anden, kan utföra det som Herren begär.

Vart jag än kommer försöker jag ge budskapet att Jesus är Kristus och betygar att 'det icke finnes någon annan väg eller något medel, varigenom människan kan bli frälst'. (Alma 38:9) Mitt vittnesbörd om Frälsarens försoning har fördjupats tack vare detta kall. Jag är ett vittne till Frälsarens gudomliga roll."

Apostel. *Apostlar är särskilda vittnen om Jesus Kristus för hela världen. Som medlemmar av första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum handlar de kyrkans angelägenheter över hela världen. Varje apostel tar emot alla Guds rikes nycklar på jorden men verkar under ledning av den främste aposteln — kyrkans president — som använder alla nycklarna.*

Äldste Dallin H Oaks, 71 år, i de tolv apostlarnas kvorum, är för närvarande områdespresident i Filippinerna. "Prästadömet har välsignat mitt liv", säger han, "genom att ålägga mig att använda dess myndighet och personligen verka för att tjäna Herren och hans barn. Dessa förpliktelser har haft en djupt disciplinerande inverkan på de val jag gjort i mitt liv. Guds prästadöme har också välsignat mig med förvissningen att de jag älskat mest är mina i evigheten om vi är trofasta.

När vi håller de förbund som hör samman med prästadömet, är det oundvikligt att vi välsignar andra. Vi gör detta genom att tjäna andra och genom vårt förödöme i fråga om tjänande, vilket är till nytta för många fler än de som blir betjänade. Vi tjänar genom att leda, genom att undervisa, genom att betjäna i prästadömet

förordningar och genom att bara hålla buden.

De mest givande delarna av mitt kall är tillfällena att se människors liv berikas då de välsignas av Jesus Kristi evangelium och umgås med de bästa människorna i världen — människor som villigt ägnar sina liv åt att tjäna Herren och glatt gör de uppoffringar som det innebär."

Äldste Oaks förklarar apostlarnas roll som särskilda vittnen om Jesus Kristus: "Ett särskilt vittne om Jesus Kristus vittnar om Herrens prästadöme eller myndighet och vittnar om hans frälsningsverk som Skapare, uppståndelsens Herre, Återlösare, Frälsare och Domare samt världens

ljus och liv. Det innebär att vittna om frälsningsplanens sanning och kraft med alla dess lärosatser, förordningar, befallningar, förbund och välsignelser och att vittna om dess härliga avsikt, vilken är att varje son och dotter till Gud ska förverkliga sin gudomliga potential till evigt liv."

Äldste Lindsay T Dil (höger), områdesauktoretssjuttio, Australien/Nya Zeeland

Något underbart och storslaget

President Gordon B Hinckley har sagt att de som tagit emot prästadömet "har ... förlänats något underbart och storslaget, något av själva gudaskapets kärna ... Den berör livet och döden, familjen och kyrkan, Guds egen och hans eviga verks storhet och upphöjda natur."² ■

Mer om detta finns i Evangeliets principer (1995), s 57–68; se även L&F 13, 20, 84, 107.

Följande har hjälpt staben vid kyrkans tidskrifter vid sammanställningen av denna artikel: Michael och Marged Kirkpatrick, Ghana; Nestor Curbelo, Argentina; Albin Lotrič, Slovenien; Mike Ramirez, Filippinerna; Vladimir Jegorov, Olga Dilevskaia och Sandra VanDyke, Ryssland; Shirleen Saunders, Schweiz; Emily Chien, Taiwan; Marcela Opazo Sandoval och Claudia Moncada Valdés, Chile; Okada Takuji, Japan; Sera Balenagasau, Fiji; Mark McKenzie, Tyskland; Jean-Marie Hauser, Frankrike; Virna Rodríguez, Guatemala; David och Linda Thornell, Hongkong/Singapore; samt Susan Watkins, Australien/Nya Zeeland.

SLUTNOTER

1. "Områdesauktoretssjuttio: 'De skola bära vittne om mitt namn i hela världen'", *Liabona*, okt 2002, s 28.
2. "Lojalitet", *Liabona*, maj 2003, s 58.

RIKETS NYCKLAR

PRESIDENT WILFORD WOODRUFF (1807–1898)

Kyrkans fjärde
president

*Wilford Woodruff
föddes den 1 mars
1807 i Connecticut
som son till Aphek
och Beulah
Woodruff. Zera
Pulsipher, en av*

*kyrkans första missionärer, döpte honom
den 31 december 1833 i en isig å nära
Richland, New York. Han ordinerades till
apostel av Brigham Young den 26 april 1839
och blev kyrkans president den 7 april 1889.
Han dog den 2 september 1898 i San
Francisco, Kalifornien. Följande är en del
av talet som hölls av president Woodruff den
2 juni 1889 vid en GUFUM-konferens.*

Innan vi avslutar denna konferens, finns det ett ämne som jag vill bära vittnesbörd om ... Jag är ... den ende i köttet levande som var med ... Joseph Smith, Guds profet, när han gav de tolv apostlarna deras uppdrag beträffande prästadömet och nycklarna till

Guds rike. Och då jag själv snart skall gå bort liksom andra människor, vill jag lämna mitt vittnesbörd till dessa sista dagars heliga.

Nytt om martyrdöden

Jag satt med Brigham Young på järnvägsstationen i staden Boston vid den tid då de två profeterna [Joseph Smith och hans bror Hyrum] dog martyrdöden. Vi

Jag bjöd just min svärfar farväl, när en man kom ut från en butik med en tidning i handen. Han sade: "Joseph och Hyrum Smith har dött martyrdöden!"

ILLUSTRERAD AV ROBERT T. BARRETT; FOTO
CHRISTINA SMITH; HISTORISKA FÖREMLAR
AVBILDADE MED TILLSTÅND AV KYRKANS
MUSEUM FÖR HISTORIA OCH KONST

hade förstås ingen telegraf och inga snabba nyheter som vi har i dag, med kommunikationer tvärsöver landet. Just då väntade broder Young där på ett tåg till Peterborough. Medan vi satt där överskuggades vi av ett moln, mörkare och dystrare än något jag upplevt i livet ... Ingen av oss visste eller förstod orsaken förrän vi fick nyheten om profeternas död.

Broder Brigham for. Jag stannade i Boston, och nästa dag avreste jag till Fox Islands, en plats jag besökt några år tidigare, och jag döpte ett antal människor och organiserade grenar på båda dessa öar. Min svärfar Ezra Carter skjutade mig i vagn från Scarborough till Portland.

Där steg jag ombord på en ångare. Jag hade ställt ned min koffert på båten och bjöd min svärfar farväl, när en man kom ut från en butik — ett skomakeri — med en tidning i handen. Han sade: "Fader Carter, Joseph och Hyrum Smith har dött martyrdöden — de har blivit mördade i fängelset i Carthage!"

Så snart jag såg tidningen vittnade Anden för mig att det var sant. Det fanns inte tid till samtal, ångarens klocka ringde, så jag steg ombord och bar iland min koffert. Just när jag släpade den av, drogs landgången in. Jag sade åt fader Carter att köra mig tillbaka till Scarborough. Därifrån tog jag tåget till Boston ...

Nästa dag mötte jag Brigham Young i Boston, då han just återvänt, mitt emot syster Voces hus. Vi sträckte fram händerna, men ingen av oss kunde säga ett ord. Vi gick in i syster Voces hus. Vi satte oss båda och höll händerna för ansiktet. Vi var överväldigade av sorg och våra ansikten var snart våta av tårar ... Sedan vi gråtit, började vi samtala om profeternas död. Under samtalets gång slog han med handen mot låret och sade: "Tack och lov att rikets nycklar finns här" ...

Sista mötet

Allt president Young eller jag själv eller vilken som helst medlem av kvorumet hade behövt göra var att läsa instruktionerna givna vid sista mötet vi hade med profeten Joseph innan vi gav oss av på vår missionsresa. Jag har nämnt det mötet många gånger i mitt liv.

Jag är nu övertygad om att profeten Joseph hade en klar föraning om att detta var det sista möte vi skulle hålla tillsammans här i köttet. Vi hade fått våra begåvningar, vi hade fått alla välsignelser beseglade på vårt huvud som någonsin givits till apostlar och profeter på jorden. Vid det tillfället reste sig profeten Joseph och sade till oss: "Bröder, jag har önskat leva för att se detta tempel uppfört. Jag kommer inte att leva så länge, men det gör ni. Jag har beseglat på era huvuden alla Guds rikes nycklar. Jag har beseglat på er varje nyckel, kraft, princip som himlens Gud uppenbarat för mig. Och vart jag än går och vad jag än gör, så vilar riket på er."

Undrar ni inte nu varför vi, som apostlar, inte förstod att Guds profet skulle tas bort från oss? Men vi förstod det inte. Apostlarna på Jesu Kristi tid förstod inte vad Frälsaren menade när han sade till dem: "Jag går bort. Ty om jag inte går bort, kommer inte Hjälparen till er." [Se Joh 16:7.] Inte heller förstod vi vad Joseph menade. "Men", sade han efter att ha gjort detta, "ni Guds Lamms apostlar, mina bröder, på era axlar vilar detta rike. Nu måste ni räta på axlarna och bära riket." Och han sade också en underlig sak: "Om ni inte gör det, blir ni fördömda."

Jag är den siste i livet som hörde denna förkunnelse. Och det var sant, det han sade. Ty skulle inte de män som hållit Guds eller apostlaskapets nycklar i denna kyrka kommit under fördömdelse och skulle inte Guds vrede ha vilat på dem om de övergivit dessa principer och förnekat och vänt sig från dem och börjat tjäna sig själva i stället för Herrens verk vilket överlämnats i deras händer?

Nycklarna är här

När Herren gav Guds rikes nycklar, melkisedekska prästadömet och apostlaskapets nycklar och beseglade dem på Joseph Smiths huvud, beseglade han dem på hans huvud för att de skulle förbli på jorden fram till Människosonens ankomst. Brigham Young kunde verkligen säga: "Rikets nycklar finns här." De fanns hos honom fram till hans död. De fanns hos honom fram till hans dödsdag. Sedan vilade de på en annan mans huvud — president John Taylors. Han innehade dessa nycklar fram till timmen för sin död. Sedan tillföll de i sin tur, eller genom Guds försyn, Wilford Woodruff.

Jag säger till sista dagars heliga att Guds rikes nycklar finns här, och de blir kvar här också, fram till Människosonens ankomst. Må hela Israel förstå detta. De må vila på mitt huvud blott en kort tid, men sedan vilar de på en annan apostels huvud och en annans efter honom. Och så fortsätter det fram till Herrens Jesu Kristi ankomst på himmelens skyar för att "belöna var och en alltefter de gärningar som gjorts i kroppen". [Se *History of the Church*, 1:245.]

Vi är i Herrens händer

Jag säger till hela Israel i dag, jag säger till hela världen att Israels Gud, som organiserat denna kyrka, aldrig har ordinerat någon president eller något presidentskap som skall leda den vilse. Hör detta, o Israel! Ingen man som någonsin andats livets andetag kan inneha dessa Guds rikes nycklar och leda folket vilse ...

Låt oss besluta oss för att tjäna och ära Gud. Hys ingen fruktan för rikets skull.

Herren skall leda det rätt. Och om broder Woodruff eller någon i presidentskapet för denna kyrka skulle välja en väg som leder er vilse, så skulle Herren ta bort oss. Vi är i Herrens händer, och dessa nycklar kommer att innehas och tas om hand av Israels Gud tills han kommer vilkens rätt det är att regera. ■

Publicerad i Millennial Star, 2 sep 1889, s 545-549; underrubriker tillagda, styckeindelning ändrad, interpunktering, begynnelsebokstäver och stavning moderniserade.

Profeten Joseph reste sig och sade till oss:
"Jag har beseglat på era huvuden alla Guds rikes nycklar ... vart jag än går och vad jag än gör, så vilar riket på er."

Frågor och svar

Hur kan jag känna frid när det händer så mycket skrämmande i världen, till och med i min egen skola?

L I A H O N A

Vi lever i en värld full av rädsla och skrämmande händelser. Men det är möjligt att känna frid inom sig trots att allt omkring oss är kaos. Jesus Kristus erbjuder oss samma frid som han lovade sina apostlar: "Frid lämnar jag efter mig åt er. Min frid ger jag er. Inte ger jag er en sådan frid som världen ger. Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa." (Joh 14:27)

Det finns mycket vi kan göra för att bringa frid till vårt liv — be, studera skrifterna, lyssna på upplyftande musik, gå i kyrkan och seminariet eller institutet, besöka templet. Men allt handlar egentligen om en enda sak: "Priset för frid är rättfärdighet", sade president Ezra Taft Benson (1899–1994). (*The Teachings of Ezra Taft Benson* [1988], s 703) Eller, som president Gordon B Hinckley har sagt: "Ni finner frid och lycka om ni lever efter evangeliet." ("Den levande profetens ord", *Nordstjärnan*, mars 1997, s 16)

Att känna inre frid är möjligt även under svåra tider.

Vi kan känna frid när vi håller våra förbund och Guds bud.

Trots att vi provas och hemska saker händer, kan vi känna förvisningen att Gud vakar över oss.

Friden kommer genom den Helige Anden, så vi måste försöka vara värdiga hans sällskap.

Omvändelse kan befria oss från synd och skuld-känslor och ge oss frid i själen igen.

Det betyder inte att vi måste vara fullkomliga för att få frid. Men vi måste göra vårt bästa för att välja rätt och ta oss upp varje gång vi faller.

Varför beror det på vår rättfärdighet om vi har Herrens frid i hjärtat? Ett skäl är att vi inte kan handla fel och ändå känna oss väl till mods. Ett annat skäl är att den frid Jesus erbjuder kommer genom Tröstaren, den Helige Anden, och vi måste leva värdiga Andens sällskap. Om vi syndat förhindrar skuldkänslorna att vi känner Herrens frid. Men genom omvändelse kan vi bli fria från skuld och synd och få rätt till den Helige Andens sällskap igen.

Det är viktigt att veta att Jesu Kristi löfte om frid inte garanterar ett liv utan svårigheter. Vi blir alla provade, eftersom det är orsaken till att vi är här. Tråkiga saker händer ibland oss eller någon närstående. Men vi kan ändå känna frid.

Efter månaders lidande i Libertyfängelset,

FOTO ROBERT CASEY, BILDEN ÄR ARRANGERAD

fick profeten Joseph Smith dessa ord från Herren:

”Min son, frid vare med din själ! Dina motgångar och lidanden skola endast vara ett ögonblick.

och därefter skall Gud, om du har uthärdat väl, upphöja dig i höjden.” (L&F 121:7–8)

Våra prövningar kan tyckas vara längre än ett ögonblick, men med Guds hjälp blir vi starkare.

”Det är mitt vittnesbörd att vi står inför svåra tider”, sade president

James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet. ”Vi måste modigt lyda. Jag bär vittne om att det kommer att fordras av oss att vi bevisar vår andliga styrka, för dagarna framför oss kommer att fyllas av lidande och svårigheter. Men med den tröstande övertygelsen om den hjälp, som ett personligt förhållande till Gud ger, kommer vi att få ett mod som lugnar.” (”Att de känner dig, den ende sanne Guden, och Jesus Kristus”, *Liabona*, feb 1999, s 5–6.)

L Ä S A R E

Nutida uppenbarelse säger:
”Lären att den som gör
rättfärdiga gärningar skall
få sin lön, ja, frid i denna
världen och evigt liv i den
tillkommande.” (L&F 59:23) Vi kan finna
frid genom att leva efter evangeliet, så
som vi lär det av Frälsaren och av nutida
profeter.

Israel O Velasco, 17 år, General Santos fjärde församling, General Santos stav, Filippinerna

Det har funnits konflikter i alla tidsåldrar. Men om vi lyder evangeliets befallningar och principer, uppfylls Herrens löften, och vår själ får frid. Vi kan då utstå svåra tider utan att tappa tron, om vi är hängivna och hårdar ut till änden.

Carlos Freire, 16 år, Bolívars församling,
García Moreno stav, Guayaquil, Ecuador

En av de saker som hjälper mig känna frid är att leva rent så att jag kan ledas av den Helige Anden, eftersom friden är en del av Andens frukter. Jag älskar att sjunga, och det medför frid. Att sjunga psalmer eller lyssna på arrangemang av psalmer lugnar mig och hjälper mig behålla Anden.

Óscar Luciano Mackay López, 17 år, Las Colinas gren,
San Isidro stav, Panamá.

Jag känner frid när jag läser skrifterna, gör bra saker och ständigt ber till vår himmelske Fader om ledning. Han kan alltid underlätta för oss, särskilt

i dessa svåra tider.

Denise Talaboc, 13 år, Matis andra gren,
Matis distrikt, Filippinerna

Trots de svårigheter och hemskheter som så ofta händer har vetskapen om att Gud finns hjälpt mig finna frid i livet. Han har total makt över allting, han är kärleksfull och han känner var och en av oss. Om det finns något i vårt liv som borde ordnas upp, så måste vi göra det nu så att vi kan njuta den fullständiga frid som Herrens ande kan ge oss i vårt liv.

Raquel Iveth Hurtado, 17 år, Los Repartos gren,
Leons distrikt, Nicaragua

”Lär av mig, och lyssna till mina ord. Vandra i min Andes saktmodighet, så skall du hava frid i mig.” (L&F 19:23) Det här skriftstället lär oss hur vi kan finna frid trots allt som pågår runt omkring oss. Jag har

”Är våra tider farofyllda? Ja, det är de. Men det finns ingen anledning att frukta. Vi kan ha frid i våra hjärtan och frid i våra hem. Vi kan, var och en av oss, vara ett gott inflytande i den här världen.

Må Gud i himlen, den Allsmäktige, välsigna oss och hjälpa oss när vi vandrar på våra olika vägar under de osäkra tider som ligger framför oss. Må vi se till honom med osviklig tro.”

President Gordon B Hinckley, ”Tiderna vi lever i”, Liahona, jan 2002, s 86.

tillämpat det här skriftstället på mitt eget liv och har funnit frid i själen.

Natacha D Lemire, 14 år, Laval's församling,
Montréal's stav, Québec

Det är inte alltid lätt att känna Herrens frid. Vi befinner ju oss faktiskt i ett prövotillstånd och prövas varje dag. Men om vi håller buden och lever efter evangeliet, kan vi känna frid.

Bjoern T Kuchel, 20 år, Langenhorns församling,
Neumünster stav, Tyskland

Det är möjligt att känna frid och lycka mitt i alla dessa motgångar. Vi kan utstå allt med vittnesbördet som sköld. Vetskapen att Jesus är vår Frälsare och att Gud är vår

Fader är ett ankare i livets stormar. Inga motgångar är större än den lycka och frid som kommer till oss när vi har tro och ett starkt vittnesbörd.

Francielly Aparecidapósta, 19 år, Guarani gren,
Belo Horizonte stav, Brasilien

Svaren från Liahona och läsarna är avsedda att ge hjälp och perspektiv, inte som tillkännagivanden om kyrkans lära.

VAD TYCKER DU?

Unga läsare: Skicka ditt svar på nedanstående fråga tillsammans med namn, ålder, hemadress och församling, stav (eller gren, distrikt) samt foto till:

Questions and Answers 05/04

50 East North Temple Street, Floor 24

Salt Lake City, UT 84150-3220, USA

Eller sänd e-post:

cur-liahona-imag@ldschurch.org

Svaret ska vara oss tillhanda den 15 maj 2004.

FRÅGA

”En del säger att jag har mindervärdeskomplex, men själv tycker jag att jag verkligen är mindre värd än andra. Jag är ju inte lika smart eller snygg eller begåvad som alla andra, så vad kan jag göra för att få självförtroende och må bättre?” ■

Visste du det här?

Det hände i april

Här följer några viktiga händelser i kyrkans historia som inträffade i april månad.

3 april 1836:
Frälsaren, Moses, Elias och Elia visade sig i templet i Kirtland för profeten Joseph Smith och Oliver Cowdery.
(Se L&F 110.)

5 april 1847: De första pionjerna lämnade Winter Quarters på väg mot Saltsjödalarna.

28 april 1961: Äldste

Gordon B Hinckley, då assistent till de tolv apostlarnas kворum, uppsände bönen som invigde Filippinerna för missionärsarbete.

24 april 1999:

Templet i Bogotá, Colombia invigdes.

30 april 2000:

Templet i Cochabamba, Bolivia invigdes.

29 april 2001: Templet i Guadalajara, Mexico invigdes.

28 april 2002: Templet i Monterrey, Mexico invigdes.

FASTA OCH BÖN

"Fasta och bön kan hjälpa oss utveckla mod och tillförsikt

inom oss. De kan hjälpa oss att stärka vår karaktär, vår självbehärskning och disciplin. Det händer ofta att våra rättfärdiga böner har större kraft när vi fastar. Våra vittnesbörd blir starkare. Vi mognar andligen och känslomässigt och vi helgas i själen. Varje gång vi fastar ökar vår förmåga att styra våra världsliga böjelser och begär."

Äldste Joseph B Wirthlin i de tolv apostlarnas kворum, "Fastelagen", Liahona, juli 2001, s 89.

.....

Förslag till ledare

Kom ihåg att delegera när du planerar en aktivitetsskväll. Och om du följer vissa enkla steg när du delar ut uppgifter, går allt bättre:

1. Fastställ vad som ska åstadkommas.

2. Utse någon till varje uppgift. Skriv upp vem som fått uppgiften, och föreslå för dem som utsetts att skriva ner en påminnelse och rapportera till dig vid en bestämd tidpunkt.

3. Följ upp de uppgifter du delat ut. Uppföljningen kan ske genom

Pröva dina kunskaper om Mormons bok

1. Vem var far till Amaleki, en av författarna till Omnis bok?

- a. Jarom c. Abinadom
- b. Omni d. Chemish

2. När Alma befalldes att återvända till staden Ammonihah, vem var det då som inbjöd honom till sitt hem?

- a. Abinadi c. Zeezroom
- b. Amulek d. Nephiah

3. Vem gömde Nephis plåtar i kullen Shim omkring 321 e Kr?

- a. Moroni c. Amos
- b. Mormon d. Ammaron

ett snabbt telefonsamtal eller ett besök.

4. Ge alltid erkännande för deras arbete som hjälpt till och tacka dem för deras hjälp.

Svar: 1c (se Omni 1:12); 2b (se Alma 8:19-21); 3d (se Mormon 1:1-3)

WINTER QUARTERS, AV C C A CHRISTENSEN, MED TILLSTÅND AV BRIGHAM YOUNG UNIVERSITY MUSEUM OF ART, MED ENSAMRÄTT; KRISTUS VISAR SIG FÖR JOSEPH SMITH OCH OLIVER COWDERY I TEMPLET I KIRTLAND, ROBERT T BARRETT

Bara en tidsfråga

I mars 2002 skickade jag brev till adressen i *Liabona*, och i juli fick jag svar från Ukrainamissionen Kiev. Det innehöll material om Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Jag vill tacka första presidentskapet för deras storsinhet gentemot andra religioner trots de förföljelser som kyrkan fick uppleva när den organiserades. Det visar på mänsklighet och kristen kärlek. För närvarande upplever vi i Kirovograd något liknande som i New York 1820 — alla kyrkor strider inbördes. Men jag tror fullt och fast på den uppenbarelse som gavs till profeten Joseph Smith. Olyckligtvis finns kyrkan ännu inte i

min stad, men jag tror att det bara är en tidsfråga.

*Grigorij Ivanovitj Timtjenko,
Kirovograd, Ukraina*

Liabona sammanför människor

Min familj blev medlemmar när jag var sju år, och det var tack vare att jag läste och uppskattade *Liabona* som jag träffade min man.

När jag får månadens *Liabona*, tar jag den med mig överallt, så att jag kan läsa den. En dag när jag helt lugnt läste den på bussen till arbetet, stannade en ung man bredvid mig och frågade: "Är du medlem i kyrkan?" Jag litade inte riktigt på honom, så jag svarade ja, och frågade vilken stav han tillhörde. (Jag antog att om han inte var medlem, skulle han inte veta vad en stav var.) Han sade vad staven hette, och vi samtalade tills vi steg av bussen.

En tid senare organiserades en kör i regionen som förberedelse för ett besök av profeten. Det var då som den unge mannen och jag började

träffas oftare. Senare gifte vi oss och for till templet i Guatemala City för att beseglas. Vi har varit gifta i nästan tre år. Evangeliet har gett mig tillfälle att få en alldeles särskild man, som är trofast i kyrkan. Jag är mycket glad att evangeliet är en del av mitt liv.

*Rebeca Sierra de Zelaya,
Fraternidad församling,
Tegucigalpa stav, Honduras*

Att bli en Jesu Kristi lärjunge

Sedan jag döptes i kyrkan i Japan, har jag fått upplevelser som hjälpt mig bli en Jesu Kristi lärjunge. Jag vet att det inte är lätt att leva ett Kristuslikt liv, men när jag studerar skrifterna helhjärtat, mår jag bra andligen. *Liabona* har hjälpt mig förstå vad min himmelske Fader begär av mig. Jag älskar att läsa budskapen från första presidentskapet och medlemmars upplevelser som älskar detta evangelium.

*Kawano Hitoshi,
BYU — Hawaii 11:e församling,
BYU — Hawaii första stav*

Sänd in inspirerande tempelupplevelser

Har du haft en upplevelse som kan inspirera andra medlemmar att förbereda sig för templet eller öka sin tempelnärvaro? Om du vill berätta en sann upplevelse för andra, vänligen insänd den till Temple Experiences, *Liabona*, Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; eller sänd e-post till cur-liabona-imag@ldschurch.org.

FOTO JOHN LUKE, BILDEN ÄR ARRANGERAD

Lilla stjärnan

KOM LYSSNA TILL EN
PROFETS RÖST

Vid vägskälet

PRESIDENT THOMAS S MONSON
förste rådgivare i första presidentskapet

I Lewis Carrolls klassiker *Alice i underlandet* kommer Alice till ett vägskeäl med två vägar som båda för framåt, men i olika riktningar. Hon möter Cheshire-katten och frågar honom: "Vilken väg ska jag ta?"

Katten svarar: "Det beror på vart du vill komma. Om du inte vet vart du vill komma, spelar det ingen roll vilken väg du tar."¹

Till skillnad från Alice vet var och en av er vart ni vill komma. Det *spelar* roll vilken väg ni tar, för den väg som ni går i det här livet leder till den väg ni får gå i nästa liv.

Vår himmelske Fader har gett oss alla förmågan att tänka och resonera och besluta. Var och en av oss har fått ansvaret att välja. Ni kanske frågar: "Är det verkligen så viktigt att fatta beslut?" Jag säger till er att era beslut avgör er

bestämmelse. Ni kan inte fatta eviga beslut utan att de får eviga följder.

Får jag ge er en enkel formel för hur ni kan bedöma de val ni ställs inför? Den är lätt att komma ihåg: "Du kan inte ha rätt genom att göra fel, och du kan inte ha fel genom att göra rätt."

Det krävs mod att tänka rätt, välja rätt och göra rätt, för en sådan kurs är sällan, om någonsin, den lättaste att följa. Evigt liv i vår Faders rike är ert mål, och för att nå det måste ni förvisso utöva självdisciplin.

Ni är värdefulla i er himmelske Faders ögon. Han hör era böner. Han erbjuder er sin frid och sin kärlek. Håll er nära honom och hans Son, och ni kommer aldrig att vara ensamma. ●

Från ett tal under Unga kvinnors allmänna möte i april 2002.

SLUTNOT

1. Anpassat ur Lewis Carroll: *Alice i underlandet*.

De beslut vi fattar i det här livet leder till vår bestämmelse i nästa liv. President Monson påminner oss om att vi bör fatta rättfärdiga beslut.

FÖR SMÅ VÄNNER

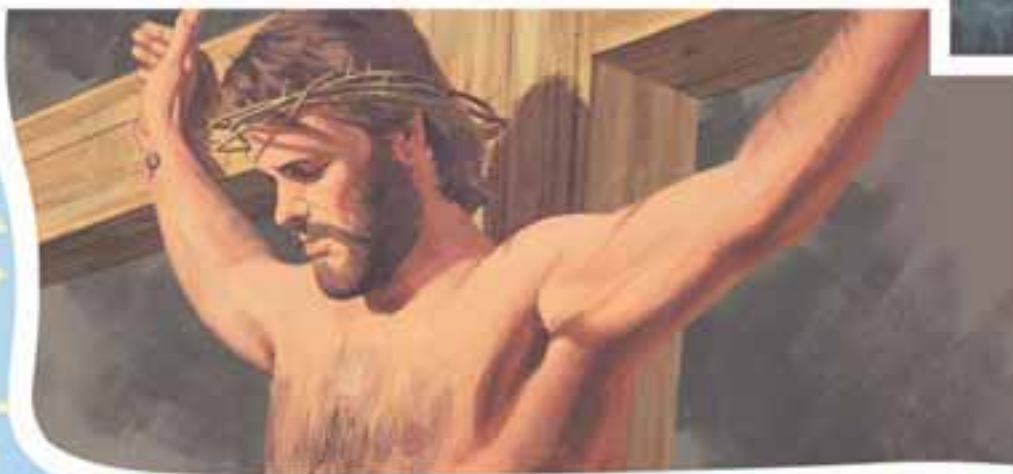
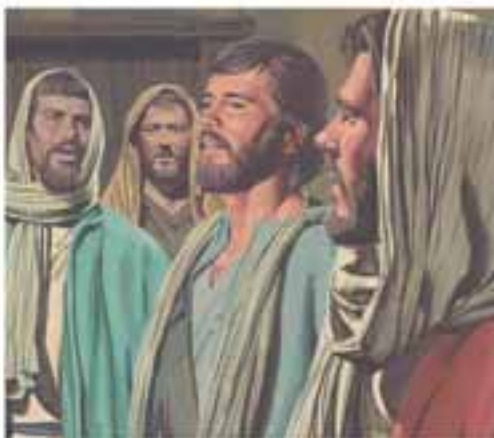
Påskberättelsen

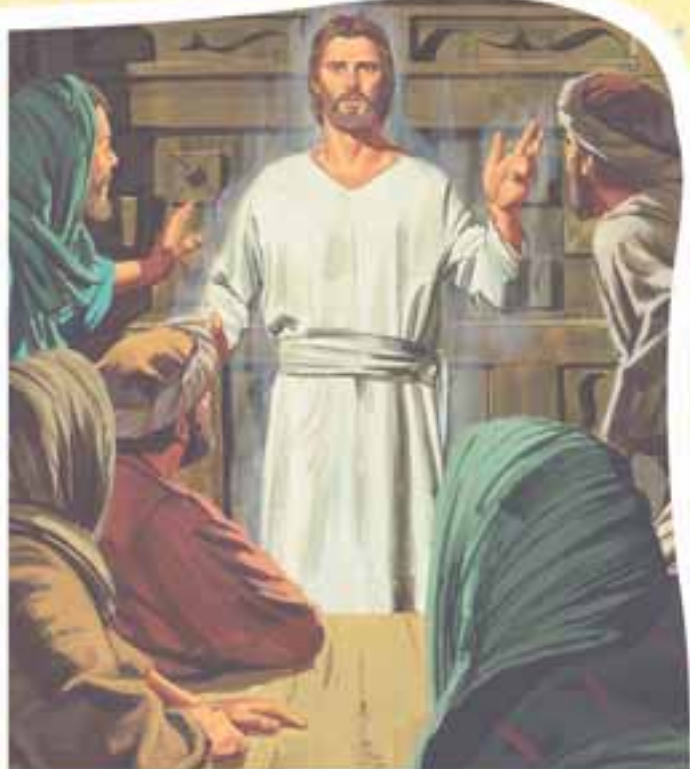
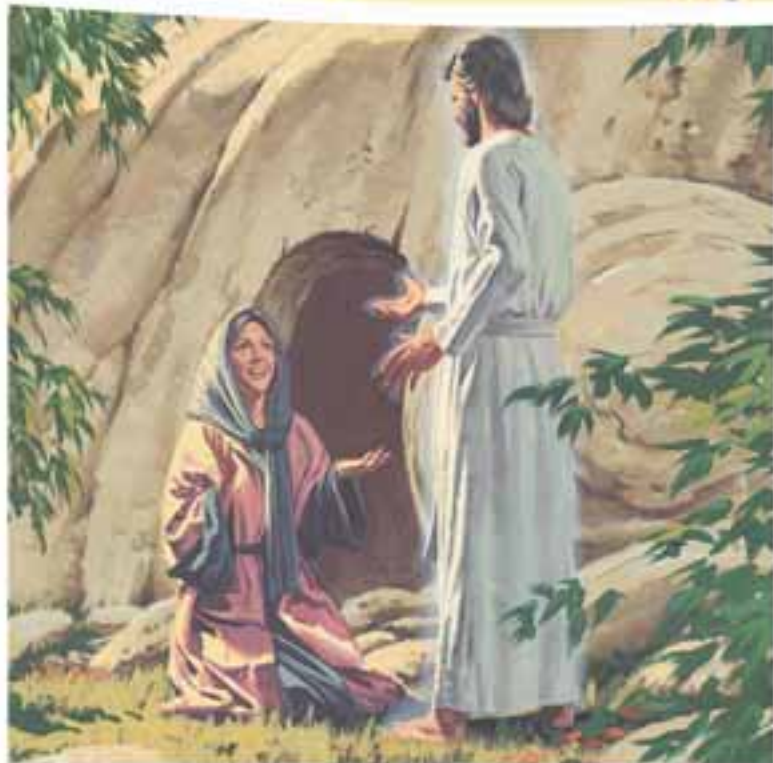
"Jag, Herren, är din Frälsare [och din Återlösare]."

(Jes 49:26)

En händelse att berätta om

ILLUSTRATION PAUL MANN

Om jag väljer att lyda, är jag glad hela dagen!

SHEILA E WILSON

"Största förutsättningarna för lycka i familjelivet finns då den byggs på Herrens Jesu Kristi lärdomar." ("Familjen: Ett tillkännagivande för världen", Nordstjärnan, okt 1998, s 24.)

Efter en hemafton om lydnad var fyraårige Brandon ivrig att försöka bli bättre på att lyda mamma och pappa. Han och hans mamma bestämde att en påminnelse kunde bli till hjälp. Brandon skulle säga till sig själv: "Om jag väljer att lyda, är jag glad hela dagen!"

En dag ville Brandon leka hemma hos en vän. Han sprang över gården och mindes plötsligt orden "Om jag väljer att lyda, är jag glad hela dagen!" Brandon kom ihåg att han borde fråga mamma först, och gick tillbaka hem till sig.

När Brandon fyllde åtta år döptes han och fick den Helige Andens gåva. Han läste i sina skrifter att den Helige Anden skulle visa honom allt han skulle göra. (Se 2 Nephi 32:5.) Brandon visste att den Helige Anden skulle påminna honom om att följa Jesus Kristus.

Jesus Kristus var det fullkomliga exemplet för oss. Av skrifterna lär vi att "salig är var och en som ... vandrar på [Herrens] vägar ... Salig är du och det skall gå dig väl." (Ps 128:1–2) När vi följer Jesus Kristus blir vi glada, inte bara hela dagen, utan i all evighet!

Bok om saligprisningarna

I sin bergspredikan (se Matt 5, 3 Nephi 12) lärde Jesus oss hur vi ska leva för att få glädje. En del av dessa lärdomar kallas saligprisningarna. *Salig* betyder "lycklig" eller "välsignad". Du kan göra en bok om saligprisningarna genom att klistra upp sidan LS7 på ett pappersark. Klipp längs de heldragna linjerna. Klistra andra remsan mot fliken på första remsan. Vik fram och tillbaka längs de streckade linjerna.

Förslag till samlingsstunden

1. Gör i ordning och göm ordremsor med följande ord: den, Helige Anden, hjälper, mig, att, följa, Jesus Kristus. Fånga barnens uppmärksamhet genom att visa: "Hör på mig, så ska jag hjälpa er hitta några ordremsor." Visa anvisningar och hjälp barnen hitta alla remsorna. Visa sedan för att hjälpa barnen lägga dem i ordning. Läs upp meningen tillsammans. Påminn barnen om att den Helige Anden också talar tyst och hjälper oss följa Jesus Kristus. Visa barnen en bild av första presidentskapet och läs de två första styckena på sida 1 i häftet Tro på Gud. Visa en bild av Frälsaren och läs om dopets förbund på sidorna 2 och 3. Låt barnen komma på och skriva upp de tre löften vi ger när vi döps: att hålla hans bud, ta på oss Kristi namn och alltid minnas honom. Om vi håller våra dopförbund är den Helige Anden alltid hos oss. Inbjud vuxna eller barn att berätta om hur de fått hjälp genom att lyssna till den Helige Anden. Be barnen tänka på Frälsarens kärlek medan de sjunger en sång eller en psalm.

2. Lek "Ledaren säger". Låt barnen lyssna noggrant på dina order och följa dem när du säger "ledaren säger" först. (Till exempel "ledaren säger gå på stället", "sluta gå" — barnen ska fortsätta gå eftersom du inte sade "ledaren säger" först.) Tala om för barnen att de var duktiga på att följa och förklara att det finns någon annan som de borde lyssna noga på och följa. Läs tillsammans Johannes 13:15. Sätt upp bilden på Frälsaren. Kring hans bild skriver du upp sånger eller psalmer som berättar hur vi kan följa honom. Uppmuntra äldre och yngre barn att samarbeta och dela upp dem i grupper. Ge varje grupp ett skriftställe (till exempel Ef 4:32; 1 Joh 4:11; Mosiab 1:6–7; L&F 21:1, 4–5). Låt dem göra följande: (1) Läs skriftstället högt och förklara den princip som vi bör följa. (2) Välj en sång eller psalm som passar till Jesu undervisning och leda alla att sjunga den. (3) Spela upp sätt på vilka vi kan följa Jesu Kristi lärdomar och låta andra gissa vad de gör. (4) Förklara hur vi blir glada genom att hålla hans bud. ●

Bergs- predikan

Jesu lärdomar

Jag ska följa min Frälsares exempel.

"Saliga äro de i anden fattiga, som komma till mig, ty dem hör himmelriket till." (3 Nephi 12:3; se även Matt 5:3.)

Jag ska lita på Herren. Den Helige Anden ska ge mig tröst och frid.

"Saliga är de som sörjer, de skall bli tröstade." (Matt 5:4)

Jag ska lyda min himmelske Faders bud.

"Saliga är de ödmjuka, de skall ärva jorden." (Matt 5:5)

Jag ska studera skrifterna varje dag.

"Saliga äro alla de som hungra och törsta efter rättfärdighet, ty de skola bliva fyllda med den Helige Anden." (3 Nephi 12:6; se även Matt 5:6.)

Jag ska förlåta andra.

"Saliga är de barmhärtiga, de skall få barmhärtighet." (Matt 5:7)

Jag ska hålla mina dopförbund.

"Saliga är de renhjärtade, de skall se Gud." (Matt 5:8)

Jag ska vara snäll och inte vara arg på andra.

"Saliga är de som skapar frid, de skall kallas Guds barn." (Matt 5:9)

Jag ska bära vittnesbörd i ord och handling.

"Saliga är de som blir förföljda för rättfärdighetens skull, dem tillhör himmelriket." (Matt 5:1–10)

Jag blir glad när jag följer Jesu Kristi lärdomar.

Jesus gav samma lärdomar till judarna (se Matt 5–7) som till nephiterna (se 3 Nephi 12–14).

”Är inte du mormon?”

”Var ett föredöme för de troende i ord och gärning, i kärlek, trobet och renhet.” (1 Tim 4:12)

LISA PASSEY BOYNTON

Baserad på en verklig händelse

Lillie väntade otåligt på att lunchklockan skulle ringa. Hon tittade på klockan medan visarna långsamt närmade sig 12:00.

Det var meningen att hon skulle läsa tyst för sig själv, men hon var för ivrig för att koncentrera sig. Hon tyckte lunchen var bästa stunden på

dagen — en stund att vara med vänner, prata, skratta och planera vad de skulle göra efter skolan.

Lillie hade flyttat för några månader sedan och hade först känt sig ensam och rädd. Första veckan i Primär träffade hon en annan flicka i sin klass, men hon bodde på andra sidan staden och gick i en annan skola. Första dagen i

skolan hade Lillie turen att hamna i samma sjätteklass som Teresa. Teresa var mycket snäll, och nu hade Lillie en rolig grupp att vara med. Det var svårt att vara ny flicka i skolan, men Teresa och hennes vänner fick Lillie att känna sig välkommen.

Äntligen ringde klockan, och Lillie tog fram sitt lunchpaket från bänken. Teresa ropade: "Vänta på mig vid dörren. Jag måste hämta min ryggsäck."

Lillie såg Jackie komma från ett klassrum längre bort i korridoren och vinkade. "Hej, Lillie", ropade Jackie över oväsendet. "Är du klar att äta?"

"Nu är jag det", sade hon när Teresa kom fram bredvid henne och stod arm i arm med henne. Tillsammans följde de Jackie till matsalen och fann ett bord där alla kunde sitta. Lillie satt mellan Jackie och en pojke som hette Brad och vecklade snabbt upp sin lunch. Brad frågade om hon sett matchen på TV kvällen innan. Jackie diskuterade sin födelsedagsfest som skulle vara nästa månad. Lillie åt glatt sin lunch.

Efter lunchen gick de andra, men Lillie och hennes vänner sköt tillbaka stolarna och fortsatte prata. Brad skojade så att alla skrattade. Jackie beskrev något roligt som hennes lillasyster hade gjort. Lillie önskade hon hade något smart och roligt att säga också, men kom inte på något.

Lunchen var nästan slut. Kafeteriapersonalen började torka av borden. Teresa härmade en populär filmstjärna, och alla skrattade. Lillie tog ett djupt andetag och bestämde sig för att göra något som hon aldrig hade gjort förut. Hon svor till, fnittrade och sade: "Det där var jättekul, Teresa!"

Plötsligt blev det alldeles tyst i matsalen. Lillie kände hur hon rodnade när alla tittade på henne. Brad skakade långsamt på huvudet. "Lillie", frågade han stilla, "är inte du mormon?"

"Ja", sade Jackie, "jag trodde inte mormoner svor."

Lillie mådde illa. Hon kunde inte säga någonting. Klockan ringde, och alla skyndade sig tillbaka till klassrummen. Teresa gick bredvid Lillie, men sade inte ett ord.

Hela eftermiddagen undrade Lillie varför hon hade sagt något sådant. Hon visste att det var fel. Hon hade aldrig sagt det tidigare. Hennes lärare ställde flera frågor om dagens lektion, men hon skakade på huvudet och sade att hon inte visste. Hon önskade skolan skulle ta slut så att hon kunde gå hem och gömma sig under sängen.

Efter skolan sade Lillie till Teresa att hon måste skynda sig

hem. Hon sprang från skolan med tårar i ögonen och en stor klump i halsen. När hennes mamma frågade hur hon haft det, skämdes hon så att hon inte kunde svara och skyndade sig till sitt rum.

Hur hade det gått till? Hon hade velat imponera på de andra, men hade sårat sin egen ande i stället. Hon visste att hon måste be om förlåtelse. Om hon gjort sina nya vänner besvikna, hur mycket mer besviken måste inte hennes himmelske Fader ha blivit.

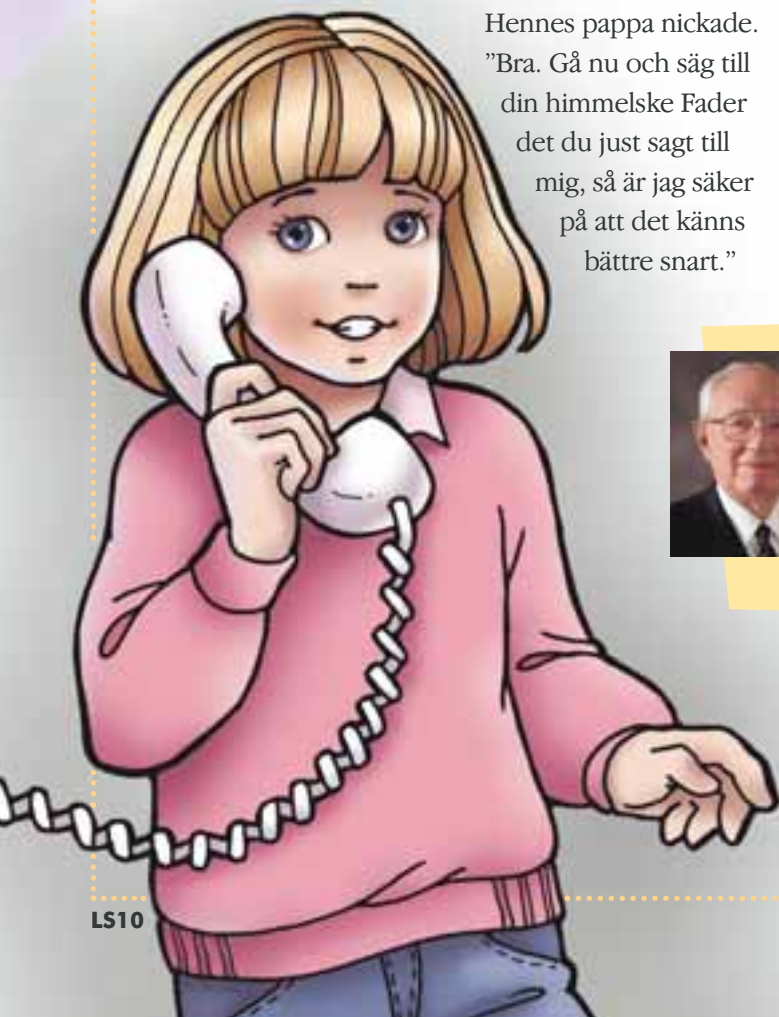
Den kvällen kunde Lillie inte äta upp sin mat, och det var svårt att titta på pappa och mamma. Till sist frågade hennes pappa vänligt vad som bekymrade henne.

Berättelsen kom ut, blandad med bittra tårar. "Pappa, förlåt! Det känns hemskt", grät Lillie.

Hennes pappa lade armen om hennes axlar. "Det är en viktig del av omvändelsen, Lillie. Man måste vara uppriktigt ledsen för det man gjort — eller sagt."

Lillie torkade kinderna. "Det är jag, pappa. Jag ska aldrig svära mer. Aldrig!"

Hennes pappa nickade.
"Bra. Gå nu och säg till din himmelske Fader det du just sagt till mig, så är jag säker på att det känns bättre snart."

När Lillie stod på knä vid sin säng och bad, kändes det som om hennes hjärta ville brista. Hon tänkte på andra fel hon gjort och undrade hur hennes himmelske Fader och Jesus kunde fortsätta älska och förlåta henne. Men när hon viskade "förlåt", kände hon den Helige Andens fridfulla värme. När hon bett färdigt, kände hon sig stark nog att göra en sak till som hon behövde göra.

Lillies hand skakade när hon slog numret till Teresa. Hon kunde knappt prata, men lyckades säga att hon var ledsen för det hon sagt vid lunchen. Så ringde hon Jackie och Brad.

"Måste jag gå i skolan i dag?" frågade hon sin mamma nästa morgon. Hon ville slippa möta sina vänner. Vad skulle de tro om henne?

Hennes mamma kramade henne. "Ja. Om du inte gör det, blir det svårare i morgon."

Teresa sökte upp Lillie före första lektionen och gav henne en snabb kram. "Otroligt att du ringde alla och sa att du var ledsen. Det skulle jag aldrig ha klarat!"

Jackie ropade från dörren till sitt klassrum. "Lillie! Jag måste prata med dig om min födelsedag, okej? Vi ses till lunch."

Lillie suckade lite av lättnad och gled ner på stolen. Hon ville aldrig mer känna hur ont det gjorde att välja fel. Även om hennes vänner inte vetat att hon var

"Vi kan inte tillåta oss att använda svordomar. Vi får inte göra oss skyldiga till gudlöst tal. Vi kan inte hysa orena tankar, ord och handlingar och ha Herrens Ande med oss."

President Gordon B Hinckley, "Unga män och nyomvända", Nordstjärnan, juli 1997, s 48.

medlem i kyrkan, så skulle hon ändå ha känt det samma. Hon var medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, och från och med nu tänkte hon bete sig som en sådan. ●

Lisa Passey Boynton är medlem i Val Verda nionde församling, Val Verda stav, Bountiful, Utah.

Familjen

Glatt ♩ = 88-108 (Slå två slag per takt)

När vårt ar - be - te är fär - digt fram - åt kväl - len får vi

brått, då vi um - gås i fa - mil - jen och vi

ä - ter nå - got gott. Pap - pa lä - ser och be -

rät - tar, mam - ma sjung - er och vi ber, och vi

kän - ner vi är tryg - ga och att him - len mot oss ler.

Text: Mabel Jones Gabbott, f 1910. © 1969 IRI

Musik: Richard Clinger, f 1946. © 1969 IRI

Denna sång får kopieras för tillfällig, icke kommersiell användning i kyrkan eller hemmet.

FOTO STEVE BUNDERSON; BILDEN ÄR ARRANGERAD

FRÅN PRESIDENT HEBER J GRANTS LIV

Finaste handstilen

Den mannen tjänar
mycket pengar.

Hur mycket?

Lika mycket som du
skulle tjäna på att putsa 120
par stövlar varenda dag.

En dag spelade Heber J Grant kula med några
vänner när en bokhållare från banken gick förbi.

Heber visste att han ville kunna försörja sig när
han blev äldre.

En dag ska jag också bli
bokhållare i banken!

Det är bäst du lär dig
skriva. Din handstil ser ut
som om blixten slagit ner
i bläckhornet.

Den är värre än
kråkfötter!

Heber tränade tills han hade vacker handstil.

För att tjäna pengar skrev han gratulationskort, bröllops-
inbjudningar och juridiska dokument. Han erbjöds en
bra lön för att bli officiell skrivare åt staten Kalifornien,
men han tog inte jobbet.

Till sist nådde Heber sitt mål att arbeta på banken.
Han blev också lärare i skrivkonst vid universitetet.

En gång vid en marknad hölls en tävling i skrivkonst.
Heber talade med den som hade hand om den.

Jag vet inte om jag tror
på det. Visa mig.

Jag skrev bättre än någon
av de där innan jag
var 17.

Heber hämtade sitt skrivprov, betalade anmälningsavgiften och vann tävlingen. Under hela sitt liv uppmuntrade han barn att lära sig skriva vackert.

Omgjort från Bryant S Hinckley: Heber J. Grant: Highlights in the Life of a Great Leader (1951), s 39-42.

Feleti Vimahi

från Pangai i Tonga

ANNAKA VIMAHİ

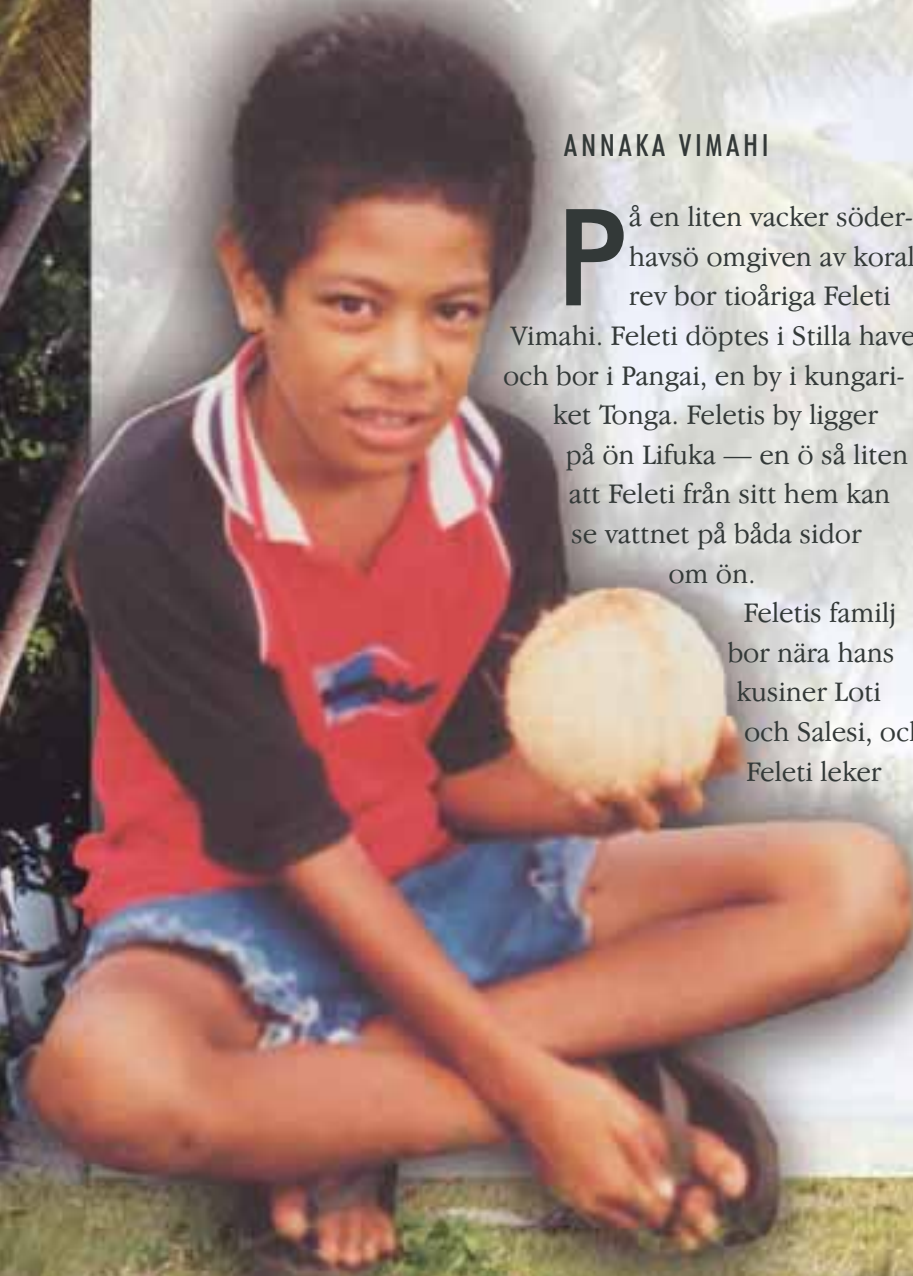
På en liten vacker söderhavsö omgiven av korallrev bor tioåriga Feleti Vimahi. Feleti döptes i Stilla havet och bor i Pangai, en by i kungariket Tonga. Feletis by ligger på ön Lifuka — en ö så liten att Feleti från sitt hem kan se vattnet på båda sidor om ön.

Feletis familj bor nära hans kusiner Loti och Salesi, och Feleti leker

med dem varje dag. Han leker också med sina yngre systrar, Lupe 'Aho'aukai, åtta år och Mele Siloni, fyra år och sin bror Tevita Tu'ipulotu, ett år. De tycker om att leka ta fatt och kurragömma och spela rugby.

Feleti är mycket påhittig, och han kan göra leksaker och andra saker av nästan vad som helst. En gång gjorde han en drake av pappersbitar han hittat. Han sjunger, dansar och trummar jämt på saker och ting i huset. Feleti simmar mycket bra och älskar att simma i havet med sin pappa.

Feleti tycker om att ha roligt, men han arbetar också hårt. Ibland går han till plantagen med sin pappa och sina stora kusiner. De gräver upp 'ufi (jamsrot) och plockar kokosnötter så att det räcker hela nästa vecka. Till nyår gräver de upp en massa 'ufi till en stor fest som familjen har varje år för grannar och släktingar. Feletis familj och vänner festar på helstekt gris, 'ufi, fisk och bröd.

”Jag gillar att cykla och gå i skolan”, säger Feleti. Feleti och hans systrar går i skolan i GPS, Pangai Hihifo lågstadieskola, som ligger nära deras hem. Feleti går i sjätte klass och går i skolan från februari till november. I december och januari har man sommarlov i Tonga.

Siloni, Lupe och Feleti leker på stranden under lågvatten.

Salesi (Feletis kusin), Salesi (Feletis farbror) och Feleti simmar i havet.

Feletis modersmål är tonga — ett språk med bara 16 bokstäver — och han lär sig också tala engelska. Engelska är det ämne Feleti tycker bäst om, och han är duktig i både engelska och matte. Feletis pappa är lärare i matematik och fysik på en skola som äldste John H Groberg i de sjuttios kvorum grundade när han var missionär i Tonga. Feletis pappa säger att Feleti arbetar hårt och klarar sig bra i skolan.

Feletis älsklingsrätt är korb, och det äter han också mycket av. En kväll tjtade han på sin pappa så länge att gå och köpa korb att hans pappa mitt i natten gick och skaffade lite åt honom. Feleti lagade till den helt själv. Han bjöd pappa smaka, men hans pappa ville bara sova, för det var så sent.

Familjen Vimahi går i Pangai församling i Ha’apai stav. Förr fick de gå genom två byar för att komma till kyrkan, eftersom deras gamla kapell hade brunnit ner. Feleti hade inget emot att gå så långt. I stället säger han: ”Jag är glad över kyrkan, för jag tycker om att gå i Primär.” Nu är deras

Familjen Vimahi går i Pangai församling i Ha’apai stav, Tonga. Förr fick de gå genom två byar för att komma till kyrkan, eftersom deras gamla kapell hade brunnit ner. Feleti hade inget emot att gå så långt. I stället säger han: ”Jag är glad över kyrkan, för jag tycker om att gå i Primär.”

Ovan: Tillsammans med några släktingar hjälper Feleti till med att laga mat i en 'umu — en utomhusugn. Nedan till höger: Feleti med föräldrar och systrar.

kapell uppbyggt igen, och omkring 25 barn kommer till Primär. Fem av dem går i Feletis klass.

Feleti är glad att vara medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Han studerar skrifterna hemma, och ibland sjunger han skriftställevenser högt medan han går omkring i huset. När han ombes läsa

upp ett skriftställe han tycker om, läser han 1 Nephi 1:1.

Och under en hemafton tackade Feleti sin pappa och sina kusiner för att de satt upp metall över fönstren som skydd mot orkaner. Minst en gång om året i Pangai blåser det mycket hårt. När det händer ber familjen tillsammans om beskydd. Under en orkan blåste familjen Feletis staket ner och några bananträd förstördes, men ingen i familjen skadades.

Liksom Nephi (se 1 Nephi 1:1), har Feleti undervisats av goda föräldrar — sin mamma Matelita och sin pappa Pulotu. "Han hjälper och tar hand om sina syskon", säger hans pappa. Och Feleti tycker alla borde kunna vara vänner. "Jag tycker inte om att gråla med mina systrar", säger han.

Feletis påhittighet, hans känsla för andra och hans kärlek till evangeliet kommer att fortsätta hjälpa honom medan han lever och sprider evangeliet på sin vackra söderhavsö. ●

Annaka Vimabi är medlem i Orems åttonde (tonganska) församling i Salt Lake södra (tonganska) stav, Utah.

Välsigna dem i hans namn, av Walter Rane

Små barn ges en prästadömts välsignelse för att de ska få ett namn. Därefter uttalar den bärare av melkisedekska prästadömet som ger välsignelsen löften enligt de andeingivelser han får.

”Jesus sade till henne: *’Kvinna, varför gråter du? Vem söker du?’*
Hon trodde att det var trädgårdsmästaren och sade till honom:
’Herre, om det är du som har fört bort honom, så säg mig var
du har lagt honom, så att jag kan hämta honom.’ Jesus sade till henne:
’Maria.’ Då vände hon sig om och sade till honom på hebreiska:
’Rabbuni’ — det betyder lärare.” (Joh 20:15–16) Se James E Faust,
”Att få en härlighetskrona”, s 2.

Kyrkonytt

FOTO CRAIG DIMOND

Medlemmarna i Tabernakelkören uppträder i det dekorerade konferenscentret under första presidentskapets julandakt.

Lära känna Frälsaren genom tjänande betonades under julandakt

Under en julandakt till åminnelse av Frälsarens födelse fick medlemmar inte bara råd om hur man får julandan att slå ut i "full blom" genom att tjäna andra, utan också om hur denna anda kan förstärkas hela året genom att lära känna Jesus Kristus.

"Han är vår Frälsare om vilken ängeln talade den första julaften", sade president Gordon B Hinckley. "Han är vår Återlösare, vår Herre och vår Gud. Han är vår konung Immanuel som frälst oss, när vi inte kan frälsa oss själva."

Från konferenscentrets scen, bland ljusbeprydd grönska, deltog medlemmarna av första presidentskapet

tillsammans med Tabernakelkören och Temple Square-orkestern i första presidentskapets årliga julandakt den 7 december 2003. Medlemmar över hela världen såg utsändningen via satellit på 45 språk.

Lära känna Jesus genom Joseph

"Mitt hjärta fylls av kärlekens anda när jag ser ut över denna väldiga skara som samlats i konferenscentret", sade president Hinckley, "och sedan tänker på att än fler av er finns spridda över jorden. Vi är nu en oerhörd världsvid familj av människor som älskar Herren Jesus Kristus."

President Hinckley hedrade profeten Joseph Smith – vars födelsedag

också firas under jultiden – och hans första syn för vad de bidrog till det som vi vet om Återlösaren. "Det är tack vare honom och hans unika och märkliga upplevelse som vi känner Frälsaren som vi gör ...

I denna enda härliga syn gavs mer kunskap om gudomens natur än århundradens ändlösa diskussioner bland människor hade frambringat. Fastän Josefs liv tog slut i tidig ålder, lever hans vittnesbörd om den evige Guden och den uppståndne Herren vidare i glans och vältalighet."

President Hinckley uppmanade medlemmarna att tjäna andra som Frälsaren gjorde och sade avslutningsvis: "Jag ber att julens sanna anda ska bo i allas hjärtan och vidröra vårt liv så att vi i kärlek sträcker oss ut mot andra och uppmuntrar till den godhet i mäns och kvinnors liv som är Kristi Ande."

Julens sanna anda

"Att ge, inte få, skapar julstämning i dess fulla bemärkelse", sade president Thomas S Monson, förste rådgivare i första presidentskapet. Julens anda hjälper oss att bli "mer intresserade av människor än av saker", sade han.

President Monson undervisade om julens sanna anda när han sade: "För att fånga den verkliga betydelsen av 'julens anda' behöver vi bara tänka på dess innebörd, så får vi del av 'Kristi anda'. När vi har julens anda så minns vi honom vars födelse vi firar denna tid på året."

När vi vänder oss utåt, lovar

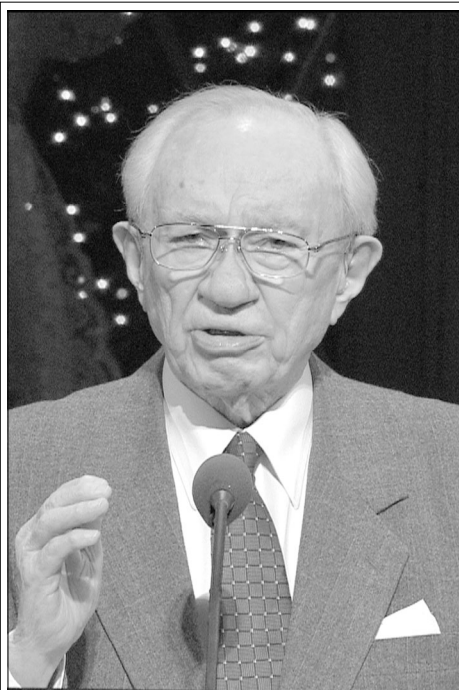

FOTO CRAIG DIMOND

President Gordon B Hinckley vittnade om Jesus Kristus och hans lärdomar och likaså om profeten Joseph Smith under julandakten.

president Monson att vi kommer att märka att "möjligheterna att ge av oss själva verkligen är obegränsade". Men han varnade också för att "de kan gå förlorade".

Att följa Frälsaren leder till att tjäna andra, och att tjäna andra leder till att lära känna Frälsaren bättre. "Om vi ska ha vår bästa jul någonsin måste vi lyssna till ljudet av sandalklädda fötter. Vi måste sträcka oss ut efter snickarens hand. För varje steg vi tar i hans fotspår överger vi ett tvivel och vinner en sanning ...

Den heliga skriften innehåller följande hyllning till vår Herre och Frälsare: 'Han ... gick omkring och gjorde gott ... ty Gud var med honom.' (Apg 10:38) Min bön är att vi i denna juletid, och under alla julhelger framöver, ska gå i hans fotspår. Då kommer varje jul att bli den bästa julen någonsin."

Utmaningen att lära känna honom

"Utmaningen är inte bara att vi ska ha kunskap *om* Frälsaren, utan också att känna *honom*", sade president James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet. Vi lär känna honom genom att tjäna honom, förklarade president Faust, och citerade kung Benjamin i Mormons bok: "Ty huru kan en människa känna den herre, som hon icke tjänat, som är en främling för henne och som är fjärran ifrån hennes hjärtas tankar och uppsåt?" (Mosiah 5:13)

"Julen blir bättre när vi tänker på andras behov före våra egna", sade president Faust. "När Frälsaren offrade sitt liv tänkte han på alla andra som någonsin levat eller som kommer att leva på jorden. Han tänkte inte på sig själv när han gick till Getsemane, utstod Golgata och besegrade graven."

President Faust gav rådet att vi "mitt i allt julstök borde ... ta oss tid att i avskildhet begrunda de överjordiska gåvor som Frälsarens liv och verksamhet har gett oss. Han föddes åt oss alla. Hans död var till välsignelse för alla. Han sonade människosläktets synder, och genom sin uppståndelse befriade han hela människosläktet från döden ...

Men julens budskap är inte bara en berättelse om födelsen i ett stall, de vise männen, herdarna eller flykten till Egypten. Julens budskap är också ett firande av den försoning och uppståndelse som Frälsarens födelse möjliggjorde." ■

Kyrkans humanitära verksamhet deltar i stora världsomfattande initiativ

Adam C Olson, kyrkans tidningar

Heliga i Peru kan se, bybor i Etiopien kan dricka vatten utan rädsla för sjukdomar, rörelsehindrade barn i Mexico har befriats genom sin första rullstol och nyfödda över hela världen har större chans att få ta ett första andetag. Människor världen över välsignas genom kyrkans humanitära verksamhet.

Kyrkans katastrofhjälp vid krissituationer världen över publiceras ofta. Men också när naturen är lugn och jorden stilla kan effekterna av kyrkans humanitära hjälp märkas över hela världen.

Aktuella humanitära insatser inriktas på fyra stora initiativ: hjälp åt synskadade, läkarutbildning med inriktning på neonatal återupplivning, tillgång till rent vatten och utdelning av rullstolar.

Låt den se som har ögon att se med

Evangeliet har alltid öppnat ögonen på de andligt blinda. Genom synvårdsprojekt hjälper kyrkans humanitära verksamhet tusentals heliga och människor som har andra trosåskådningar att övervinna sina fysiska synproblem. Med pågående projekt i mer än ett dussintal länder

världen över samarbetar kyrkan med stiftelser och läkare för att erbjuda gratis operationer mot grå starr och gratis glasögon och samtidigt utbilda lokala ögonläkare

Kyrkans humanitära verksamhet har till exempel uppfört tvådagarskliniker i sex städer i Nigeria. På varje plats utfördes upp till 100 operationer mot grå starr medan lokala läkare såg på, och 1000 par glasögon delades ut till behövande. (Se artikel intill.)

Liknande kliniker har uppförts i Peru, Uganda och Kenya. Önskemål från områdespresidentskap om sådana kliniker behandlas hela tiden av kyrkans humanitära verksamhet.

En ny möjlighet till ett första andetag

Dödligheten bland nyfödda är mycket hög i många länder. Ett antal dödsfall bland nyfödda sker helt enkelt för att de som är närvarande vid födseln inte vet hur man hjälper ett nyfött barn att andas.

Kyrkan samarbetar med socialministrarna i olika länder för att skicka neonataloger och neonatalsköterskor som ska utbilda läkare och sjuksköterskor i neonatal återupplivning. Vid varje undervisningstillfälle utbildas upp till 100 vårdgivare för nyfödda med förväntan om att var och en av dem senare ska lära ytterligare 10 personer att använda utrustningen som kyrkan har donerat.

Enligt Wade Sperry, chef för flera av projekten, har kyrkans humanitära verksamhet gjort en stor insats under det senaste året för att utbilda

läkare världen över i återupplivning av nyfödda. Under 2003 gavs undervisning i 12 länder, bland annat i Bolivia, Ecuador, Ghana, Guatemala, Honduras, Kenya, Madagaskar, Moldavien, Peru, Samoa, Tonga och Uganda. Utbildning kommer att slutföras i Fiji, Uganda, Kap Verde och i olika delar av Brasilien tidigt i april. Andra platser beaktas just nu för framtida utbildning.

Livets vatten

Människans beroende av vatten utgjorde grunden till flera av Frälsarens lärdomar. Liv kan inte existera utan vatten. Orent vatten leder till miljontals dödsfall varje år genom flera olika sjukdomar. Enligt världshälsoorganisationen dör omkring två miljoner människor varje år till följd av diarrésjukdomar (varav omkring 88 procent har orsakats av ohälsö-

samt vatten), och de flesta av offren är barn under fem år.

Att ge rent vatten till hushållen är för närvarande en av kyrkans huvudsatsningar. Kyrkans humanitära verksamhet restaurerar brunnar och drar ledningar med källvatten till byar och samhällen världen över. Projekt i Etiopien, Ghana, Ecuador, Peru, Uganda, Kenya och Armenien har försett otaliga familjer med rent vatten. Men det finns fler fördelar än ett minskat antal sjukdomar. På många platser fick kvinnor och barn gå flera kilometer varje dag för att hämta vatten och de bar på så mycket som 30 liter vatten, en börda på omkring 30 kilo.

"Det är en enorm börda", säger Gary Winter, chef för ett flertal projekt. "Inte ens efter alla dessa ansträngningar var vattnet alltid rent. Genom att föra vattnet närmare

En etiopisk kvinna spänner fast en dunk med nästan 20 liter vatten på sin rygg som hon bär hem för familjens behov.

FOTO DON SEARLE

Elever vid Benemérito High School i Mexico (som kyrkan driver) ställer upp rullstolar som kyrkan donerat före en särskild ceremoni.

människorna är mödrarna fria att hjälpa familjen mer och barnen är fria att gå till skolan oftare.”

Under de sista tre månaderna 2003 restaurerades mer än 30 brunnar, eller borrhål. Det tar längre tid att lägga rörledningar. Kyrkan anlitar kvalificerade ingenjörer som planerar projektet. Lokalbefolkningen utför arbetet och servicemissionärer har översyn över det hela. Fler vattenprojekt planeras. Winters tror att denna humanitära hjälpinsats ska utvidga sig längre in i Sydostasien i år.

Vingar till dem som inte kan gå

Oförmåga att gå kan påverka en hel familj negativt. Utan rullstol kanske fäder inte kan arbeta, mödrar kanske har svårt att ta hand om sina barn och barn kanske inte kan gå i skolan utan att någon är med dem hela tiden och

bär dem dit de behöver komma.

Tillsammans med Wheelchair Foundation [Rullstolsstiftelsen] har kyrkan redan delat ut mer än 30 000 rullstolar till personer som inte har

någon. Dessa rullstolar har forslats till hela världen, från Mexico och Centralamerika till Afrika, Söderhavsområdet, Asien och Östeuropa.

”Det första vi får höra från barn som äntligen får en rullstol är ofta: ’Nu kan jag gå i skolan’”, säger broder Winters som överser rullstolsinitiativet från kyrkans humanitära verksamhet.

Kyrkan hoppas kunna distribuera rullstolar till Brasilien, Ryssland och Sydostasien i år och fortsätta med projekten i Mexico, Centralamerika och Afrika.

Vart och ett av kyrkans fyra stora humanitära initiativ är inriktade på att hjälpa människor att hjälpa sig själva. ”Jag älskar mitt jobb”, säger broder Winters. ”Dessa projekt hjälper människor att bli mer självständiga. De hjälper dem att efterleva läran som bröderna undervisar om.” ■

Kyrkan ger syn åt de blinda

I Bibeln står det att Jesus botade många från fysisk blindhet. Strax utanför Lagos i Nigeria utförde kyrkan ett liknande arbete i november förra året. Den 6–8 november samarbetade kyrkan och Eye Foundation [Ögonstiftelsen] i Egba, en förort till Lagos, för att utföra 70 operationer mot grå starr och ge gratis glasögon till ytterligare 1000 personer.

Satsningen var den andra i en serie synvårdsprojekt som kyrkans

humanitära verksamhet har planerat i Nigeria. Liknande tilldragelser planeras i Ijebu Ode, Etinan, Uyo och Benin City. Invånare i Abeokuta fick denna hjälp tidigare under 2003.

En operation mot grå starr i Nigeria kan kosta så mycket som 75 000 nigerianska dollar, en summa som är oöverkomlig för många som bor i det landet. Kyrkan har omkring 60 000 medlemmar i Nigeria. Ögonkliniken var öppen för allmänheten. ■

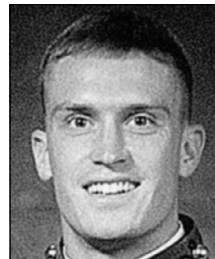
Sista dagars heliga soldater dödade i Irak

Två av kyrkans medlemmar som tjänat som soldater i Förenta staternas armé dödades den 17 november 2003 av skadorna från vådaskott i Bagdad i Irak. Offren var kapten Nathan S Dalley, 27 år, och kapten James A Shull, 32 år.

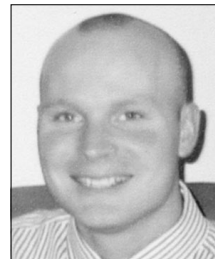
Broder Dalley, som var medlem i Weracoba församling i Columbus stav i Georgia, var förlovad vid tiden

för sin död. Broder Dalley växte upp i Sandy i Utah. Han var medlem av arméns andra brigad, första pansardivisionen.

Broder Shull, medlem av Manhatts första församling i Salina stav i Kansas, lämnar efter sig hustrun Alice och tre barn i åldrarna 7, 5 och 1. Broder Shull växte upp i staten Washington. Han var medlem av

Nathan S Dalley

James A Shull

arméns tredje brigad, första pansardivisionen. Broder Shull verkade som heltidsmissionär i Filippinerna. ■

FOTO MED TILLSTÄND AV
CHURCH NEWS

Spaningen efter saknad missionärs kropp avslutad

En heltidsmissionär i Samoa tros ha dött i en översvämningsolycka i november förra året. Äldste Michael Joshua Bent från Minot i North Dakota är försvunnen och antas vara död efter det att sökandet efter hans kropp avbröts i mitten av december.

Äldste Bent hade lämnat ett möte tillsammans med sju andra missionärer när skåpbilen han körde stannade då han försökte korsa en översvämmad flod som var djupare än väntat. Strömmen var så stark att den fick bilen att rulla runt flera gånger. De andra sju missio-

närerna kom ur bilen och tog sig iland. Strömmen drog med sig äldste Bent nerför floden mot havet. Familjen höll en minnesgudstjänst för äldste Bent före jul. Han hade tjänat som missionär i 14 månader vid tiden för olyckan. ■

Äldste Nelson inviger och välsignar Tanzania

Ferrin och Peggy Orton

Med utsikt över Oyster Bay vid Indiska Oceanen invigde Russell M Nelson i de tolv apostlarnas kворum Förenade republiken Tanzania den 18 november 2003, och välsignade dess ledare, invånare, missionärer och medlemmar i kyrkan. I ett möte med ett litet antal medlemmar på en udde nära Dar Es Salaam, invigde äldste Nelson landet "till dig, vår himmelske Fader ... för

din älskade Sons ändamål och vilja och hans kyrka som den återställts i dessa sista dagar".

Äldste Nelson bad Gud välsigna landets ledare "att de ska leda i rättfärdighet, nåd och medkänsla". Han bad honom välsigna kyrkans missionärer och medlemmar "att de må arbeta här i frid, trygghet och vara beskyddade".

Under välsignelsen bad äldste Nelson: "Vill du välsigna invånarna i detta land att de må eftersträva rätt-

färdiga mål, och tillgodose deras behov. Vill du välsigna dem att de lär sig dina bud och har framgång i landet. Hjälp dem att fostra rättfärdiga familjer som är ärliga och redbara, och som älskar dig och varandra."

Äldste Nelson åtföljdes av sin hustru Dantzel; äldste Steven E Snow i de sjuttios kворum, president för området Afrika Sydöst och hans hustru Phyllis; Raymond Botterell, president för Kenyamissionen Nairobi och hans hustru Jane; Jackson

Äldste Russell M Nelson i de tolv apostlarnas kvorum (mitten), äldste Steven E Snow i de sjuttios kvorum (vänster) och Raymond Botterell, president för Kenyamissionen Nairobi, står på en kulle med utsikt över Oyster Bay efter invigningen av landet Tanzania.

Mbwille, rådgivare i missionspresidentskapet och hans hustru Judith samt 15 andra medlemmar i kyrkan.

Äldste Snow sade: "Det var spännande att vara med när en apostel gav sin speciella välsignelse till landet Tanzania. Evangeliet har funnits

här, men nu kommer det att bli fast grundat och växa och blomstra."

Senare samma kväll talade äldste Nelson till 300 medlemmar i kyrkan som samlats i Kinin Doni grens kapell. Församlingen gladdes åt att en Herrens apostel hade kommit till deras land och gett dem en välsignelse.

För närvarande har kyrkan tre grenar i Tanzania som är organiserade under Kenyamissionen Nairobi: Kinin Doni gren, Changombe gren och Ubungu gren. Kyrkans medlemsantal är nu mer än 500. ■

Medlemmar i Jamaica firar 25 år av växande tro

Rodney och Geneva Showalter

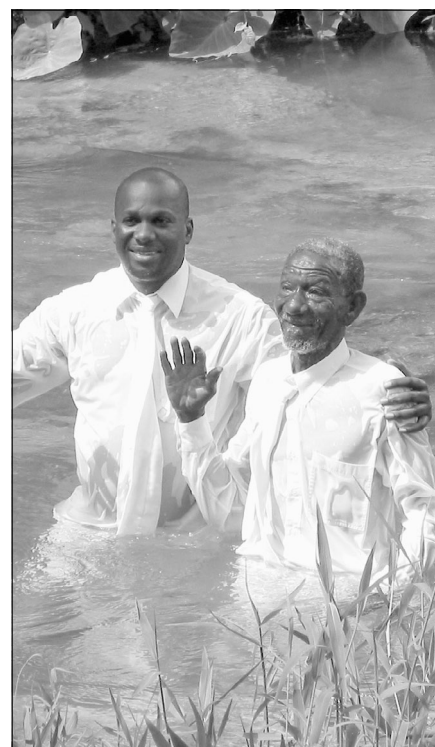
Den 5 december 1978 knäböjde äldste M Russell Ballard, då i de sjuttios kvorum, i den mörka morgonen tillsammans med en liten grupp pionjärer under ett fikonträd i Mandeville på Jamaica och välsignade ön för evangeliets predikande.

Syster Josephine Tucker som var med i gruppen kommer tydligt ihåg den där morgonen. "Det var en sådan andlig händelse. [Äldste Ballard] bad som jag inte hört någon be. Vi grät allihop."

Det som började med några få pionjärer som träffades för Söndags-skolan har vuxit till fyra distrikt, 20 grenar och mer än 4 000 medlemmar. Hela första veckan i december firade medlemmarna i Jamaica denna händelse under fikonträdet. Den 2 till den 7 december tittade folket i

Jamaica tillbaka på det som varit och förnyade sin beslutsamhet att arbeta för kyrkans framtid där. Enligt syster Tucker som var ansvarig för firandet gav händelserna medlemmarna förnyad beslutsamhet att stärka sin tro och efterleva sina förbund. "Jag är så glad för den andliga förnyelse som firandet gav upphov till", sade syster Tucker.

Det veckolånga firandet hade två faser. Den första var en fas med historieinsamling då medlemmarna letade igenom lådor och kartonger efter foton och minnen, skrev historieberättelser och vittnesbörd, samlade in originalkonstverk med anknytning till evangeliet och gjorde skyltar inför det stora evenemanget. En tidslinje gjordes som sträckte sig utmed varje kapells korridor, där varje medlem kunde skriva sitt namn och dopdatum. Väggarna i kapellen

Leroy Blake, vänster, från Savanna-La-Mars gren i Montego Bay distrikt i Jamaica, gläds tillsammans med Roy Stewart efter att ha döpt honom.

Medlemmar som deltog i invigningen av Jamaica 1978 står tillsammans med äldste H Aldridge Gillespie i de sjuttios kvorum under samma fikonträd i Mandeville där bönen uppsändes. Från vänster: Dexann Plunkett (med ett barn i famnen), Josephine Tucker, äldste Gillespie och Verna och Victor Nugent.

berättade om de gångna 25 åren.

Som inledning till den andra fasen träffades medlemmarna i vart och ett av de fyra distrikten för att förnya sitt mål att vara ett folk redo för templet. För närvarande måste medlemmarna åka till Dominikanska republiken eller till södra Förenta staterna för att besöka templet. Talare var äldste H Aldridge Gillespie i de sjuttios kvorum, andre rådgivare i presidentskapet för området Nordamerika Sydöst; president LeRoy R Turner, president för Jamaica missionen Kingston; distriktspresidenterna; Victor Nu-

gent, den första medlemmen som döptes i Jamaica, samt syster Tucker.

Allt som allt deltog nästan 1000 personer i firandet, däribland före detta missionärer och fem före detta missionspresidenter: Glen Stringham (Floridamissionen Fort Lauderdale, 1979–1982), Richard L Burt (1988–1991), Queed H Weiler (1991–1994), David R Calvert (1994–1997) och Eugene J Moore (1997–2000).

Syster Sharol Moore, en missionär som verkar i Jamaica missionen Kingston, har också bidragit till denna artikel. ■

Colombias president får prästadömsvälsignelse

Nury Lara N

Älskvärd, jordnära och genuin är några personliga egenskaper hos Álvaro Uribe Vélez, president för republiken Colombia, som välkomnade äldste Claudio R M Costa i de sjuttios kvorum, president för områ-

det Sydamerika Nord, och sex andra ledare och medlemmar i kyrkan, till presidentens palats den 7 november 2003.

Med hänvisning till det humanitära arbete som kyrkan gör i Colombia i

samarbete med presidentens hustru Lina María Moreno de Uribe (se "Kyrkan hjälper colombianerna tillsammans med nationens första dam", *Liabona*, mar 2004, Kyrkonytt), sade president Uribe: "Min fru rekommenderade att jag skulle träffa er. Jag är mycket tacksam för allt ni gör och för det slags medborgare som ni är. På regeringens vägnar ber jag er ta emot mitt stöd, mitt godkännande och min tacksamhet."

Äldste Costa överlämnade ett exemplar av ett flertal generationer av president Uribes och hans hustrus släkthistoria, tillsammans med en CD med programmet Family Search™ Personal Ancestral File och en statyett av en familj. President Uribe uttryckte sin tacksamhet och ställde frågor om kyrkans tillväxt i Colombia.

Äldste Costa vittnade om Jesus Kristus och förklarade den prästadömsmyndighet som Frälsaren gav sina lärjungar. Som en som hade denna myndighet, erbjöd äldste Costa sig att ge president Uribe en prästadömsvälsignelse, vilket presidenten tackade ja till. Med assistans av äldste Roberto García, områdesauktoritetssjuttio och andre rådgivare i områdespresidentskapet, gav äldste Costa presidenten en välsignelse vari han, hans familj och hans land fick vissa löften. Rummet i presidentens palats fylldes av en högtidlig, glad och fridfull ande. Efter välsignelsen uttryckte

FOTO MARVIN K GARDNER

Álvaro Uribe Vélez, president för republiken Colombia (mitten), träffar äldste Claudio R M Costa i de sjuttios kворum (vänster) och äldste Roberto García, områdesauktoritetssjuffio.

president Uribe åter sin tacksamhet.

Det 25 minuter långa besöket var unikt i Colombias och kyrkans

historia. Aldrig tidigare har någon

president för detta land fått en prästadömsvälsignelse. ■

Ny webbsida för att stärka familjen

En ny webbsida har utformats av lärare och elever vid Brigham Young University School of Family Life [Brigham Young-universitetets familjelivsprogram] som ger praktisk vetenskaplig och trosbaserad information som ska stärka och berika familjer av alla trosåskådningar. Sidan finns nu på www.foreverfamilies.net. Webbsidan Forever Families, som är organiserad runt teman i "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", är till för att hjälpa föräldrar, gifta par och enskilda att införliva principerna i tillkännagivandet i sitt hem och samhälle.

"Tillkännagivandet om familjen skrevs visserligen av ledare i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, men det innehåller principer som många religiösa människor vidhåller", säger James M Harper, chef för familjelivsprogrammet. "På webbsidan Forever Families kan besökarna se hur samhällsvetenskapen stöder dessa principer och hur de ska tillämpa dem i sitt dagliga liv."

Webbsidan innehåller artiklar som

baseras på information från vetenskapliga artiklar i senare nummer av bland annat *Journal of Marriage and Family*, *Child Development* och *Family Relations*. Det går också att få tillgång till längre artiklar med mer detaljerad forskning.

Jeffrey H Larson, professor i äktenskaps- och familjeterapi och en av webbsidans bidragande författare,

säger att undersökningar har visat på ett växande allmänt intresse för tillförlitliga resurser som undervisar om hur man förbättrar äktenskap och familj. "Webbsidan Forever Families är baserad på tillförlitlig forskningsinformation", säger broder Larson. "Det är inte all information ute i världen som är pålitlig, men innehållet i den här webbsidan har kontrollerats och korrigerats noga. Man kan lita på det."

Webbsidan behandlar följande ämnen: Principer för framgångsrika äktenskap och familjer, stöd från släktingar, barns fysiska och andliga behov och familjens stöd från samhället. Stephen F Duncan, professor i familjeliv som har översyn över webbsidan, säger att det finns en länk till ytterligare lärdomar från ledare för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga i slutet av varje artikel. ■

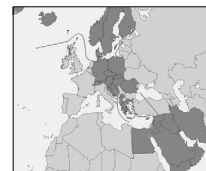

BYU:s websida www.foreverfamilies.net innehåller information för att stärka familjen.

Lokala nyheter

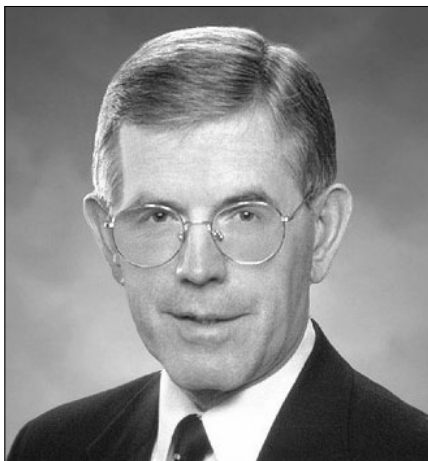
Ett tempel som värmer hjärtat

Kyrkans medlemmar i området Centrala Europa får snart en sällsynt förmån. Den 23 maj 2004 kommer president Gordon B Hinckley att besöka vårt område för att inviga ett nytt tempel i Köpenhamn. Denna händelse bekräftar för oss Herrens stora förtroende för kyrkans framtid i Europa. Den ger också var och en av oss möjlighet att på nytt engagera oss i hans verk att upprätta kyrkan i Europa.

Under de första dagarna i maj kan kyrkans medlemmar, och deras vänner som inte är medlemmar, se insidan av templet i ett offentligt öppet hus. Efter invigningen kan endast kyrkans medlemmar med en giltig tempelrekommendation komma in där.

Detta blir det femte templet i vårt område. Först kom templet i Schweiz (1955), därefter templen i Stockholm (1985), Freiberg (1985), och Frankfurt (1987). Vart och ett av dessa steg visar kyrkans allt större andliga styrka i Europa.

Jag är särskilt glad över att Danmark får ett tempel. De första missionärerna började predika evangeliet där år 1850. Under åren som följde blev tusentals danskar medlemmar i kyrkan och flyttade till Utah. I förhållande till sin befolknings storlek har Danmark frambringat ett av de högsta omvändelse-talen i något land i världen. I en stu-

Äldste Bruce C Hafen

die år 1950 kom man fram till att "omkring 45 procent av kyrkans [hela] medlemsantal åtminstone delvis var av skandinaviskt ursprung", och att danskarna utgjorde mer än hälften av den skandinaviska immigrationen. (*Encyclopedia of Mormonism*, s 1263.)

Dessutom, trots den materialism och sekularism som nu har spridit sig över hela Europa likt ett stort isberg, så tror jag att längst in i den danska själen – liksom hos många andra européer – finns en instinktiv förmåga att känna igen sanningen om Jesus Kristus. Som ett exempel på denna instinkt kan nämnas att den mäktiga Kristus-statyn, som nu vördnadsfullt visas upp över hela världen av kyrkan, skapades av den danske skulptören Bertel Thorvaldsen. Och de naturtrogna målningarna av Kristi liv av den danske konst-

nären Carl Bloch, har ofta använts i kyrkans tidningar eftersom de fångar den autentiske Jesus.

Jag tror att denna inre förmåga att känna igen Jesus Kristus fortfarande finns djupt i själen hos skandinaver och andra européer. Otrons och desillusioneringens kalla vindar genom det nutida Europa har frusit ner denna inre gåva, som ett förhistoriskt djur i ett isberg. Men värmen i den kärlek som utstrålar från hjärtan och händer hos dagens medlemmar i kyrkan kan smälta denna is så att våra europeiska grannars hjärtan vidrörs och får en längtan att fylla sin själsliga hunger.

Min bön är att detta nya tempel i Köpenhamn ska ge oss hoppet och visionen att öppna våra hjärtan för de i vår omgivning som hungrar och törstar efter evangeliets sanningar, men som "icke veta var de skola finna den". (L&F 123:12)

Jag ber också att detta tempel ska skänka nytt självförtroende åt de heliga i Europa. Herren älskar dessa gamla länder, och han hyser en särskild kärlek till de europeiska medlemmarna i kyrkan. Jag tror att änglarna fröjdar sig över att de europeiska heliga har visat sig värdiga ett femte tempel. Helt visst kommer detta nya tempel att vara en verksam kraft för det goda – inte bara i Danmark, utan i hela området Centrala Europa. ■

Kärlek, glädje, ett rent hjärta och enighet ...

Stockholms stav har utökats med medlemmarna i Gubbängens församling samt delar av Tyresö församling, ett tillskott på cirka tvåhundra medlemmar. Stavsresident Gösta Körlof hälsade vid inledningen av stavskonferensen den 16 november 2003 i Berwaldhallen dessa och alla övriga välkomna. Han riktade sig också till tempelpresident Max Kimball och hans hustru Deborah som han överräckte boken "Steg i tro" till som en gåva.

Efter inröstningar av nya ämbetsmän, där bland annat Hjälpföreningen fick ett nytt presidentskap – Marika Lindblom som president och Pia Wern och Kristina Körlof som rådgivare – talade två hemvända missionärer, David Johansson som gjort sin mission i Sverige och Carl Körlof som varit i Singapore, Malaysia. Båda uttryckte med stor rörelse sin tro på evangeliet, på kärleken till nästan, oavsett nationalitet och ras, och på Kristi kraft att ta bort allas synder.

Marika Lindblom, Gubbängens församling, kände sig liten och ödmjuk inför sitt nya ämbete men uttryckte sin tro på att Kristus går före oss när han ser att vi behöver hjälp, och att det vi behöver göra är att gå i hans fotspår. "Vi behöver arbeta med hela vår själ i kyrkan och vara på rätt våglängd för hur vi ska leva våra liv",

sade den nya Hjälpföreningspresidenten.

Anders och Ingrid Rydström har kallats som rådgivande till Unga vuxna i Stockholms stav. Anders, som fram till oktober var biskop i före detta Tyresö församling, uttryckte sin övertygelse om att Herrens tidtabell är exakt, varför detta är rätt tid för de förändringar som skett för att stärka Stockholms stav. "Herren utför sitt verk i olika etapper", sade Ingrid, "och även om förändringarna i början skapade en del oro, så får vi alltid hjälp av vår himmelske Fader när vi väljer att göra det rätta."

Tempelpresident Max Kimballs hustru Deborah talade om profetior som uttalats för tusentals år sedan som nu håller på att uppfyllas inför våra ögon. "Händelserna i världen kan vara skrämmande", sade hon, "men vi har hopp då vi kontinuerligt får instruktioner rad på rad och bud för bud tills vi har full kunskap och ljus som ett skydd för oss och kyrkan. Största skyddet ger tempelarbete och släkttforskning, som gör oss andligt förfinade och ger större kraft och högre standard på vår rättfärdighet. Vi blir ett förbundsfolk genom de förbund vi ingår i templet som ger oss oerhört många och stora välsignelser – Elia ande som vänder barnens hjärtan till fäderna och fä-

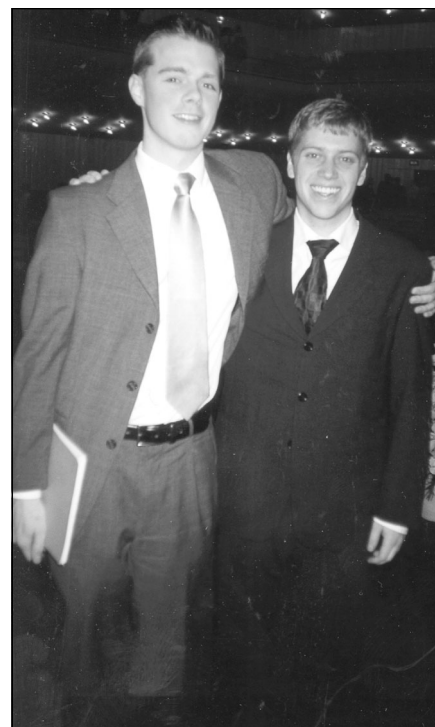

FOTO: BIRGITTA KARLFEJDT

Starka vittnesbörd lämnades av de nyligen hemvända missionärerna David Johansson och Carl Körlof.

dernas hjärtan till barnen, en större kärlek till vår familj, större kraft från ovan, personlig uppenbarelse som hjälp i livets utmaningar, tillfälle till personlig frälsning och upphöjelse, mer hjälp för dem som passerat slöjan, mottagande av kunskapsnycklar från Gud så att vi kan lära oss att likna honom och ha gudomlig kraft manifesterad i oss. Störst av allt är fridens ande."

Tempelpresident Kimball, som var i Sverige som missionär 1963–1965 och som missionspresident 1988–1991, hänvisade på näst intill perfekt svenska till när Kristus under sista måltiden föll på knä och tvättade apostlarnas fötter (Joh 13). "Om jag inte tvättar dina fötter, har du ingen gemenskap med mig", sade han till den protesterande Petrus. "Dagen kommer då du ska förstå vad jag gör. Ni kallar mig Herre och Mästare, och

FOTO: BIRGITTA KARLIFELDT

Tempelpresident Max Kimball t v tillsammans med stavspresidentskapet i Stockholms stav: Gösta Körlof, Ronny Werjefelt samt Vedel Förnes.

det är rätt, men det ni har sett mig göra ska ni också göra mot varandra.' Syster Kimball och jag är här för att tjäna er såsom Jesus tjänade sina apostlar. Tiden är inne i Sverige för oss att stå upp och visa att vårt ljus är starkt. Så stor glädje fyllde mitt hjärta när president Gordon B Hinckley kallade oss hit. Jag älskar det svenska folket av hela mitt hjärta med den himmelska kärlek som kommer från Gud. Mitt mål för alla som kommer till templet är att de ska vara redo att möta Herren där. Templet är den plats där de rena i hjärtat ska se Gud."

Stavspresident Gösta Körlof talade om glädje, kärlek, enighet och ett rent hjärta som är stavens mål och de egenskaper som är utmärkande för Sion. "Glädje", sade han, "är när hela familjen är samlad, när någon omvänder sig och kommer närmare Herren, att vara i templet. Kärlek är att vi tycker om vår familj och våra syskon och tar emot alla som kommer in i våra kapell med kärlek. Enighet är när vi är av ett hjärta, ett sinne och inga fattiga finns bland oss, när

vi är rättfärdiga (Moses 7:18), när vi rådför oss med Herren i allt vi gör. (Alma 37:35–37)

Time for Youth

TFY (ti ef wai), en ny typ av ungdomskonferens för aronska prästadömet och Unga kvinnor i Göteborgs och Malmö stav och de två danska stavarna, dvs stavarna inom Köpenhamns nya tempeldi-

strikt, ska hållas första gången sommaren 2004 under vecka 31 i Slangstrup, Nordsjälland, Danmark, på temat "Följ profeten".

Områdespresidentskapet har framhållit att konferensen ska

Louise Leit, Mikkel Engbjerg och Michelle Bång, Söborg församling, ser fram emot att få en konferens i Danmark som liknar EFY och hoppas kunna vara med.

präglas av stor andlighet men också show, dans och fysiska aktiviteter och vara ett pilotprojekt i Europa för första gången för de tankar som ligger till grund för EFY (Especially for Youth), ett ungdoms- och familjeprogram som är en del av kyrkans utbildningsverksamhet.

President Torben Engbjerg har av områdespresidentskapet utsetts till ordförande och Finn Lykkegaard till ordförande för verkställande kommittén som har i uppgift att utarbeta detaljerna i det stora program som håller på att sammanställas.

Det blir en konferens som ungdomarna kommer att få många minnen från, inte bara genom den bok som vi ska trycka speciellt för dem, deras egen dagbok, den speciella T-shirt eller CD som vi låter producera, utan också genom vittnesbörden, samvaron med andra ungdomar med samma värderingar, nya vänner och nya föredömen. ■

Finn Lykkegaard

Hemvända missionärspår träffas och minns

Tanken på att träffas skulle bli av! Anna-Lisa och Gunnar Simonson i Nynäshamn och Gertie och Håkan Ullström i Tullinge satte sig i bilen en tisdagsmorgon hösten 2003 och körde till Kristianstad för några dagars reunion med Birgitta och Bo G Wennerlund.

En mission tillsammans som man och hustru är en stor välsignelse, tycker Håkan och Gertie Ullström, Bo G och Birgitta Wennerlund samt Gunnar och Anna-Lisa Simonson.

– Redan när barnen var små talade vi om att vi en dag skulle vilja gå på mission, säger Anna-Lisa, men när krämporna kom trodde vi inte längre det var möjligt. Därför blev vi glada när dåvarande stavspresidenten Ulf Arne Girhammar kallade oss. Vi tvekade aldrig att säga upp vår lägenhet i Nynäshamn och flytta till Eskilstuna på två år, där Gunnars kallelse bestod i att vara rådgivare till dåvarande grenspresidenten, Bo Backman.

– Vi hade arbetat tillsammans som man och hustru i många sammanhang, säger Gunnar. Att få gå på en gemensam mission blev ännu en stimulerande erfarenhet, en fortsättning på den äktenskapliga relationen.

– Jag var imponerad av stavspresidentskapets beslut att fördela krafterna från stora församlingar till de mindre enheterna, säger Bo. Den som kallar måste ha stor tro och lita på att han känt Herrens inspiration.

Vad minns ni helst från den tiden?

– Att ha Gertie till kompanion när vi besökte alla medlemmarna, säger broder Ullström, som verkade både som stavens patriark och grenspresident i Södertälje. Och den stora glädjen vi fick uppleva när grenen blev en församling!

– Vi är tacksamma att gränserna nu flyttats, så att vi kan fortsätta att tillhöra Södertälje församling som vi tycker mycket om, säger Gertie.

Anna-Lisa och Gunnar gläds åt de fem dopen i Eskilstuna och över att de kunde hjälpa medlemmarna att öppna dörren till templet för minst 1500 förfäder i andevärlden.

Birgitta tänker gärna på när syst-rarna i Linköping förberedde sig för att ta emot barn i Primär. I grenen fanns inga barn när Bo och Birgitta kom.

– Vi satt på de små stolarna och sjöng primärsångerna och samtalade om hur man bäst kan undervisa barn. Efter några månader kom en familj till kyrkan med tre barn – och då var vi förberedda!

Alla tre paren är tacksamma över möjligheten att ha fått vara instrument i Herrens hand, att de vågade lita på honom, även när det innebar att bryta upp och göra något helt nytt. ■

Birgitta Wennerlund

Examensarbete om Jesu Kristi Kyrka

Jag heter John Knutsson och kommer från Malmö församling. Under ett och ett halvt års tid har jag vid sidan om mina övriga studier gjort ett omfattande examensarbete om Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga.

Förutom en Svungundersökning har jag gjort andra fältundersökningar med sammanlagt 450 intervju- och enkätdeltagare. Dessutom har jag granskat material om kyrkan, skrivet av såväl mormoner och ickemormoner som antimormoner. Jag har också gjort intervjuer med sakkunniga i och utanför kyrkan. Allt detta material har resulterat i 70 sidor, varav detta är en kort sammanfattning.

Mitt arbete har koncentrerats kring förutsättningar för och följder av kyrkans tillväxt. Det låter invecklat men har gett ett gott resultat. Jag har kommit fram till att förutsättningar för kyrkans tillväxt dels är organisatoriska, dels psykologiska.

Organisatoriska förutsättningar

De organisatoriska förutsättningar-

na handlar om Hjälpföreningen som är en av världens största kvinnoorganisationer i dag, och kyrkans snabba tempeltillväxt. År 1980 hade kyrkan 20 tempel, medan vi år 2000 hade runt 100 tempel. Andra förutsättningar för kyrkans tillväxt är kyrkans skrifter. Dessa skiljer vår kyrka från övriga kyrkor. Kanske de viktigaste organisatoriska tillväxtfaktorerna är familjen och kyrkans aktiviteter.

Andra organisatoriska tillväxtfaktorer är kyrkans inkomstkällor, varav den största är tiondet.

Ytterligare organisatoriska förutsättningar för kyrkans tillväxt är ledarskapet, från profeten, hans rådgivare och apostlar till exempelvis en representant för Unga vuxna i en församling. Det är viktigt för medlemmarna att på detta sätt ha mål att sträva mot och personer att se upp till.

En annan organisatorisk förutsättning som nästan är viktigast, är missionen. 1973 döptes det "bara" ungefär 75 000 medlemmar i kyrkan, medan det år 2000 döptes 275 000 medlemmar, en stor ökning! Så har ju också kyrkan drygt 60 000 missionärer ute på "fältet" i dag. Men även medlemmarna bidrar till dopen. Det händer ofta att missionärer träffar människor som är intresserade av kyrkan, via medlemmarna. Hemlärare är också missionärer, och även om de inte träffar "nya" människor så uppmuntrar de och bryr sig om dem som redan är medlemmar, och det är viktigt.

Profeten och andra ledare ger medlemmarna mål att sträva mot.

Psykologiska förutsättningar

Slutligen finns det psykologiska förutsättningar. Tron i Jesu Kristi Kyrka är inte alltför annorlunda än den traditionella kristna tron; individen erbjuds mening i livet på ett konkret sätt. En annan psykologisk förutsättning kan vara att människor i dagens normlösa samhälle attraheras av sista dagars heligas hävdande av fasta normer och traditionella syn på familjen.

Följder av kyrkans tillväxt

En av följderna av dessa förutsättningar för kyrkans tillväxt är kyrkans släktforskning som i dag är världens största med upp emot 750 miljoner namn i arkiven! Ju fler medlemmar, desto mer släktforskning blir gjord. En annan följd av tillväxten är kyrkans humanitära hjälporganisation. Ju bättre ekonomi och ju fler medlemmar vi har, desto mer kan vi satsa på denna världsomfattande verksamhet. Till exempel har kyrkan det senaste decenniet skickat ut 27 000 ton kläder, 16 000 ton mat, 3000 ton medicin och utbildningsmaterial. Kyrkan har, för att snabbt kunna få ut förnödenheter i en nödsituation,

20 tempel 1980 har i dag ökat till 116, här templet i Nauvoo.

plantager och stora förråd av mat över hela världen.

Ytterligare en följd av tillväxten är kyrkans universitet. I Brigham Young-universitetet i Provo studerar 25 000 studenter. Så ju större kyrkan blir, desto mer kan kyrkan finansiera utbyggnaden av sin timliga undervisningsverksamhet.

Den mest ultimata följden av kyrkans tillväxt anser jag vara OS i Salt Lake City 2002. Vilken utveckling, från att ha fått en utrotningsorder på sig och att det nästan blev krig om inte de sista dagars heliga avskaffade månggiften, till att i själva verket få stå för ett av världens största arrangemang! Det var egentligen staten Utah som anordnade OS, men det var kyrkans medlemmar som gjorde det möjligt, vilket är allmänt känt. Detta anser jag vara en stor acceptans av Jesu Kristi Kyrka i våra dagar. Pionjärerna förberedde sannerligen för något stort!

Jesu Kristi Kyrka är i dag en av de snabbast växande kyrkorna i världen i förhållande till sitt medlemsantal (om inte snabbast!), och säkert den snabbast växande kyrkan i Latiname-

rika, där kyrkans medlemsantal har stigit från endast några tusen 1960 till 1,2 miljoner 2000. Kyrkan växer även starkt på andra håll i världen. 1979 var Jesu Kristi Kyrka etablerad i 80 länder, medan den 1994 fanns i 160 länder. Tänk också på att vi bara var 4 miljoner medlemmar 1980

enligt kyrkans statistiska rapporter, medan vi 2000 var omkring 11 miljoner.

Den som är intresserad av att läsa detta intressanta arbete kommer att märka att det snart finns att låna i församlingsbiblioteken. ■

John Knutsson

Ett utmärkt missionärsverktyg

Kyrkans hemsida i Sverige, www.jesukristikyrka.se, hade från 8 september till 17 november 2003 i genomsnitt 1388 besökare per vecka! Det innebär att hemsidan är ett utmärkt missionärsverktyg, en referens till mindre aktiva samt en brobyggare utåt. Två webbmissionärer har kallats, Bruno och Harriet

Klarin, Borås församling, Göteborgs stav, som i en kommitté tillsammans med John Wennerlund, Handens församling, Stockholms södra stav, har rapportansvar till informationscheferna för Sverige. ■

Per Nilsson,

Chef för Informationstjänsten i Sverige

Den här bilden möter besökarna på kyrkans svenska hemsida.

Ledarutbildningsmöte i Göteborgs stav

O nsdagen den 12 november 2003 fick ledare i Primär, Unga kvinnor och Hjälpföreningen vid ett andligt upplyftande ledarutbildningsmöte undervisning av Primärs generalpresident Coleen Kent Menlove, Hjälpföreningens generalpresident Bonnie D Parkin samt president Marlin Jensen och hans hustru som alla utstrålade glädje och kärlek.

"Vi är kallade av Gud", sade syster Parkin under inledningsmötet. "Han hjälper oss och förstorar det vi gör. Han rör vid våra hjärtan och vid deras hjärtan som vi tjänar."

I tre grupper fick ledarna sedan undervisning. Syster Menlove talade om Primärs ansvar att hjälpa barnen att finna ut vilka de är och vilka de kan bli. Hon uppmanade oss att använda mycket musik samt att flitigt använda handboken och "Undervisning: Den högsta kallelsen".

Syster Jensen gick igenom hur vi som ledare kan undervisa med den Helige Anden, hjälpa de unga kvinnorna att nå sina mål och berätta för föräldrarna vilka mål de satt upp, så att föräldrarna kan stödja dem. Första presidentskapet är oroliga för att vi förlorar flickorna när de går över till Hjälpföreningen. Från tryggheten med ledare som stått dem nära kan de ibland tyvärr uppleva sig ensamma utan stöd. Hjälpföreningens president kan en gång i månaden låta unga vuxna ha en lektion

tillsammans med 16–17-åringar så att de lär känna varandra.

Syster Parkin betonade att besöksverksamheten är själen och hjärtat i Hjälpföreningen. De vi besöker behöver bli älskade av oss. Vi utför dock mer gott än vi tror. ■

Camilla Fougelberg,

Maria Reinedahl och Ulrika Syvänen

Aktion Julklappen i flera församlingar

J ultradition i Jönköpings församling är numera Aktion Julklappen, en insamling av julklappar till barn i Lettland, Moldavien, Rumänien och Ukraina i samarbete med Läkarmissionen och Frälsningsarméns scouter. Mest är det till skolbarn 7–12 år, men julklappar delas också ut på sjukhus, barnhem, gatubarnscenter och till familjer med många barn.

Skolor, företag, affärer och förstås församlingens medlemmar skänkte saker, hela färdiga paket

eller pengar. Två skolor lämnade in 250 julklappar!

Julklappstermometern steg och steg vartefter julklappar strömmade in under paketinslagningen onsdagen den 5 november då vi hade öppet hus. Alla, barn och vuxna, hjälptes åt att plocka ihop saker, klippa papper och snören, packa in i julklappspapper, sätta på snören, skriva julkortshälsningar och räkna paket. Då allt var inpackat och klart kunde vi räkna 651 paket, ett fantastiskt resultat, som vi kunde visa när Jönköpings-Postens reporter och fotograf kom på besök. Alla barnen fick sitta framför julklappshögen när fotografen tog bilder.

Även dagarna efter lämnades julklappar i en låda som vi ställt utanför kyrkans dörr. En vecka senare var vi uppe i 683 julklappar, och det blir säkert fler innan det är dags att köra iväg dem till Läkarmissionen. Därmed hade vi vida överträffat antalet 188 julklappar år 2002!

Barnen i dessa länder i Östeuropa

Gensvaret på Jönköpings församlings inbjudan att skänka julklappar till barnen i Östeuropa blev överväldigande.

FOTO: EIVOR HAGMAN

Trots att Avesta är en mindre gren var systrarnas engagemang stort.

gör inga önskelistor till jul, eftersom de vet att inga pengar finns till julklappar. Tack vare vårt deltagande i Aktion Julklappen vet vi att till jul

får i alla fall 683 av dessa barn en julklapp. ■

*Eivor Hagman,
Jönköpings församling*

Större närhet mellan generationerna

Inspirerade av president Boyd K Packers uppmaning att ungdomarna behöver komma sina mor- och farföräldrar närmare, startade projektet "Sju sorters kakor", då våra unga kvinnor gick hem till mormor, farmor eller någon äldre syster i församlingen för att baka tillsammans. Förutom trevlig samvaro fördes gamla recept och baktips vidare.

Resultatet avnjöts efter en rolig musiktävling tillsammans med inbjudna gäster med provsmakning av "farmorsbullar", "gammelmormors kokoskakor" och många fler sorter. Kakrecepten ska bli en bok som ett projekt inom Unga kvinnors "Personlig tillväxt". ■

*Eivor Hagman,
Jönköpings församling*

Sara Ek, Carolina Ribbert, Mirjam Nilsson, Marina Wiktorstam och Caroline Hultgren var så här glada på festen.

Inspirerade av Jönköpings exempel samlade ett tjugotal systrar i Utby församling också in julklappssaker och paketerade dem den 6 november för transport till Läkarmissionen. Det kändes så lyckat att detta helt säkert blir en tradition även i vår församling.

AnnCatbrine Hindborg

174 barn i östra Polen, Vitryssland och Ukraina kunde till julen 2003 genom Hjälpföreningen i Avesta gren glädja sig åt paket som vidarebefordrades via hjälporganisationen Emmaus. ■

Anna-Stina Andersson

Redaktör för de lokala sidorna är Birgitta Karlfeldt (BIK). Förslag till nyhetsartiklar kan sändas via e-post till **birgitta.karlfeldt@telia.com**.

Bilder ska förses med bildtext samt namn på fotograf. Bilder returneras inte. Obs! Artiklar med innehåll äldre än tre veckor tas inte emot. Dikter publiceras inte. Artiklarna ska spegla tillämpandet av profetens och apostlarnas aktuella lärdomar, bland annat tjänandeprojekt, tempelresor, historiska händelser, tillväxt, medlemsmissionärsarbete, humanitär hjälp, framgång inom seminariet eller institutet. ■

